

Eperjesi László

# **BIKAHEREPÖRKÖLT**

Budapest, 2014.

*Könyvemet sok szeretettel szép emlékü örömlányoknak, az én nimfáimnak ajánlom, akik oly sok gyönyört nyújtó ősi mesterségük gyakorlása közben, kívánságomra egy fakéssel rituálisan levágták a lompost és átvágták a torkom dugás előtt és közben. Nem tudták mi ez a különös szexuális színjáték, de tették. Nem akadt, aki megtagadta volna és alig titkolt vagy leplezetlen örömük telt benne. Most elmondom nekik, valójában hol járt az esze annak a férfinak, akinek a fejét a combjuk között a puncijuk alá szoríthatták, majd a farkát szopták és dugtak vele. Hála és köszönet nekik.*

## 1.

Szeretem a görög mitológiát. Nem szoktam emlegetni, és ritkán vallom be. Ismerete nem tartozik napjaink átlagműveltségéhez, legkevésbé az örömlányok hétköznapi műveltségéhez. Amikor a szokatlan szexuális színjáték mitológiai vonatkozásairól beszéltem néhány szóban, közömbös hallgatással fogadták. Ezzel is telt az idő s azt én fizettem.

Akadt olyan, aki ismerte az Argonauták és az aranygyapjú, a görög hős Iason és Kolhisz, (a mai Grúzia) földjéről származó királylány, Médeia történetét, sőt látta is Euripidész drámáját. A diplomás örömlány is meglepődött azon összefüggésen, amit a tőle kívánt szexuális színjáték és a dráma között az én értelmezésemben hallott. Minótaurosztól és Ariadnéról, a minózi Krétáról mit sem tudott.

Történetemet ezért mitológiai mesékkel szőttem át. Ezt többször is megteszem, amikor úgy gondolom, el kell mondani azt, ami minden jobb kézikönyvben s az interneten megtalálható, gyakran valóban a mese szintjén. Azt is elmondom, mit gondolok én a görög mítoszokról, mit mondanak nekem, mi az, ami az én virtuális gondolati és szexuális világomban megjelenik, egészen különös értelmezésben. Az olvasónak Spinoza szavait idézem: „Non admirari, non indignari, non irridere, sed intelligere.” Ne csodálkozz, ne háborodj fel, ne nevesd ki, hanem értsd meg.

## 2.

Ariadné gyönyörű volt, ezen az estén különösen szépnek látta Minótauroszt. Hosszú, dús, éjfélete haját mindig megcsodálta; a gyakran megszelídíthetetlen hajzuhatag most gondos csigákba rendezve derekáig omlott alá. Hosszú, kecses nyakát büszkén tartotta hajkoronája súlya alatt. Arca hosszúkás volt, széles járomcsontja a füle felé elkeskenyedett. Orra klasszikusan egyenes formát mutatott, telt és mozgékony ajkait vérvörösre festette. Tengerzöldből időnként viharos szürkébe átváltó nagy, csillogó, enyhén ferdevágású szemeit és ívelt szemöldökét egyiptomi divat szerint, éles, fekete vonalakkal emelte ki, szemhéjait világoskékre festette. Fodros, harang alakú hosszú szoknyát viselt, tengeri bíborral festett vászonból, felsőtestét csupán rövid ujjú, zöld színű mellény fedte, mely elől nyitott volt s szabadon hagyta formás, telt kebleit. Valószínűtlenül vékony derekán drágakövekkel hímzett, kígyót formázó, kétszer körütekert bőrv feszlűt, amelyen elefántcsont markolatú, rövid obszidián kés függött aranyozott bőrtokban. Magas sarkú szandálja, amelynek sarkait elefántcsontból faragták és pántjait arannyal díszített bőrből készítették, még jobban kiemelte karcsú, sudár alakját. Nem a Labirintus Úrnőjének szokásos ékszerdíszében jelent meg. Fejére

a Hold-papnők hagyományos magas diadémja helyett, finom mívű aranykoszorút helyezett, amelyet vörös rubintokból és gyémántokból kirakott virágok és szőlőlevelek díszítettek. Dionüszosz koszorúját. A Holdistennő főpapnőjére csak a nyakában viselt lánc emlékeztetett, amelyet elefántcsontból faragott, ötven phalloszból raktak össze.

Szeretkezni jött. A lányok önkéntes szakrális prostitúciója ősi törvény volt Krétán. Törvény volt az is, hogy férfiakat áldoztak fel szeretkezés közben az ősi krétai Holdistennőnek, vagy mostanában a szűz Artemisznak. Artemisz emberáldozatokra igényt tartó istennő volt, s az áldozatok mindig férfiak voltak. A meleg lányok többsége - és majdnem minden krétai nő biszex vagy meleg volt - őt kezdte tisztelni, mert neki áldozatot bemutatva nem kellett dugniuk a férfiakkal.

Ariadné nem volt meleg, Artemiszt nem tisztelte. Szerette a férfiakat és nagyon szerette Minótauroszt. Ritkán érezte szeretkezéseik során, amelyet mindig ő kezdeményezett, hogy férfiakat áldozó papnő és nimfa, a Labirintus Úrnője.

De volt, amikor e felől nem hagyott kétséget. Ilyenkor minden szerelmi előjátékot mellőzött. Durván a hátára lökte Minótauroszt és lovagló ülésben a farkára ült, kezeit a nyakára fonta. Félelmetes zöld láng lobbant szemében, tekintete vad volt és félelmet keltő. Orgazmusa csúcspontján mindkét kezével erejét megfeszítve szorította Minótauroszt torkát. Minótauroszt ez szórakoztatta, bikanyakának előnyei is voltak, nem tartott attól, hogy Ariadnénak pusztá kezével sikerül megfojtania. A rituális férfiáldozatnál használt elefántcsontnyelű zöld obszidián kés, amely mindig Ariadné övében lógott és szeretkezések során is keze ügyében tartott, számára nem jelentett veszélyt, nem ígérhette a halált.

A Labirintus Úrnőjének obszidián kése, a szent áldozati kés Krétán bármelyik férfira lesújthatott, csak őrá nem, mert Aszterion volt, a „Csillagkirály”, a krétaiak számára a bikaisten éjszakai megtestesítője, akit istenként tiszteltek.

Ariadné a gyönyör hullámában sikoltozni kezdett, vadul felkapta az obszidián kést és villámgyors, de mindig hajszálpontos suhintással éppen, hogy megkarcolta a bőrt Minótauroszt nyakán. Minótauroszt reménytelenül tudatában volt, Ariadné soha nem fog hibázni, véletlenül sem vágja át a torkát.

Szerelmi játék volt csak, amely rituáléjában teljesen azonos volt azzal, ahogy a papnő feláldozott egy férfit az istennő oltára előtt, csak végső mozzanatában különbözött. Míg az áldozati férfi nyakába könyörtelenül belemélyedt a kés, Minótauroszt nyakát csak érintette. Aztán Ariadné elernyedve Minótauroszt felső testére borult. Átölelte, lenyalta a nyakán ejtett parányi sebből kibuggyanó pár csepp vért, majd arcát gyengéden csókolgatva, füleit harapdálva kissé csúfondárosan suttozta: ne aggódj, nem kifestett puncival jöttem, de egyszer talán megteszem... Az áldozatot bemutató papnő festette vérvörösre a gondosan leborotvált nagy szeméremajkait.

Minótauroszt hallgatott, jobbnak látta nem kimondani, amit gondolt.

Ariadné kimondatlanul is ismerte gondolatait. Minótauroszt menekülni akart a Labirintusból, ahová születése és sorsa kényszerítette, ahová bezárták és ahonnan nem lehetett menekülni. A lehetetlent akarta, nem akart halandó isten lenni. Látta Minótauroszt szemeiben a végtelen életszeretetet és életörömet, amely a Labirintus szeretetét és a Labirintustól való függést jelentette, ugyanakkor a kétségbeesett halálvágyat, a Labirintus gyűlöletét, a néma könyörgést, hogy kiszabaduljon a Labirintusból.

Ariadné tudta, hogy Minótauroszt tőle, a Labirintus Úrnőjétől várja hiábavaló reménnyel a számára az egyetlen menekülést jelentő megoldást, a halált, ha ezt nem is mondja ki. Azt is tudta, hogy Minótauroszt nem hisz az újjászületésben és a lélekvándorlásban, az ősi krétai hitben, élve szeretne meghalni. Ariadné nagyon szerette Minótauroszt és azt akarta, hogy élve haljon meg.

### 3.

A mítosz szerint egy szép májusi reggelen történt. Zeuszt, az Olümposz ura, beleszeretett a föníciai (ma Libanon) Türosz város királyának leányába, a szép Európába. „Nem fér össze nagyon, de nem is lakozik soha együtt méltóság s szerelem. Jogarát elhagyta az égi istenek apja, vezére, kinek jobbájában a hármass nagy tűzű villám ég, ki ha int, a világ belerendül.”-mondja az esetről Ovidius.

Európé és barátnői a tengerparti mezőn sétálgatva virágot szedtek, amikor Zeuszt a felhők közül megpillantotta őket. A réten legelő tehenek közé keveredve bika alakjában jelent meg a lánynak. Zeuszt nem közönséges bikának álcázta magát. Hófehér volt, nyaka izmos, szügyéről nagy lebernycs csüngött. Holdsarlót formázó, ékkövekhez hasonló szarvai között egyetlen fekete csík húzódott. Amikor tehénhívogató, mély hangján elbődült, pofájából sáfrány illata áradt. Európét lenyűgözte a bika szépsége. A bika szelíd és barátságos volt, hízelkedve közelített hozzá. Európé játszani kezdett vele. Virágot dugott a szájába, nyakába koszorút akasztott, megsimogatta hatalmas nemi szervét, majd a bika széles hátára is felült. A bika a hátán lovagló lánnyal leballagott a víz partjára, majd hirtelen a tengerbe vetette magát és úszni kezdett. Európé rémülten nézett az egyre távolodó part felé. Egyik kezével belekapaszkodott a bika jobb szarvába, a másikban vörös vadrózsákkal teli virágkosarát szorongatta.

A tengeren úszva Zeuszt felfedte magát a riadt lány előtt. Elmondta neki, ha bikának is látszik, valójában isten, aki az emberek között mindenféle alakot tud öltetni. Szerelemből rabolta el és feleségül veszi. Kréta szigetére viszi nászútra. Európé fiúkat fog szülni neki, akik nagy és híres királyok lesznek. Az ő neve fiainál is ismertebb lesz, róla fogják elnevezni a még névtelen kontinenst Európának.

Kréta szigetén, a Dikté hegység barlangjában, ahol Zeuszt gyermekkorában maga is nevelkedett, Európé három fiút szült Zeusznak: Minoszt, Szarpedont és Rhadamantüsz. Fiainak megszületése után Zeuszt elhagyta Európét és visszatért az Olümposz hegyre, ahol az istenek laknak. Európé férjhez ment Aszteriosz krétai királyhoz, aki Európé Zeusztól nemzett három fiát a palotájába fogadta és saját gyermekeiként nevelte fel őket.

Európé és Aszteriosz házasságából nem született gyerek, ezért Aszteriosz Zeuszt fiait nevezte meg örököseinek. A három fiú között három, egyenlő részre osztotta fel Kréta szigetét, és mindhárom résznek kijelölte a fővárosát is. A legnagyobb város, Knósszosz, a királyi palotával, a legidősebb fiúnak, Minósznak jutott.

Aszteriosz halála után a homoszexuális Szarpedon nem akarta elfogadni az öreg király végakarátát. A nép előtt azt hangoztatta, hogy Minósz nem az elhunyt király fia, akinek isteni atyja Zeuszt. Anyja sem Európé, hanem az Ida-hegység nimfájának a fia, és így nincs joga a trónra. Rhadamantüsz nem avatkozott két testvérbátyja viszályába.

A három testvér közötti viszály régi sérelmeken alapult. Amikor felserdültek, nemcsak nőkkel, férfiakkal is szexeltek. Összevesztek egy Milétosz nevű szép ifjú szerelmén. Milétoszt Apollón isten nemzette Areina nimfával.

Valójában hatalmi harc dúlt a két testvér között. Mivel Milétosz Szarpedont részesítette kegyeiben, Minosz elűzte Kréta szigetéről. Megvádolta Milétoszt, aki a krétai hajóhad parancsnoka volt, hogy a Kréta feletti egyeduradalomra tör. Patthelyzet alakult ki. Milétosz végül is tekintélyes hajóhaddal és jelentős számú meleg krétai férfival a kis-ázsiai Káriába hajózott, s Milétosz néven várost és királyságot alapított. A Milétoszba szerelmes csont meleg Szarpedón ezt soha nem tudta elfelejteni Minósznak.

A krétaiak többsége a meleg Szarpedont látta volna szívesebben királynak, őt támogatták és nem Minósz. Isteni jelet követeltek tőle, amellyel jogát bizonyítja.

Minosz összehívta a népet a tenger partjára. Bizonyítani akarta a krétai nép előtt, hogy az olümposzi istenek kegyeltje és Zeusz fia. Kréta a tengerből élt. Zeusznál fontosabb isten volt Poszeidón, a tenger és a földrengések istene. Minosz minden évben a legszebb bikáját áldozta fel „földrázó” Poszeidónnak. Most a krétai nép előtt saját kezével emelt néhány kőből alkalmi oltárt Poszeidónnak, hogy bikaáldozatot mutasson be neki. Arra kérte a tenger szigonyos urát: tegyen csodát, küldjön neki a tengerből egy bikát, amelyet feláldozhat az isten tisztelete jeleként. Poszeidón teljesítette a kérést. A víz kettévált, és partra úszott egy vakítóan fehérszőrű bika, a krétai Holdistennő szent állata. Engedelmesen, fejét leszegve Minószhoz ügetett, mellső lábaival a tengerpart fövényét kapálva.

Az istenek jelére valamennyi krétai elismerte Minósznak a trónra való jogát, csak Szarpedon nem. Híveivel együtt elhagyta Kréta szigetét és a kisázsiai Kilikiába hajózott, ahol sok harc és viszontagság után megalapította saját királyságát. Rhadamanthusz Krétán maradt és megosztotta a hatalmat Minósszal, de átengedte neki a nyilvános szereplést.

Minósz annyira elbűvölte a tengerből felmerült fehér bika szépsége, hogy nem áldozta fel. A krétai napistennek szentelt királyi gulyához csapta és helyette egy másik, hitványabb bikát áldozott a tengeristennek. Ezzel magára vont a Poszeidón haragját, aki nem hagyta megtorlatlanul Minósz ügyeskedését.

Minosz nem ügyeskedett és nem akarta magára haragítani Poszeidont, sem más olümposzi istent. A krétai Holdistennő főpapnőjének politikai terrorjának kellett engednie.

Minosz éppen akkor nősült, feleségül vette Héliosz a napisten, és Krété nimfa leányát, Pasziphaét, a krétai Holdistennő főpapnőjét. Ezzel ő lett Kréta törvényes szent királya, akinek uralma legfeljebb nyolc évig tarthatott. A kilencedikben megölték. Pasziphaé követelte Minósztól, hogy ne a Holdistennő szent fehérszőrű bikáját, hanem a csorda legszebb feketeszőrű bikáját áldozza fel Poszeidónnak. Pasziphaé másként is erősíteni akarta a krétai Holdistennő kultuszát, hallani sem akart a görög olümposzi istenek tiszteletéről. Néhány évig nem mutatott be engesztelő áldozatot Aphroditénak, alaposan megsértve a szerelem istennőjét. A bosszúszomjas Poszeidón kérése azonnal meghallgatásra talált Aphroditénél, amikor megkérte, hogy gyűjtsa lángra Minósz feleségének a szívét a fel nem áldozott fehér bika iránt. Erósz, Aphrodité fia, a vakszerelem istene, ezt egyetlen nyíllövessel elintézte.

Daidalosz, a híres athéni ezermester, aki a knósszoszi királyi palotában talált magának menedéket és munkát, miután gyilkosság miatt száműzték Athénből, segítette hozzá a szerelmes Pasziphaét, hogy dugjon a bikával.

Daidalosz fából faragott egy belül üres műtehenet, bevonta fehér tehénbőrrel, s a patáiba rejtett kerekeken kigurította a rétre, ahol Poszeidón bikája Minósz tehenei közt legelt a tölgyfák alatt. Megmutatta Pasziphaénak, hogy kell kinyitni a tehén hátán levő csapóajtót,

belebújni és bedugni a lábait a hátsó fertályába, punciját a tehén seggének nyílásához illeszteni. Bőven kent a tehén farára és lábai közé fiatal tüzelő tehén váladékából, jutott belőle Pasziphaé puncijára, fenekére és combjai belső hajlatára is, aztán tapintatosan távozott. A fehér bika hamarosan odaügetett és lépre ment, meghágta a műtehenet, benne Pasziphaét.

Pasziphaé kilenc hónap múlva világra hozta Minótauroszt, - a Minósz bikát - a bikafejű, embertestű szörnyeteget. Taurominionnak is nevezték, Pasziphaé azonban más nevet adott neki. Anyai szeretettel a keblére ölelte és Aszterion-nak, „csillag”-nak nevezte el, kijelentve, hogy az ősi, bika formájában megjelenő krétai Napisten és a tehén alakot öltő Holdistennő gyermekeként akarja felnevelni.

Minósz nem tudta mitévő legyen, ezért Apollón delfoi jósdájához fordult tanácsért. A következő választ kapta: „Utasítsd Daidaloszt, hogy építsen számodra bűvőhelyet Knósszoszban!” Minósz így is tett. Megparancsolta Daidalosznak, építsen olyan palotát a bikafiúnak, ahol elrejtetheti az emberek szeme elől, és amelyből soha senki nem találhatja meg a kivezető utat. Daidalosz nagy kövekből hatalmas palotát épített, temérdek járattal és folyosóval. A járatok egymásba és holt utakra vezettek, halandó soha nem találhatott ki az utak zűrzavaros rendjéből. Ez volt a Labirintus. Minótaurosznak azt a sorsot szánták, hogy itt töltsse el az életét.

Pasziphaé a bikafiú születése után még számos gyermekkel ajándékozta meg Kréta királyát. Köztük volt a szépségéről híres, hajlékony derekú Ariadné, nővére, a nem kevésbé szép Phaidra, akinek a neve „ragyogót” jelentett, és a győzhetetlen erejű Androgeosz, akinek a fegyverforgatásban és a férfias sportjátékokban nem akadt párja.

#### 4.

A mítosz szerint Androgeosz részt vett Hellász valamennyi ünnepi játékán, s mindig győztesen, babérral koszorúzva érkezett vissza hazájába. Athénben sem történt másként. Androgeosz mindenkit leverte a Panathénaia ünnepén rendezett fényes versenyjátékokon.

Megalázonak és dühítőnek érezték az athéni ifjak a Krétáról jött idegen fölényes győzelmeit. Bosszút forralva rábeszéltek Aigeusz királyt arra, hogy küldje vendégét a Marathón környékén garázdálkodó, veszedelmes és vérszomjas fehér bika ellen.

Aigeusz durván megsértette a vendégbarátság intézményét, amikor rávette Androgeoszt, hogy küzdjön meg a maratoni bikával, ezzel szándékosan veszélyeztette a krétai királyfi életét. Androgeosz életében először s utoljára legyőzőre talált, a bika halálra taposta. Ezzel nagy szerencsétlenség szakadt Athénra.

Az istenek megbüntették Athént a vendégjog durva megsértéséért. Járványt és szárazságot bocsátottak Athén lakóira és egész Attikára, még a folyók is kiapadtak, a földeken a vetés megperzselődött. Apollón isten kijelentette, hogy Zeus haragja csak akkor szűnik meg és az athéniaiak csak akkor szabadulnak meg a csapásoktól, ha kiengesztelik Minósz.

Az istenek haragja mellett Minósz maga sem hagyta megtorlatlanul fia halálát és ehhez ereje is volt. Athénnek bűnhődnie kellett.

Kréta nagyhatalom volt, ereje a fáraók Egyiptomával vetekedett. A tengeren Kréta volt az úr. A szigetország hatalma kiterjedt a tenger többi szigetére, gazdasági, kulturális és nem ritkán politikai befolyása a görög és kis-ázsiai szárazföld városaiban is érvényesült. Könnyörtelenül megbüntették a tengeri kalózokat és más gonosztevőket. Számos jó és igazságos törvényt alkottak a krétaiak, a kis-ázsiai szigetek lakói közül sokan önként átvették a krétoi törvénykönyvet.

A krétoi nagyhatalmat Minósz és Rhadamanthüsz alapozta meg. Bölcsen és igazságosan uralkodtak. Bölcsességüket a mítosz szerint magától Zeustól nyerték. Kilencévenként felkeresték Zeusz diktái barlangját, és újabb törvényeket hoztak magukkal. Zeusz a haláluk után azzal jutalmazta őket, hogy Elíziumi Mezőkön lakhattak, és Aiakosz mellett a holtak bírái lettek, akik hárman döntöttek a holtak alvilági sorsáról.

Minósz nagy hajóhaddal támadt Athénra és bevette a várost. A győztes krétoi király különös módon tudatta Athénnel, hogy Adrogeosz testvérbátyja, a knósszoszi palota labirintusában élő Minótauros, emberáldozatokat követelő isten. A gyilkosság vérdíjaként azt követelte az athéniaiktól, hogy kilenc évenként hét ifjút és hét leányt küldjenek táplálékul az emberevő Minótauros számára, különben földig rombolja a várost. Athén kénytelen volt elfogadni Minósz békefeltételeit.

## 5.

Minótauros alkoholmámorában lassú, óvatos mozdulattal helyezte az arany ivócsészét a kék színű, öntött üvegálca szélére. A álca díszítése a Holdistennő diadalmas lovaglását ábrázolta áldozata, a Nap-bika hátán. A Holdpapnő bika hátán történő lovaglása ősi termékenységi rítus része volt, ünnepi menetben vonultak fel a krétoiak a Knósszosz közeli mező egyik szent tölgyfájához, a menet élén, bika hátán lovagló papnő után. A tölgyfa alatt álló márványkő oltáron a papnő a bikát rituálisan feláldozta. Krétán íratlan törvény tiltotta, hogy olyan állat húsát fogyasszák, amelyet nem szertartásosan öltek le.

Minótauros már régóta nem vegyítette vízzel a sűrű, nehéz krétoi vörösbort, az oinoszt. Egyre többet ivott Dionüszosz italából, de nem volt igazán hatással rá, a legtöbb, amit elért, az enyhe alkoholmámor és a még sötétebb gondolatok.

Réveteg pillantása az aranyból készült, finoman kidolgozott figurákkal díszített virágkosárra esett, amely az alacsony háromlábú üst, a tripus mellett állt. Európé virágkosára. A figurák Io életének olyan epizódját ábrázolták, amelyeket a leány üsző alakjában élt meg: Argosz halálát és Zeusz isteni kezének villámló érintését, amely Ionak visszaadta emberi alakját. A kosarat állítólag Héphaisztosz az Olümposz égi kovácsa készítette. Európét a vázafestők igazi bikaháton nyergelő istennőként festették meg: szárnyasan vagy hallal a kezében, vagy virággal. Néha szőlőfürtökkel teli venyigét fog, mintha Zeusz varázsa ugyanaz lett volna, mint Dionüszosz bikaistené. Vagy karikát tart a kezében, talán a nyakláncot, amit Zeustól kapott jegyajándékul, Héphaisztosz keze művét.

Ebből a történetből semmi sem igaz, gondolta Minótauros. A kosár sem Héphaisztosz, hanem a krétoi ötvösök remekműve. Nézte a virágkosarat, amely számára nagyapja, Aszteriosz emlékét idézte fel. Majd tekintete hosszasan időzött a falon függő hófehér

bikabőrön, Aszteriosz bikafejű jelmezén. Évente háromszor a Nap király megszemélyesítőjeként magára kellett öltenie ezt a bikafejű jelmezt, teljesítve szakrális kötelességeit.

A hófehér bikabőr mellett egy másik, fekete szőrével kifelé fordított bikabőr köpeny is függött a falon. Ezt is bikafej maszk díszítette. Aszteriosz napfény szíttá, eső áztatta harci köpönyege volt, egy könnyű, naptól és esőtől, a tenger viharaitól feketére színeződött bőr mellvérttel. Ebben rabolta el Európét, miután kifosztotta és felégette a föníciai Türoszt.

Vakmerő és váratlanul sikeres krétai rablótámadás érte a föníciai Türoszt. Később ezt Türosz „végzetes estéjeként” emlegették. Agenor türoszi király és fiai öt krétai kalózhajót vettek üldözőbe, s óvatlanul védtelenül hagyták a türoszi kikötőt. Bedőltek Aszteriosz ravasz provokációjának, nem ismerték fel a csapdát. Ahogy a türoszi hadihajók a krétai kalózhajókat üldözve a tengeren nyugati irányban jó széllel eltűntek, Aszteriosz a kikötő előtt nyolc másik hajójával váratlanul megjelent és rövid tengeri csatában tönkrevverte a kikötőt védő türoszi hajókat. Még aznap este bevette a várost, kirabolta, hajói megteltek zsákmánnyal és sok foglyot ejtett. Közöttük a legértékesebbet, Európét, a türoszi Holdistennő főpapnőjét.

Europé élet és halál Úrnője volt Türoszban, neve a Holdra utaló „tág szeműt” és „széles arcút” jelentette. Másik neve, Phoinissza, „vörös” vagy „véres nő” jelentett. Ez is a Holdra utalt, de arra is, Europé kezéhez sok férfi vére tapadt, akiket ő áldozott fel a Holdistennő oltárán. Aszteriosz nem volt babonás és nem hitt más népek isteneiben – igaz, a sajátjaiban sem - még kevésbé papnőiben. Azonnal, még a hajón Zeusz nevében megerőszakolta Európét és nagyon sikeresen művelte ezt később is, Europé három fiút szült neki. Természetesen hivatalosan az apaság Zeuszt illette.

## 6.

Minótaurosznak nem volt bikafeje. Feje és arca torz volt, ha Spártában születik, mint torzszülött, nem életrevaló csecsemőt a Tajgetosz szakadékba dobták volna, vagy egyszerűen kitették volna a hegység vadonjába. Arca és nyaka valóban erősen emlékeztetett egy bikára. Testi ereje is, ahogy növekedett, vetekedni kezdett egy bikáéval. Pompás, kisportolt testét bármelyik hellén atléta megirigyelhette volna.

Nem sokan láthatták arcát, csak a legszűkebb környezete, a Labirintusban. Több, rendkívül élethű, és meglepően kényelmes bikafej maszkja volt, amelyet az elkerülhetetlen nyilvános megjelenésekor öltött magára. Ezek a szereplések nem voltak megterhelőek, változatosságot is jelentettek számára a Labirintus hétköznapijaiban. Krétán az esztendő három részre oszlott. A Nap király megszemélyesítőjeként évente háromszor körbe kellett járnia Kréta szigetét, harci szekéren, de inkább lovon, nagyapja, Aszteriosz fehér bika álarcában, és kihirdetni a Holdpapnők réztáblára vésett törvényeit Minósz nevében.

Krétán az anyai ágon való származást tartották nyilván és fontosnak, az apa személyének nem volt jelentősége. Minótauros nem tudta ki volt az apja, Pasziphaé maga sem tudta. Természetesen nem a fehér bika és nem is Minósz nemzette. Valószínűleg Tauros, az egyik acháj zsoldos vezér Minósz testőrségéből. Pasziphaé minden este igénybe vette, és próbára tette két-három görög zsoldos katona szexuális képességeit.

Nem volt boldogtalan a gyermekkor, sok szeretetet kapott a nőktől. A krétai fiúkat az íratlan törvény és szokások szerint serdülő korukig a nők gondozták és nevelték, együtt végezték a testgyakorlatokat és tanultak a lányokkal, a nők lakrészében az asszonyokkal és leányokkal éltek együtt. Nem feltétlenül a szülőanyjukkal, mindegyik nő az anyjuk volt. Eltartásukról is a nők gondoskodtak. A palota írnokai, akiknek feladata volt a népesség és ellátmányuk nyilvántartása, tömören csak annyit jegyeztek fel, például Knósszoszban egy agyagtáblára: 35 asszony, 15 lány, 12 fiú. Férfiakat nem említettek, pedig voltak.

Pasziphaé Minótauroszt eldobta magától, első s egyben utolsó ölelést születésekor kapta vér szerinti anyjától, de szoptató dajkája, Erita, aki alig egy héttel korábban született, Androgeosz anyja, sok szeretettel ölelte keblére. Pasziphaé helyett egy másik éltesebb Holdpapnő, Huarnia vállalta a nevelőanya szerepét. Androgeosz a tejtestvére volt, a két gyerek együtt nőtt fel. Mindketten nagyon gondos és sokoldalú képzést kaptak.

Minótauroszt éles eszű, sokoldalú tehetségnek bizonyult. A krétai anyanyelve mellett egy Mükénéből száműzött írnoktól megtanult görögül. Naukratiszból gyilkosság miatt elmenekült egyiptomi írnoktól tanulta az arabot. Egy lükiai rabszolgától a lükiai és föníciai, egy másik írnok rabszolgától a hettita és akkád nyelvet is elsajátította. A palota írnokaitól mindkét hieroglif, a krétai és egyiptomi írást is megtanulta. Ismerte az akkád ékírást is. Mindent megtanult, amit megtanulhatott, mindent tudni akart arról a világról, ahonnan sorsa kizárta.

A rendszeres testedzés is sokoldalú és alapos volt. Ökölvívás, birkózás, úszás, lovaglás és kocsihajtás mindennapi elfoglaltságukat jelentette. Fegyverforgatásra – íjászat, gerely- és diszkoszhajítás, vívás és minden fajta fegyverhasználat – két acháj és egy messziről idevetődött dór zsoldos katona tanította őket.

A görög zsoldos katonáktól nemcsak harci ismereteket tanult, de tudomást szerzett arról, hogy létezik egy olyan világ, amelyben nem a nők uralkodnak. Férfiisteneik vannak, és ezek nem akarnak emberáldozatokat, mint Artemisz. Igaz, tették hozzá nevetve, a férfiak is gyilkolják egymást, de férfi fegyverrel adja és fegyvertől kapja a halált, nem taglózzák le labrysszal a Holdistennő áldozati oltárán. Amikor Minótauroszt megemlítette, hogy Artemisz előjoga a gyors és könnyű halált hozni az emberekre, egy apró, félelem nélküli kegyetlen mosoly suhant át arcukon, nem válaszoltak.

Igazi tanítómestere Daidalos volt. Daidalos a világlátott ember, sok helyen megfordult Hellaszban és Kis-Ázsia országaiban. Minótauroszt itta szavait, amikor idegen népekről, idegen szokásokról beszélt. Az idegen nyelvek mellett szenvedélyesen érdekelte a technika. Daidalos mindenre megtanította, amit ő tudott. Az építészetre, a szobrászatra, a kovácmesterségre, az ötvös művészetre. Hajózási és hajóépítési ismeretekre, a tengeri hadviselés fortélyaira egy acháj hajóskapitány, Aszteriosz egyik fogadott fia, Aszterion tanította, akit apjaként szeretett és tisztelt.

Minótauroszt mindenben kiváló volt, de fizikai sportokban Androgeosz mindenben felülmúlta őt. Ez nem bántotta, nem sérelemként élte meg, csak még jobban szerette tejtestvérét. Azt is jól tudta, soha nem léphet a nyilvánosság elé, ő nem arathat babérokat a Hellaszban rendezett versenyeken, mint Androgeosz. Amikor Knósszosz lakói láthatták, meglehetősen ritkán kocsihajtás, lovaglás közben, mindig fehér, élethű bikafej maszkot viselt arcán.

Minótauroszt mindig is magányosnak érezte magát a Labirintusba bezárt krétai bikaisten, a halandó Csillagkirály szerepében. Még erősebben gyötörte a magány Androgeosz halála után. Addig sem szerette, de végleg meggyűlölte a bikákat és a bikakultuszt, amikor hírül hozták, hogy Androgeoszt, egyetlen társát és barátját, Hellaszban egy Maratón környékén kóborló

bika ölte meg. Héraklész engedte állítólag szabadon, miután Krétából elhurcolta. Minótauroszt nem hitt a történetben, kételyei voltak. Elszabadult és elvadult görög bika lehetett az, gondolta. Androgeosz kiváló atléta, a legjobb bikaugró volt Krétán. Maratónnál sem hibázhatott, nem a bika, a görögök ölték meg. Később erre bizonyosságot is kapott. Aigeusz athéni király gyilkoltatta meg Androgeoszt.

## 7.

Krétán a mindenkori szent királyt Minósznak hívták, aki rituális házasságot kötött a knósszoszi palota Holdistennő főpapnőjével, a Labirintus Úrnőjével. A Holdistennőt halandóként megszemélyesítő papnőt mindig Ariadnének nevezték. Ariadné nevének jelentése krétai nyelven „a szentek szentje”.

A szent király a meghaló és feltámadó istenség, a meghaló és újjászülető természet megszemélyesítője. A királynak meghatározott időközökben kell tanúságot tenni erejéről és férfiasságáról. Krétán ez eleinte félév majd egy év volt, Homérosznál is meglévő hagyomány szerint ebből nyolc év lett. Ideje leteltével mindenképpen meg kellett halnia.

A Holdistennő feláldozta szeretőjét. Rituális halálának körülményei igen változatosak voltak. Sokféle formája létezett Hellaszban. Lónak öltözött őrző Holdpapnők üldözőbe vették, majd darabokra tépték és testrészeit megették. Igen gyakran a kétélű bárdal, a labrysszal leütötték, vagy sarkába mérgezett nyilat lőttek, mint Achillesznek, lelökték egy szikláról, mint Aigeuszt és Thészeuszt, máglyán elevenen elégették, mint Héraklészt, vízbe fojtották, mint Tantaloszt, előre megrendezett kocsibaleset áldozata lett, mint Hippolüosz, fürdőszobában ölték meg, mint Agamemnont és Szicíliában Minósz. Knósszoszban a Labirintus Úrnője szeretkezés közben a szent obszidián késsel kiherélte és elvágta a torkát. Artemisz papnője, a szűz Britomartisz, madárfogó hálóból fogta és vadászerellyel ledöfte. Akadt kivétel, nem mindig ölték meg a szent királyt. Kadmosznak megengedték, hogy egy csapat telepessel kivándoroljon, és gyarmatot alapítson.

A női theokrácia, a diktéi barlangban rendszeresen tanácskozó papnők, tizenhat matriarcha döntötte el, ki legyen az új Minósz. Mindig idegent választottak új szent királynak, krétai őslakost nem. Hellászból érkező acháj zsoldos katonák vezérei, vagy többnyire a legkiválóbb hajósok közül választották ki az új Minósz. A szent királynak szakrális tevékenysége alig volt, továbbra is a tengert járhatta, vagy katona lehetett. Az új Minósz eredeti nevén említeni Krétán tiltott volt, de ha elhagyta a szent anyaföld – a nők Krétát anyaföldnek nevezték - határait, akár használhatta is előző nevét.

Aszteriosz fogadott fia, Aszterion volt az első szent király, akit a krétai Holdpapnők nem akartak, és tengeri kalandozásai során az amazonok nem tudtak legyilkolni. A női theokrácia gyakorlatiasan gondolkodott, Aszterion értékes férfinak bizonyult. Pasziphaé szerette is.

A diktéi barlang Holdpapnői, a virágkorukat élő szép nimfák és az elvirágzott vén banyák – mindegyik krétai palotát egy nimfa és egy vén banya képviselte a matriarchák tanácsában - úgy döntöttek, hogy a szent király ezentúl a száz Hold-ciklusból álló Nagy Évig, azaz nyolc évig uralkodhat. A szent királynak minden évben csak jelképesen kell meghalnia. Egy napra elrejtőzködik, majd előjön, mert újjászületett. Helyette a Holdpapnők egy fiút áldoztak fel. A szent királynak mindig jelen kellett lennie helyettesének feláldozásánál a barlang szentélyben. Ez hétszer történhetett meg, a szent király a nyolcadik év végén már nem kerülhette el sorsát.

A krétai Holdpapnők szívesebben áldoztak fel idegeneket, mint bennszülött krétai férfiakat. Így volt ez másutt is. Iphigeneia, Artemisz papnője Tauriszban, az arra vetődő idegen férfiak torkát vágta el az istennő oltára és faszobra előtt a taurosz férfiak helyett

Aszterion-Minósznak erről más volt a véleménye. Életét és hatalmát továbbra is megtartani akarta, de ezt óvakodott a papnők tudomására hozni. Nem hitt abban, hogy feláldozása után a Holdistennő méhében újjászületik.

Első alkalommal Minósz helyett Pasziphaé az egyik megunt szeretőjét, Aszterion valamelyik kalózútján, a parton foglyul ejtett és elrabolt fiatal föníciai fiút áldozott fel helyette. Mivel a szent király helyett áldozta fel, Pasziphaé ugyanolyan nagy megtiszteltetésben részesítette, mint amilyen a szent királyt megillette volna feláldozásakor. Szeretkezés közben lovaglósülésben a fejére ült, a punciját a fiú szájára szorítva vad szenvedélyességgel kinyalatta, majd orgazmusa csúcspontján saját kezűleg fojtotta meg, vágta át a torkát obszidián késével és tépte ki férfiasságát. Egyetlen mozdulattal szegycsontig felhasította a fiú hasát és a májából és beleiből jósolt.

A hepatoscopié, a májból való jóslás rituális, beavatott női tudásnak számított Krétán. Később a rítus megszélidült, a Krétáról kivándorolt s Itáliában letelepedő etruszkok például századokkal később az áldozati állat májából jósoltak, nem feláldozott férfiak májából. Soha senki nem tudhatta meg mit látott Pasziphaé az áldozat májából és beleiből. Ezt csak a diktői barlang matriarcha Holdpapnőinek mondta el.

## 8.

Minósz az életét és az egyre növekvő hatalmát védte a Holdpapnőktől, amikor véradót követelt Athéntől. Nem Minótaurosznak kellett a hét athéni fiú és leány, Minósznak, a szent királynak volt szüksége rájuk. A hét athéni ifjút helyette áldozták fel a Holdpapnők.

Minósznak helyettesekről kellett gondoskodnia. A szent király helyettese, ugyanúgy, mint maga a szent király, nem lehetett őshonos krétai férfi, idegennek kellett a király helyett meghalnia. Szükség esetén megfelelt egy, a tengeren vagy valahol a kis-ázsiai, afrikai idegen partokon a krétaiak kalózkodása során foglyul ejtett fiatal férfi. Krétán sohasem volt elég a rabszolga. Krétai bennszülött férfi nem lehetett rabszolga, a rabszolgák Krétán a foglyul ejtett idegen népek soraiból kerültek ki. Utódaik már szabad emberként születtek.

Az athéni ifjak nem voltak eleve halálraítéltek, nem kellett feltétlenül meghalniuk. Életükről vagy halálukról a Holdistennő tiszteletére végrehajtott rituális emberáldozat, a bikaugrás döntött.

A bikaugrás veszedelmes mutatvány, de nem mindig halálos kimenetelű. Az athéni ifjak nem voltak esélytelenek. Nemcsak saját akrobatikus ügyességük, képességeik menthették életüket, de az is, hogy a bikákat némileg „megszélidítették”. Ópium és sáfrány tartalmú kábítószer kaptak, mielőtt egy, mindkét oldalon korláttal határolt széles folyóson végig rohanhattak. Azért elég élénkek maradtak, hogy a bikaugrásban rutintalan athéni vagy krétai ifjú életével fizessen kudarc esetén. A kábítószer összetételét a papnők szigorúan titkolták, csak néhány beavatott banya ismerte.

Aki a bikával szemben állva, szarvait megragadva, sikeres szaltót hajtott végre a rohanó bika hátán az életben maradt egy évig. Aki a bika háta érintése nélkül, a bikával szemben sikeresen szaltózott, azt nem áldozták fel a krétai szent király helyett, szabad ember lett. A knósszoszi

palota bikaugrást ábrázoló csodálatos falfestményein atlétikus, kisportolt testű fiatal Holdpapnők segédkeztek az akrobatikus mutatványnál.

A bika viszont áldozati oltárra került, ha egy férfi sikeres ugrást hajtott végre a hátán. Ha egy Holdpapnő mutatott be sikeres bikaugrást, a bika életben maradt.

Minden fiatal Holdpapnőnek évenként egyszer kötelező volt a bikaugrás. Ha nem sikerült, de életben maradtak, a továbbiakban már nem lehettek a Holdistennő kitüntetett, tiszteletet élvező rabszolgái, akik a bikaugrásnál segédkeztek és szabadon választhatták meg szexuális partnerüket, annyit, amennyit kedvük tartotta. A rituális prostitúció, Libitina szerelemistennő szolgálata kötelező lett számukra.

A hét athéni lányt nem áldozták fel, ők a Holdistennő rabszolgái lettek. Egy Holdpapnő banya megvizsgálta őket érkezéskor. Aki szűznek bizonyult azt Minótauroszt és a szent király, Minoszt szolgálatára rendelték. Aki nem, az életét csak egy sikeres bikaugrással menthette. Olyan szűz athéni lány, aki terhes lett Minótaurostól, azonnal elnyerte szabadságát és gyermeke is szabad emberként született. Ha akart, Krétán maradhatott és tisztességes ellátásban részesült, de visszatérhetett Hellászba is.

A bikaugrás társadalmi esemény volt, a knósszoszi palota tágas udvarán nők sokasága nézte végig a krétai és más, idegen népek soraiból kikerülő ifjak kísérleteit, gyakran halálukat a bika szarván. Az ifjak egyetlen ruhadarabja bikaugrás közben egy lenge ágyékkötő volt. Ami Krétán természetesnek számított, az a patriarchális Athénban főbenjáró bűnnek. A krétai nők végignézhatték az anyaszült meztelen férfiak sportgyakorlatait is. Athénban és az olimpiai játékokon a nők halálbüntetés terhe mellett nem.

A mítosz szerint Phaidra, Ariadné testvére, Athénba érkezése után beleszeretett férje, Thészeusz törvénytelen fiába, Hippolüoszba, és szexelni akart vele. Krétán ez említésre sem méltó eseménynek számított volna. Nem a már patriarchális Athénban.

Hippolüosz örökölte anyjának, az amazon Antiópének - akit foglyul ejtése után Thészeusz megerőszakolt és később meg is gyilkolt - a szűz Artemisz iránt érzett rendkívüli tiszteletét. Egy új templomot emelt Artemisznak atyja szülővárosában, Troizénban. Aphrodité ezt ellene irányuló sértésnek tekintette és elhatározta, hogy megbünteti érte. Amikor Hippolüosz ellátogatott az Eleusziszi Misztériumokra, szenvedélyes szerelemre lobbantotta iránta mostohaanyját, Phaidrát. Hippolüosz visszautasította Phaidra szerelmi ajánlatát.

Hippolüosz Troizénban élt. Phaidra ezért Troizénban gyorsan felépítette a Leselkedő Aphrodité templomát, hogy ráláthasson a gümnaszionra, a férfiak tornacsarnokára. Nap nap után onnan figyelte titokban Hippolüoszt, amint anyaszült meztelenül edzette magát futásban, ugrásban és birkózásban. Amikor Hippolüosz benevezett az Összathéni Ünnepi Játékokra, és Thészeusz palotájában lakott, Phaidra Aphroditének az Akropoliszon levő templomában leste meg mindennap ugyanúgy. Krétán nem kellett volna leskelődnie, nyíltan nézhetett volna Hippolüosz atletizálását.

## 9.

A Labirintus valójában nem is létezett. A knósszoszi palota többszintes és bonyolult építmény volt. A nagy földrengés után, háromszáz év alatt alakították ki az egymást követő Minószok és Labirintus Úrnői. Több száz szoba, előcsarnok, terem, folyosó és bonyolult pincerendszer alkotta. Az a látogató, akit a szent király vagy a Labirintus Úrnője elé vezettek, szándékosan

bonyolult úton, azt hihette, csak eltévedni lehet a palotában. De nem ezért nevezték Labirintusnak, krétai nyelven „a Kettős Bárdok Házának.”

A labrysról kapta a nevét, a krétai főpapnő hatalmának és méltóságának jelképéről, a Labirintus Úrnőjének hosszúnyelű, kétélű bárdjáról, amely a palota szinte minden helyiségének, és a szentélyek falán ott díszelgett. Korsókon, szarkofágokon, amforákon, pecsétnyomón is mindig megjelent. A vázákat díszítő kettős bárdokat gyakran stilizált bikaszarvak között ábrázolták.

A labrys rituális vallási eszköz volt, ezzel sújtott le a Holdistennő papnője az istennő oltárán feláldozott bikára vagy férfira. Két élének félhold alakú formája a növekvő és fogyó holdat, az istennő teremő és pusztító erejét jelképezte. A labrys fegyver is volt, a lovon harcoló amazonok félelmetes csatabárdja.

A krétai hajósok előnyben részesítették a közelharcban a rövid kétélű kardot a csatabárddal szemben, a rövid kard hatékonyabbnak bizonyult a hajókon. Krétán férfinak birtokában nem lehetett labrys, még Minósznak sem. Igaz, ezt a vallási előírást egyetlen Minósz és harcosaik sem tartották be soha. A fegyverraktárak teli voltak bronz labrysokkal, és ezeket a fegyvereket nem mindig nők forgatták. Krétán gyakorlatilag, és ez természetes volt, minden férfi rendelkezett fegyverrel, vagy gyorsan hozzájuthatott a szigetet fenyegető veszély esetén. A férfiak a hétköznapi életben és a munka során kétélű baltát, vagy egyélű bárdot használhattak.

A szent királynak rituális újjászületéséhez búvóhelyre volt szüksége. A szörnyszülött Minótaurosznak a világ szeme előli elrejtésének ürügyén, Apollón ismerten korrupt delfoi jósdájának gazdag áldozati ajándékot küldve, Minósz megrendelte a számára szükséges jóslatot Daidalosz közvetítésével. Azt a kétértelmű jóslatot kapta, amit várt. „Utasítsd Daidaloszt, hogy építsen számodra búvóhelyet Knósszoszban”. A búvóhely neki, a szent királynak kellett, nem Minótaurosznak. A jóslatot így is, úgy is lehetett érteni. Erre a jóslatra a Holdpapnők miatt is szüksége volt, nem szórták Kréta pénzét, igen racionálisan gazdálkodtak.

A búvóhely ideiglenesen a palota néhány félreeső, földalatti szobája lett, ahol kényelmesen és biztonságosan elrejtőzködhetett, ha egy napra is. Volt, amikor több napra is eltűnt itt a nyilvánosság elől. A palota kicsiny elzárt része, amely egy földalatti folyosó végén egyetlen bejáratú ajtóval rendelkezett, átmeneti megoldást jelentett Minótauros elhelyezésére is, nemcsak Minósznak.

A delfoi jóslat alapján Minósz azzal bízta meg Daidaloszt, tervezzen és építsen meg a palotához illeszkedő többszintes olyan épületszárnyat, amelynek alaprajzán a Holdpapnők nem igazán tudnak eligazodni. A diktői barlang papnőinek olyan tervrajzot mutasson be, amelyen nincsenek feltüntetve a titkos folyosók és átjárók, a rejtett szobák, fegyverraktárak. Minósz valódi rejtékhelyet akart, ahol szükség esetén akár többedmagával is átmenetileg elrejtőzhet a papnők obszidián kése és labrysa elől. Minótaurosznak is legyen kényelmes és fényűző lakosztálya az új palotaszárnyban. Daidalosz úgy érezte, jövője és biztonsága azt kívánja, Minószhoz legyen lojális és nem a papnőkhöz, együttműködött Minósszal.

A diktői barlang papnői gyanútlanul elfogadták Minósz javaslatait az új palotaszárny megépítésére, de először is egy reprezentatív kultikus építményt akartak, amely méltóan mutatja Kréta gazdagságát és istennőinek hatalmát. Ariadné kívánsága volt, hogy Daidalosz tervezzen és építsen meg egy útvesztő mintával díszített mozaik padlós teret a palota előtti üres területen, amelyen tavasszal a Holdistennő tiszteletére a rituális, a fogolymadarak

násztáncára emlékeztető, erotikus termékenységű táncokat előadhatják. Daidalosz mesterművet alkotott, amelyről Homérosz is megemlékezik az Iliászban (XVIII. 590-2)

„Táncteret is remekelt Héphaisztosz, a nagynevű Sánta,  
éppen olyant, amilyent készített Daidalosz egykor  
szépfürtű Ariadnének nagy Knósszosz ölében” (Devecseri Gábor fordítása)

A papnők végleges áldásukat adták az új palotaszárny megépítésére, a kivitelezés már nem igen érdekelte őket. Daidalosz korlátlan bizalmukat élvezte, s tudták, Minósz csak a legjobbal fog megelégedni, nem ellenőrizték az építkezést.

Az új palotaszárny alapozási munkálatai során váratlan esemény történt, amelyet Minósz és Daidalosz gondosan eltitkolt mindenki elől. Az egyik építőmester rabszolgáját baleset érte, egy szűk, aknaszerű mélyedésbe zuhant a felület egyengetése során. Rájöttek, hogy a régi palota egy részének romjai felett dolgoznak, amelyet vagy háromszáz éve, a nagy földrengés döntött romba. Megkezdték a régi palotát kiásni a törmelék alól. Minótauroszt és Daidaloszt néhány megbízható építőmesterrel és rabszolgával együtt dolgozott a régi palota romjainak feltárásán. Az új palotaszárny alatti területen a régi palota egykori trónterme rejtőzött. Szinte teljesen épen maradt. A tróntermet egy természetes mészkő barlang kibővítésével hozták létre egykori építői, falait a domb mészkőve alkotta, amelyre a régi palota épült. A trónteremnek csak a teteje omlott be, faoszlopai és a faboltozata égett el a földrengést követő tűzvészben. A felette lévő két, összeomlott és leégett szint törmeléke teljesen betemette a szomszédos néhány helyiséggel együtt. A tágas teremhez egy márványfalú, pompás fürdőfülke és egy kisméretű hálófülke csatlakozott. Amikor Minótauroszt felfedezte, hogy a teremnek rejtett kijárata van, egy elmozdítható, alabástrom lap földalatti folyosó bejáratát rejtő, már tudta, beköltözik a régi palota földalatti termeibe. A hosszú, kanyargó földalatti folyosó a tengerpart egyik kis öblében végződött. A folyosó a víz által, a mészkőben kivájt barlangokon keresztül vezetett. A barlangokat összekötő rövid szakaszokat mesterségesen alakították ki egykori építői. Mindvégig enyhén, a tenger felé lejtett. A barlangok víznyelőket, földalatti tavakat rejtettek. Egy kisebb patak, az öblben szakadt zuhatagosan a tengerbe, ez látta el folyamatos kristálytisztá vízzel a márványfalú fürdőfülkét, amely a régi trónteremhez csatlakozott. Minótauroszt nem tudta, hogy a régi Minószok számára mennyire volt kényszer vagy testi gyönyör a reggeli szent fürdés, de nagyon örült a tradicionális szokásnak, hogy a szent király ébredése után megfürdik. Az öblöt a part felől nem lehetett megközelíteni. Magas, fentről lefelé görbülő, meredek sziklafalak vették körül. Ha netán valaki fel is jutott volna a partot szegélyező sziklahalmazok tetejére, mély szurdokot talált, melynek mélyén éppen csak látható volt az öbl vize. A tenger felől is rejtett volt. Rövid, keskeny, enyhe kanyart leíró mély vízű csatorna kötötte össze a tengerrel. Elég széles ahhoz, hogy egy húszevezős keskeny hadihajó óvatosan bevezessen az öblbe. Abban az esetben, ha a tenger nem volt viharos, mert a hullámok a parti sziklákhöz csapták és összetörték volna a hajót, és a kormányos ismerte a keskeny csatorna bejáratát a tenger felől. A folyosó kijárata előtt, alig valamivel az öbl vízszintje felett, kisebb teraszt vájtak a sziklafalba. Az öbl vize, a tengeren tomboló legvadabb viharoknál is nyugodt maradt, a hajót nem kellett lehorgonyozni, biztonságosan odaállhatott a terasz partfala mellé, kötelekkel kikötve.

A földalatti folyosó több helyen is elágazott, valószínűleg útvesztőnek bizonyult. A víz által kivájt mellékjáratok barlangokhoz vezettek, összefüggő barlangrendszert alkottak.

Minótauros és Daidalosz felfedezte, hogy a nagyobb részt természetes úton keletkezett folyosónak még egy kijárata van, a hegység egyik mély szurdokában.

Minótauros eddig sem volt bezárva a palotába, de női testőrök, fiatal Holdpapnők őrizték. Egyedül nem hagyhatta el a palotát. Ha kilovagolt, vagy kocsit hajtott, őrizet alatt állt, ketten kísérték és fehér bikaálarcot kellett viselnie.

Minótauros életét nem fenyegette veszély Knósszoszban. Testőrsége a Csillagkirály díszőrsége volt, bár a testőr Holdpapnők habozás nélkül életüket adták volna Minótauroszért veszély esetén, nemcsak kötelesség tudatból, de nagyon szerették is.

Testőrsége tizenkét, bikaugrásokon edzett fiatal Holdpapnőből állt. Több funkciójuk volt. Minótauros védelme és a palota őrzése mellett felügyelték Minótauros szolga személyzetét és szervezték ellátását. Szexpartnerei voltak illetve ellenőrizték azokat a krétai lányokat, akik ideiglenesen, a Csillagkirály szeretői lehettek, legfeljebb hat alkalommal. Amikor Ariadné megajándékozta szerelmével, Minótauros hanyagolni kezdte a Csillagkirály rituális szexuális kötelességeit. Ariadné felhívta erre figyelmét, s dévaj kacajjal szólította fel, rajta kívül sok krétai lány van, akit nemcsak megdughat, de kötelessége is megdugni. A régi trónteremben éjszakai szolgálatra kijelölt két testőr Holdpapnő is gyakran csalódott arcot vágott, amikor késő éjszaka, munka után egyedül feküdt le, nem aludt velük, kiküldte őket a trónteremből az előtérbe.

## 10.

Kréta a tengerből és a hajózásból élt. A hajózás és katonai ügyek, a kiterjedt tengeri kereskedelem, ösidőktől fogva a férfiak tevékenysége volt. A hajósok kiváltságos és megbecsült rétegét képezték a krétai társadalomnak, mivel Kréta gazdasága és biztonsága rajtuk múltott. Igen sok közöttük nem bennszülött krétai, hanem bevándorolt acháj vagy föníciai hajós volt. Kréta szigetén sok bevándorolt, véglegesen letelepedett föníciai élt.

Aszterion, egyike a legkiválóbb acháj származású hajóskapitányoknak, már két évtizede hajózott egy kisebb, inkább kereskedelmi, mint hadihajó kapitányaként, amikor a Holdpapnők tanácsa kijelölte Minósznak, és megkapta az akkori kor szerint a két legértékesebb fémből készült, a vassal bevont ezüstgyűrűt, a Minósz hivatali jelvényét. Nem akart Minósz lenni, sohasem vágyott arra, hogy szent király, Kréta egyes számú férfija és egyben halálra ítélt legyen, de a visszautasítás lehetetlen volt, az öngyilkossággal lett volna azonos. A Holdistennő egyik barlangszentélyének áldozati oltárán találta volna magát és a papnő az arany labrys-szal könyörtelenül lesújtott volna rá.

Aszterion minden útvjáról gazdag és Krétán ritkaságnak számító prédával tért vissza. A kalózok ellen harcolt Kréta védelmében, de ő maga volt az egyik legnagyobb kalóz az Égei tenger keleti medencéjében.

Gondosan számot adott mindig a Holdpapnők tanácsának, a diktéi barlangban rendszeresen ülésező tizenhat matriarchának és gyarapította Kréta gazdagságát. Nagyon tisztelttűdő és óvatos volt a Holdpapnőkkel. Jól tudta, minél sikeresebb, annál könnyebben elveszítheti a farkát. Jobb esetben heréltként fejezheti be életét, Attisz istennek áldozva férfiasságát. De életét is veszítheti az egyik Holdpapnő puncija alá szorítva, nemcsak a heréit. Nagyon szerette a nőket, de ez a jövő nem vonzotta.

Hosszú utakat tett meg, távoli, ismeretlen partokat keresett fel. Az a fajta hajós volt, akinek tudásánál és vakmerőségénél csak a szerencséje volt nagyobb. Mindent tudott és tudni akart, amit a hajózásról és a hajóépítésről tudni lehetett.

Szívét nem szorította össze félelem, mint a legtöbb hajósét és kapitányét, amikor a part a látóhatár mögé bukkott és a nyílt tengeren találta hajóját. Ha kellett éjszaka is hajózott, bármilyen félelmetes tudott lenni az éjszaka az ismeretlen tengeren. A krétai hajósok a legkiválóbbak voltak, naplemente előtt mégis kerestek maguknak egy biztonságos öblöt, partszakaszt, ahol kiköthettek, és ilyen helyen többnyire a hajójukat is partra húzták.

Kréta sok hajót épített. A kereskedelmi és kifejezetten hadi célokra épített hajók alig különböztek egymástól. Aszterion hajója építésébe is beleszólt. Hajózási tapasztalatai alapján néhány új, szinte forradalmi újítást alkalmazott. A kötömb horgony helyett, elsőként az ő hajóján jelent meg a bronzból készített fémhorgony, kötel helyett kovácsolt bronzlánccal. A hajó orrába és a tatba is egy-egy bronzból készült horgonyt helyezett.

Nem vitt magával holtsúlyként követ és homokot a hajón, a bevett gyakorlat szerint. Kő és homok helyett holtsúlyként embermagasságú cserépedényekben, korsókban bort, olíva olajat, sózott vagy szárított marhahúst és sózott halat vitt magával. A jól lezárt, öblös, embermagasságú cserépedényeket a hajó gerince mentén, a fenék belső oldalán lévő mélyedésekben helyezték el. Egyiptomi, igen megbízható sáskötelekkel rögzítették a hatalmas cserépedényeket, s mindig vitt magával tartalék köteleket is. Ha az árut sikerült eladnia, és a cserépedények kiürültek, akkor homokkal töltötte fel az edényeket, újra volt hajójának fenéksúlya. Ritkán került erre sor, többnyire súlyos, értékes fémekkel tért haza, ónnal, rézzel s egyre gyakrabban vassal. Ébenfával és elefántcsonttal.

Aszterion nem tisztelte az isteneket és a babonákat. Még hogy férfiember ne egyen babot, mert valamelyik ősenek újjászületését akadályozhatja meg. Komoly tartalékot vitt a nem ajánlott száraz élelmiszerekből, bab, köles, szükség esetén életét és társai életét menthette az éhhaláltól. Nem érdekelte, hogy a krétai elvárások szerint rituálisan kell levágni egy állatot, nem lehet csak úgy nyársra húzni és megsütni. Babonás hajósait cinikus mosollyal nyugtatgatta: a Holdistennő papnője sem utasítana vissza egy frissen, nyárson sült báránycombót, ha két hónapja már csak sózott marhahúson vagy halon élne. Akkor sem, ha a tengerparton a gyorsan rakott tűznél ülve a fegyvert állandó éberséggel az egyik kézben kellene tartania, a másik kézben pedig az illatozó, frissen sült birkacombot.

Téli viharok idején a krétai tengerészek nem hajóztak. A hajózás ideje a hellén szigetvilágban, mint Hésziodosz írja, a tavaszi és nyári napfordulót követő ötven napig, június 21 és augusztus 20 közötti időben volt.

Aszterion megtanult a viharban is hajózni. Az egyik váratlanul rászakadt viharban felfedezte a viharhorgonyt. Amikor a vitorlát leeresztette, a hajó tatjáról a kötelre kötött két vízmerítő bronz edény véletlenül a vízbe esett. A hajó sebessége azonnal csökkent, amint a vödröket maguk után húzták, a kormányos irányítani tudta a hajót. A hajó sodródását kötelek kidobásával és maguk után húzásával próbálta irányítani. Rájött egy másik viharhajózási technikára is. Egy kisméretű vitorlával „meglovagolta a vihart”. Hátulról kapta el a szelet és hullámokat, így menekült a vihar elől, tájékozódni az elcsendesült tenger éjszakai égboltján próbált és mindig sikerrel. Másik újítása a hajó orrára szerelt bronz vágósarkantyú volt.

Nemcsak hatásos harci eszköznek bizonyult, de meglepetésére növelte a hajó sebességét. Húszevezős hajója átmenetet képviselt a keskeny, hosszú hadihajók, és a szélesebbre épített kereskedelmi hajók típusa között.

Aszterion hamarosan élő legendának számított a fiatal krétai hajósok között, mindegyik vele szeretett volna hajózni. Nem volt könnyű hajójára kerülni, Aszterion nagyon megválogatta társait. Minimális létszámmal indult útjaira. Húszevezős hajóján negyven evezős a hajó folyamatos haladásához kétszer hús evezős kellett egymást váltva ült az evezőpadokon. Hogy ki, melyik evezőpadon ülve húzta az evezőt, lévén a megterhelés különböző, mindig előre kisorsolták, megelőzve minden vitát vagy civódást. Két kormányos, egy fedélzetmester és ő, a kapitány volt még a személyzet. Mindenkinek mindenhez értenie kellett. A fiatal evezősök és közöttük a néhány veterán hajós kiválóan képzett katonák is voltak, kiváló fegyverekkel. Apró, kis bronzlapokkal fedett bőrvértjeikhez az amazonokéhoz hasonló kisméretű, kerek pajzsokat használtak. Minden hajóst az időjárás viszontagságaitól szőrével kifelé fordított fekete bikabőr köpeny védett. Aszterion ravasz kereskedőnek bizonyult. A szkíta amazonoktól kiváló íjakat szerzett s a magukat dóroknak nevezett balkáni harcos néptől vagyont érő vasfegyvereket. Minden evezős rövid kardjának ezüstözése vasat takart. Aszterion mosolyogva mesélte, a nők azért mindenhol nők, az amazonok fegyvert is hajlandók voltak adni a krétai parfümökért, az illatos szappanért. A dór harcosok a krétai bort értékelték nagyra. Aszterion nem aggasztotta, hogy ugyanakkor élénken érdeklődtek, merre is van az a Kréta, ahonnan jöttek. Egyszer úgymint megindulnak a dórok, senki sem fogja megállítani őket, gondolta. Nem fogja jelenteni a Holdpapnőknek a fenyegető dór inváziót. Megtudják, majd amikor az izzadságtól bűzlő dór harcosok sorban megerőszakolják őket, kirabolják és felgyújtják házaikat. Igaz, mi azt már nem látjuk, mert elesünk utolsó harcunkban, Kréta, a matriarchális rend védelmében. Kréta a mi hazánk, a férfiak hazája is. Nekünk nem veregethetik majd a krétai nők a puncijukat, hogy ide vissza nem jöhettek, mint a spártai nők egyik városuk ostrománál, amikor a spártai férfiak a falak előtt megfutamodtak. Harcolni fogunk, még ha a patriarchális rend győzelmét is akarjuk, amit ellenfeleink, a dórok hoznak majd el nekünk. Aszterionnak nagy érzéke volt az iróniához, pedig ezt a kifejezést nem ismerhette.

Aszterion halála előtt Minószként is gyakran felkereste Minótauroszt a Labirintusban és csendes borozgatás mellett beszélt a kalandjairól, a távoli földekről és népekről, akikkel felfedező útjain találkozott. Aszterion minden távoli útja előtt Minótaurosznál hagyta a Minósz gyűrűt, nem vitte magával, apró, cinikus mosollyal a „kígyós istennő”, Diwia remekmű szobrának egyik kígyót tartó kezére akasztotta, amely elefántcsont berakásos ébenfa számlayon állt a terem sarkában. Nem szólt semmit, csak mosolygott, s Minótauroszt sem kérdezett.

Aztán egyszer Aszterion nem jött vissza a Minósz gyűrűért. A sors nem a szent király halálát, a Labirintus Úrnőjének az obszidián kését, vagy a labryst tartogatta számára. Egyik tengeri útján, hajójával és társaival együtt eltűnt, soha többé nem tért vissza Kréta hadi kikötőjébe. Elnyelhette a viharos tenger, vagy idegen népek harcosaival, esetleg amazonokkal gyűlt meg a baja, akiktől, Minótauroszt tudta, ha nem is félt, de nagyon tartott.

Minótauroszt magányos éjszakáin, enyhe alkohalmámorában nézte a ráhagyott Minósz gyűrűt s gyakran hallani vélte a hangját, amikor arról a világról mesélt neki Aszterion történeteket, ahová ő sohasem juthat el. Aszteriontól hallott először az amazonok népéről.

Aszterion a tengeren sohasem találkozott női hajósokkal, amazonokkal, de a szigetekeken és a Pontusz (Fekete-tenger) partjain többször is. Ezek a találkozások nem voltak veszélytelenek, de ebben is mindig szerencsésnek bizonyult, addig az utolsó pillanatig, amiről már nem beszélhetett. Szeretett veszélyesen élni, de a férfiassága nélkül nem. Ha amazonokkal találkozott ott is óvatos maradt, ahol magabiztos maradhatott volna. Csak a hajóján érezte magát biztonságban, akkor is nyíllövésnyi távolságon túl a parttól. Aszterion gyakran és hosszasan beszélt Minótaurosznak az amazonok népéről, vegyes érzelmekkel. Kiváló harcosok és könyörtelen gyilkos nők, megölik a férfiakat, mondta.

Példának említette, hogy Danaosz király ötven harcos és férfigyűlölő leánya, mivel kényszerből mentek férjhez, a nászéjszaka után legyilkolták alvó férjüket. Igaz, elsiették a dolgot, mert 28 nap után megjött a havi vérzésük. Most már új férfiak kellettek, hagyták újra megerőszkolni magukat. Találtak is új férfiakat, ezeket már nem ölték le azonnal. Lemnosz szigetén a fegyveres Holdpapnők vezetésével a feldühödött nők minden férfit legyilkoltak, amikor azok fiatalabb trák ágyasaikkal szexeltek inkább. Igaz, ők is meggondolták magukat, amikor az argonauták arra jártak, rájöttek, hogy férfiak nélkül kipusztulnak.

„Gyilkos nők, de nem igaz, - mesélte az egyik késő éjszakába nyúló borozgatásuk során Aszterion - hogy nem tudnak szerelmet érezni a férfiak iránt, mindig megölik szeretőiket.

Hegyes, kietlen partszakasz mellett hajóztunk, két nyíllövésnyi távolságra. A part meredeken szakadt a tengerbe, csak néhol kísért keskeny lapos, kavicsos part. Sok volt itt a víz alatti szikla, a vízből alig kiemelkedő szirt és zátony. Váratlan és alattomos áramlatokra, örvényekre is számítva, óvatosan és lassan eveztünk. Rossz partvidék, de valahol ki kellett kötnünk, vizet kellett találnunk. A tenger csendes volt, szél nem fodrozta a vizet. Benyílt, védett öblöt kerestünk, ahol éjszakára horgonyt vethetünk. Megkerültünk egy tengerbe nyúló magas szirtfokot és egy kisebb öbölbe jutottunk. Alkalmasnak látszott, hogy horgonyt vessünk, és partra szálljunk vizet keresni. Az öböl közepe felé irányítottam a hajót, a lenyugvó nappal szemben kellett megközelítenünk a partot. A kormányos óvatosan szembefordította a hajót a parttal, az evezőket bevontuk, és akkor megláttuk. A magányos és mozdulatlan lovas sziluettje, fent a meredek sziklafal tetején, sötét szobornak tűnt a háta mögött lemenő nap még mindig vakító fényében. Megrezenhetett, mert a napfény váratlanul vérvörösén megcsillant a jobb kezében tartott és a vállán átvett fegyver bronzán. Kétélű, a holdsarlót formázó balta, az amazonok fegyvere volt. A sziklák árnyékában váratlan mozgás támadt, kis csónak szakadt el a parttól. Innen a hajóról, a nappal szemben nem láttuk, hogy férfi vagy nő, aki evezővel a kezeiben, az apró csónak számára erősnek bizonyuló hullámokkal kétségbeesett erőfeszítéssel küzdve, a hajónk felé igyekezik.

Az amazonok mindig csapatban jártak, magányos amazon jelenléte szokatlan volt a parton, de egymagában veszélyt nem jelenthetett számunkra. Ki lehet az, aki a hajónkra akar jutni, amikor az lenne természetes, hogy eszeveszetten meneküljön a közelünkből. Engedtem, hogy megközelítse a hajót. A parton nem láttunk senki mást, legalább három nyíllövésnyi távolságban voltunk, csapdától nem tartottam.

Lányos képű, erős testalkatú fiatal férfi volt, válláig érő göndör bronzvörös hajjal, kék szemekkel. Tiszta, finom kidolgozású kecskebőr ruhája, a kolhisziak öltözképzésére emlékeztetett. Fegyvereit, egy szokatlan formájú, rövid pengéjű kardot s egy rövid nyelű láncos buzogányt tüntetőleg a csónak fenekére helyezte, amint elérte hajónkat. A kis csónakban az amazonok

által használt bőrből vart vizes tömlőn és az élelmiszer tárolására használt iszákon kívül más nem volt. Fegyvertelenül lépett a fedélzetre. Leborult előttem és könnyeivel küszködve, egy előttem ismeretlen nyelv szavaival kevert rossz görögséggel beszélni kezdett. Félreérthetetlen volt, amiért könyörgött: vegyük fel a hajóra és vigyük magunkkal akár rabszolgaként is. Aztán még egy meglepetéssel szolgált. Övéről kis bőrzsákokat oldott le és elém borította tartalmát. Aranyrögök voltak. Az igazi meglepetést a fegyverei tartogatták. Vasból voltak. Nem mutattam ki ámulatomat az arany és a vasfegyverek láttán. A feletti örömet is titkoltam, hogy ez az idegen nagyon is jókor jött. Két jó társamat vesztettem el az amazonok álnok támadásában, amikor legutóbb vizet kerestünk a parton. Minden evezőnél ketten ültek, az egyik evezőnket nem tudtuk használni. Ez a jókötésű, izmos ifjú harcolni, evezőt emelni is tud, nem volt csonka a keze. Ha a parton találjuk, akkor is magunkkal vittük volna. A rabszolda értékes zsákmány. Megértően bólintottam és intettem, felállhat. Hálálkodni kezdett és lassú mozdulattal felállt. Majd ugyanolyan lassan a part felé fordult és a sziklafalat nézte. Követtem pillantását. A sziklafal tetején továbbra is mozdulatlanul ott állt az amazon. Mindent jól láthatott a hajón történekekből. Az ismeretlen ekkor lassan magasba emelte karjait, majd leborult az amazon irányában. Az amazon mozdulatlanul ott maradt, míg el nem tűntünk a látószögéből.

Ruriknak nevezte magát és a végtelen szkíta puszták mögött elterülő erdős vidéket mondta hazájának. Mindent tudott az amazonokról, majdnem egy évet töltött közöttük. Ismeretlen földekről és sosem hallott népekről is beszélt.

Az amazonok lakóhelye a Thermódon folyó torkolatánál fekvő Themiszskura város volt. A Pontuszba ömlő Thermódon folyó a nagy Amazon hegységben ered, innen kapták a nevüket. A Kaukázus lábainál elterülő vidéken, a Meotisz partjain és a szkíta pusztákon is tanyáztak. Életük állandó harcban telt, rablásból éltek. Kitűnő lovasok voltak és mesterien forgatták a fegyvert. Fegyverzetük íjból, a kétélű bárdból, késből, félhold alakú kis bőrpajzsból és sisakból állt. Ruhájukat és övüket vadállatok bőréből maguk készítették. Mindent a harcnak rendeltek alá. Rurik elképedten tagadta azt a hiedelmet, hogy jobb mellüket levágnák, mert akadályozná őket a nyilazásban és dárdavetésben, a bal mellükből szoptatnák leányaikat. Igaz, mondta, nem éppen dúskeblű nők.

Az anyai ágon való leszármazást tartották számon. Ez így van nálunk is, jegyezte meg Aszterion. Az egyik amazon királynő, Lüszippe törvényt hozott, hogy minden házimunkát a férfiaknak kell végezni, a nők pedig harcolnak és kormányoznak.

Nem igaz, állította Rurik, hogy megnyomorítják kezét-lábát azoknak a fiúgyermeknek, akiket nem ölnek meg rögtön születésük után, széttépett testüket a jobb termés érdekében a szántóföld barázdái közé vetve vagy sikeres rabló hadjáratot követő lakomáikon pecsenyének elkészítve. Csak a fiúk mindkét kezének az íj megfeszítéséhez szükséges mutató és középső ujját csonkítják meg annyira, hogy ne tudják az íjat használni.

Szélviharként csaptak le egy-egy városra vagy falura. A férfiakat legyilkolták, a nőket és gyerekeket elhajtották. A szerzett zsákmánnyal amilyen gyorsan lehetett, eltűntek. A mezőkön dolgozó rabszolgaként életben hagytak férfiakat, ezeket kiherélték. A fölöslegesnek bizonyuló férfiakat feláldozták Artemisznek, oltárán bőségesen folyt a vér. A leölt férfiakkól pazar lakomákat csaptak. Az amazonok nem utálták a férfiakat, tudták, hogy a gyerek nemcsak a nőtől van. Nem a lábuk között átfújó szél vagy a folyó vize fürdés közben ejti őket teherbe, a férfinak is van köze hozzá. Az év egy bizonyos szakaszában előzetes békés tárgyalások után, idegen földről jöttekkel vagy a szomszédos törzsek férfijaival szexeltek, hogy népük fennmaradjon. Kizárólag az utódnemzés céljából szeretkeztek férfiakkal, és ilyenkor buja

nőknek bizonyultak. Aki a két hónapig tartó orgiák során teherbe esett, azonnal hazament. A születendő gyerekek közül csak a lányokat tartották meg, a fiúkat megölték vagy dajkaságba adták a vélt apáknak. A többnyire szomszédos törzsbeli férfiak, mivel nem tudhatták ki az apa, kisorsolták egymás között a fiúgyermeket s felnevelték őket.

Rurik is így került kapcsolatba az amazonokkal. Két társával Trójába akart eljutni, zsoldos katonának akartak beállni, amikor a szkíta pusztán egy csapat amazon rajtuk ütött. Felkészültek az élet-halál harcra, de esélyük sem volt, az amazonok túlerőben voltak. Meglepetésükre az amazonok nem támadtak, hanem jókedvűen szemügyre véve a három igen jóképű daliás ifjút, csak körülvették őket, majd az egyikük kedvesnek szánt szavakkal meghívta őket szálláshelyükre és vendégbarátságot ajánlott. A szálláshelyen úgy ugrottak le a nyeregből, hogy rövid bőrszoknyájuk alól kivillant a puncijuk s kihívóan kacarásztak. Rurik úgy érezte, hogy a szerencse kegyeltje. A hazájától messzire vetődött, kalandvágyó Rurikot azonban gyorsan elhagyta szerencséje. Az egyik szemrevaló, szépnek mondható fiatal amazonnak – nem sok ilyen akadt közöttük – akivel napokon át szexelt, annyira megtetszett, hogy megszegte a férfiakkal kötött ideiglenes vendégbarátságot, és elrabolta a lerészegedett Rurikot. Több hónapig rejtegette a több amazon elől. Társnői végül is rájöttek, hogy szerelemből egy férfit rejteget. Kötelezték, hogy herélje ki Rurikot és áldozza fel Artemisz oltárán. Az amazon kétségbeesett szerelmében élete kockáztatásával megszöktette a férfit, rávette, hogy kíséreljen meg a tengeren elmenekülni. Rurikra ismét rámosolygott a szerencse, éppen arra hajóztunk, ahol csónakjába szállt. Nekünk is szerencsénk volt, mert tőle tudtuk meg, hogy a tegnap esti vihar a tauroszok földje közelébe sodort, és ezt a partot jobb gyorsan elkerülni. Kevesen vagyunk ahhoz, hogy ádázul küzdő amazonokkal vegyük fel a harcot. Az öbölben egy kis patakából megtöltöttük korsóinkat friss vízzel, s még az éjszaka leple alatt, teli hold volt, lassan tovább evezünk biztonságos távolságban a parttól.”

Nemcsak Aszterion számolt be rendszeresen tengeri felfedező és kereskedelmi útjairól Minótaurosznak. Minden hajóskapitánynak kötelessége volt útjairól jelentenie. Minótauroszt figyelmesen meghallgatta beszámolóikat, csak időnként tett fel kérdéseket. Két írnok jegyezte fel agyagtáblákra az elhangzottakat az irattár részére.

Rurikkal többször is találkozott. Örömet talált a messziről ideszakadt idegen ifjú társaságában, aki Krétán soha nem hallott népekről és szokásaikról beszélt. Minótauroszt megdöbbentette, amit hallott és mély aggodalommal töltötte el Kréta jövőjét illetően. Patriarchális rendben élő, barbár népek inváziója fenyegetett északról és keleti irányból, a szkíta puszták és a Kaukázus vad hegyei felől. És ezeknek a barbár népeknek kiváló vasfegyvereik vannak. Daidalosz csodálkozva és elismerően vizsgálgatta Rurik vasfegyvereit. Dicsérte a barbár fegyverkovácsok tudását, és a fegyverek művészi kivitelezését is. A bronzfegyverek ideje lejárt.

## 12.

Minótauroszt hosszasan merengett a régi palota egykori tróntermében berendezett fényűző lakosztályában. Szögletes, valójában meglepően kényelmes, arany karfákkal ellátott ébenfa széken üldögélt, amelynek oldalait elefántcsontból készült, madarakat ábrázoló berakások díszítettek. A szék az első Minószok trónszéke volt. Daidalossal együtt ásta ki a betemetett régi palota romjai közül, miközben az új palota első szintjét építették

A trónszékben egy csontváz ült. Valójában egy ismeretlen, évszázadokkal korábban élt Minósz sírját találták meg, aki valószínűleg a nagy földrengésben veszítette életét, és maradt a palota romjai alatt. Az egykorú agyagtáblára írt feljegyzések, az irattár részben megsemmisült a nagy földrengésben, nem tudták azonosítani Daidalosszal, ki volt akkoriban a Minósz. Megadták a végtisztességet, a csontvázat teljes titokban egy mézzel teli nagy amforába tették, és az egyik barlangban helyezték el a Dikté hegység alatt.

A trónszék mellett a romok alól fényűző ébenfa bútorokat, arany és bronz használati tárgyakat, bronzfegyvereket, mives kerámia és köedényeket ástak ki. Daidalos, aki kiváló asztalos és kovács is volt, helyreállította őket Minótauroszt és két megbízható rabszolga segítségével. Az egyik elefántcsont berakásokkal díszített ébenfa zsámolyon, lustán szundikáló vörös macska váratlanul leugrott, mereven Minótauroszt nézve éktelen nyávogásba kezdett. Az általa is ismert egyik kijáratú ajtóhoz rohant, kaparni kezdte az ajtó alját, majd felugrott az ajtó zárjához, láthatólag ki akarta nyitni. Ennek meg mi baja, csodálkozott Minótauroszt. Akkor megmozdult alatta a régi trónszék. A bútorok elmozdultak. Az egyik kisebb, bikafej mintával, istennő alakjával és spirálokkal díszes, kiürült boroskancsó - amelyet a kristályokkal, lazúrkővel, aranyberakásokkal díszített kőasztal szélére helyezett - leesett, s az alabástrom padlón összetört. Legurultak az asztalról a papirusz és bőrtékercsek is. Halk morajlás hallatszott, ami pár másodperc múlva megszűnt. Kisebb földrengés rázta meg Knóssoszt. Minótauroszt a macskát nézte. A cica némi méltatlankodó nyávogással, nyugodt léptekkel peckesen visszatért a zsámolyhoz, felugrott és összegömbölyödve újra szundikálni kezdett.

Minótauroszt hitetlenkedve győződött meg ismét arról, hogy macskája tévedhetetlenül mindig előre jelzi, ha megmozdul a föld. Honnan tudja? Szerette a macskákat. A lány cicákat kedvelte, de a kandúrokat is sokra tartotta. Arany pecsétnyomójára nem bikát, hanem macskát vésetett, bronztőre berakásos elefántcsont markolatán is madarakat űző macskaábrázolás volt látható. A macska a nyugalomát is szolgálta. Pusztította az egereket és a kígyókat. A Hold kultusz az újjászületés vallása. Minótauroszt gyűlölte a kígyókat és kígyó sok volt a knósszoszi palotában, mert a Holdpapnők egyik szentnek tartott, az újjászületést jelképező állata volt. A kígyó évente egyszer látszólag meghal, de azután vedlik, majd megfiatalodva új életre ébred, akárcsak a Hold. Knósszosztban szent állatnak számított az egér is. A macska erről nem tudott, előszeretettel vadászott a régi trónteremben időnként felbukkanó egerekre és kígyókra. Eljátszadozott velük, majd megette őket. Minótauroszt ezt élénken helyeselte.

Krétát egyre gyakrabban rázza meg földrengés az utóbbi időben, gondolta Minótauroszt. Nem ijedt meg, nem először élt át kisebb-nagyobb földrengést Knósszosztban. Gyakran elgondolkodott azon, miért reng a föld Kréta szigetén. Nem tudta a választ, nem hitt Poszeidónban, a „Földrázó” istenben, akit a krétai falfestményeken és kerámiákon, pecsétnyomókon, mindig háromágú szigonyát markolva ábrázoltak, amellyel megrendít és megráz mindent, amit csak akar. A palota irattárában feljegyezték a korábbi nagyobb földrengések időpontját és beszámoltak a károkról, katasztrófa eseményekről. Minótauroszt olvasta ezeket az agyagtáblákat, az egész irattárat ismerte. Sajnálkozva nézte az összetört boroskancsó cserepeit, majd összeszedte a padlóra hullott papirusztekercseket. Az agyagtáblákat fadobozban tartotta az asztal mellett a padlóra helyezve, nem esett kár bennük. Ivott még egy kevés bort a díszes arany serlegből és nagyot sóhajtván munkához látott, kitéssékelve a méltatlankodó, éppen hízelkedni akaró macskát az öléből. Ariadné nem fogja meglátogatni ma este, pedig ígérte.

Ariadné titkára volt, ő kapta meg az írkoktól elsőként a palota felügyelőinek Kréta külügyeire és gazdasági életére, a hadi és kereskedelmi flottára vonatkozó jelentéseit, csak ezután kerültek a diktéi barlang Holdpapnői, a matriarchák tanácsa elé. Nem mindegyik jelentés. Erről Ariadné döntött. Minótauroszt a palota bármelyik felügyelőjét magához rendelhette, személyesen is beszámoltathatta és utasításokat adhatott Ariadné nevében. Nem volt ajánlatos hazudni neki, ez könnyen a felügyelő életébe kerülhetett. A kihallgatásokon, amelyek inkább szigorú számonkérések voltak, mindig viselte a fehér bika álarcot. A felügyelők és az írkok félve tisztelték nemcsak istenkirály mivolta, de sokoldalú tudása miatt is. Minótauroszt volt ténylegesen a palota adminisztrációjának főnöke.

Miután elolvasta a papiruszokat és agyagtáblákat, egy üres agyagtáblára írta megjegyzéseit, javaslatait Ariadné számára. Daidaloszt minden este rövid időre meglátogatta. Csendes borozgatásuk során ismertette és megbeszélte vele a problémásabb ügyeket. Ariadné mindig megfogadta tanácsait.

### 13.

A mítosz szerint az emberáldozatoknak Athén nagy hőroza (ma akcióhősnek mondanánk), Thészeusz vetett véget, a krétai királylány, Ariadné segítségével. Már harmadszor került sor az athéni véradóra, amikor Thészeusz Troizénből, egy kis tengerparti görög városból, ahol gyermekkorában anyai nagybátyja házában nevelkedett, megérkezett Athénba.

Thészeusz isteni apja Poszeidón volt, halandó apja Aigeusz, Athén király, anyja pedig Aithra troizéni királylány. Aigeusz még Thészeusz megszületése előtt visszatért Athénba. Elutazása előtt egy súlyos szikla alá rejtette kardját és saruját. Meghagyta Aithranak: ha fia születik küldje el hozzá Athénba a fiút, de csak akkor, ha a maga erejéből képes lesz a sziklát elgördíteni, hogy apai örökségét magához vegye.

Thészeusz erős ifjúvá serdült. Tizenhat éves volt, amikor anyja a sziklához vezette. Thészeusz könnyed mozdulattal emelte ki alóla apja kardját és a sarut. A sarut felvette, a kardot oldalára kötötte és elindult Athénba.

Troizén és Athén között akkoriban mindenféle rabló népség veszélyeztette az utak biztonságát. Thészeusz mégsem a biztonságosabbnak ígérkező tengeren hajóval akart Athénba jutni, hanem a jóval veszélyesebb szárazföldi utazást választotta. Athénba vezető útján Thészeusz megtisztította tőlük a vidéket, egytől egyig megölte őket, hogy ne háborgassák többé a békés utazókat.

Thészeusz mindegyik útonállóval úgy bánt el, ahogyan ők tették azt áldozataikkal. Az epidaurosi Periphétészt saját vasbuzogányával verte agyon. A bronzfegyverek korában még ritka, nagy értéknek számító vasbuzogány jogos zsákmánya lett. Szkiront, aki egy hegy szakadékos peremén maga elé térdeltette az elfogott utazókat azzal az ürüggyel, hogy mossák meg a lábát, majd a tengerbe rúgta őket, Thészeusz behajította egy szakadékba. A korinthuszi földszoroson garázdálkodó Szinisz két földig hajtott fenyőfa csúcsához kötözte áldozatait, akiket a visszacsapódó fák téptek szét. Ő maga is így végezte. Eleuszisz közelében Prokrusztésznl kért szállást. Ez a gonosztevő az elfogott utazókat vagy a hozzá gyanútlanul betérő vendéget úgy ölte meg, hogy az ágy méreteihez igazította testüket. Aki rövidebb volt az ágy hosszánál, azt kinyújtotta, aki hosszabb volt, annak levágott egy részt a testéből. Thészeusz őt is a saját módszerével büntette halállal.

Híre Athénban megelőzte érkezését. Az utakat a rablóktól megtisztító ifjúról dicsőhimnuszokat zengtek mindenütt. Népszerűségét tovább növelte, hogy neki sikerült az, ami a krétai Androgeosznak az életébe került. Elfogta a maratoni bikát, majd végighajtotta Athén utcáin és feláldozta Pallasz Athéné oltárán az istennőnek. Aigeusz a kardról és a saruról ráismert fiára és közhírré tette Athénban, hogy Thészeusz az ő fia és az örököse.

Thészeusz bizonyítani akarta, hogy méltó királya lesz Athénnak és erre az éppen harmadszor esedékes athéni véradó adott neki lehetőséget. Önként csatlakozott a Knósszoszba induló hét ifjúhoz és leányhoz, azzal a mindenki előtt titkolt szándékkal, hogy megöli a Minótauroszt és megszabadítja Athént a gyalázatos adótól. Ezt csak Aigeusznak árulta el. Megígérte neki, hogy ha sikerrel jár, akkor a hajó fekete vitorlája helyett hazajövet fehér vitorlát húz az árbocra, s így Aigeusz jóval a hajó kikötése előtt tudni fogja, hogy fia sikerrel járt.

Amikor az athéni ifjak megérkeztek Krétára, a szigetlakók sokasága fogadta őket a kikötőben. Ott volt a knósszoszi királyi palota népe is, közöttük Minótauroszt testvére, Ariadné. A krétai királylány, amikor megpillantotta a foglyok között Thészeuszt, azonnal beleszeretett a daliás idegenbe.

Ariadné tudta, hogy Thészeusz miért érkezett Knósszoszba. A vak szerelem a legnagyobb női árulók egyikévé tette. Thészeusz szerelméért testvére gyilkosa lett, elhagyta családját és elárulta hazáját. "Én tudom a titkot, amelynek segítségével megmenekülhetsz"- mondta Thészeusznak. „Ajándékozz meg szerelmeddel, vigyél magaddal távol e földről és én halálomig szolgálni foglak.” Thészeusz ráállt az alkura. Esküvel fogadta, hogy győzelme után elviszi magával Ariadnét Kréta szigetéről, és feleségül veszi.

Ariadné egy gombolyag fonalat adott Thészeusznak, és meghagyta neki, hogy amint belép a labirintusba, kötözze a fonal végét a bejáratához és menet közben hagyja letekeredni a kezében tartott gombolyagot. Ariadné fonala vezette ki a labirintusból Thészeuszt, miután fegyver nélkül, ökölharcban megölte az álmában meglepett Minótauroszt. Ariadné a palota kapujában várt rá, és az athéni ifjakkal együtt a kikötő felé indultak, hogy titkon hajóra szállva meneküljenek. Útban Athén felé a szélcsend miatt partra szálltak azon a szigeten, amelyet akkor Diának neveztek, most azonban Naxosnak ismerünk. Thészeusznak álmában megjelent Dionüszosz, a bor és a mámor olimposzi istene, s fenyegető hangon magának követelte Ariadnét. Thészeusz felriadt álmából és a tengerre pillantva Dionüszosz hajóhadát látta a sziget felé közeledni. Az alvó Ariadnét otthagya a tengerparton, rémült sietséggel felszedte a horgonyt és tovább hajózott. Dionüszosz állítólag varázslatot bocsátott rá, s Thészeusz nemcsak Ariadnénak tett ígéretéről, hanem a lány létezéséről is megfeledkezett.

Ariadné ott találta magát egyedül az elhagyatott tengerparton és elkezdett keservesen jajgatni. Thészeusz szerelméért hagyta el hazáját, szüleit és testvéreit, de Thészeusz hűtlen lett hozzá és megfeledkezett arról is, hogy Ariadnénak köszönheti az életét. Elátkozta és az istenek büntetését kérte Thészeuszra „ahogyan engemet elhagyott, úgy döntse gyászba azokat is, kiket legjobban szeret Thészeusz.” Zeuszt bólintott és jeladással válaszolt Ariadné panaszára. Megrendült a föld és megrázkódtak a tengerek.

Athén partjaihoz közeledve Thészeusz elfelejtette fölhúzatni a fehér vitorlát. Vagy az út sikere fölött érzett öröm vert ki a fejéből minden más gondolatot, vagy Ariadné elvesztésén bánkódott. Apja, Aigeusz király, amikor az athéni fellegvár, az Akropolisz tetejéről meglátta, hogy fekete vitorlával közeledik a hajó, azt hitte ez Thészeusz halálát jelenti. Nem akarta túlélni a fiát, a part magas sziklafaláról a tengerbe vetette magát és szörnyethalt. A tengernek ezt a részét azóta nevezik Aigaiannak, azaz Égei-tengernek. Így okozta Thészeusz feledékenységéé agg atyja halálát és így teljesült Ariadné átká.

Thészeusz hűtlensége után Dionüszosz szerelme vigasztalta meg Ariadnét. Az isten szatírokból és bacchánsnőkből álló vidám seregével érkezett meg Naxos szigetére és feleségül vette Ariadnét. Fejét rózsakoszorú alakú koronával ékesítette, amelyet a sánta Héphasztosz, az istenek kovácsa készített aranyból és piros indiai drágakövekből. Dionüszosz később a csillagok közé emelte Ariadné koronáját, amelyet a csillagképek között "Corona Borealis"-nak neveznek. Ariadné sok gyereket szült Dionüszosznak.

#### 14.

Krétán a nő állt a vallásos tisztelet és kultusz középpontjában. Csak istennők voltak, férfiistenek nem léteztek. A sziget neve maga is azt jelentette, hogy erős, uralkodó istennő. A Holdistennő, Diwia, a „kígyós istennő” a nagy istenanya, a termékenység és az újjászületés istennője. Az istennő jelképe az égbolton a Hold. A Hold három fázisa – a növekvő, teli és fogyó Hold – az istennő életének három szakaszára, leányságára, a nimfa, a szexuális kapcsolatokra érett nő korára és a vénségére emlékeztetett. Az istennő jelképe nemcsak a Hold, hanem a Nap is. A Nap pályája az égbolton ugyancsak az istennő testi erejének növekedésére és hanyatlására emlékeztetett. A tavasz volt a lány, a nyár a nimfa, a tél a banya. Az istennőt az állat- és növényvilág évszakonkénti változásaival azonosították; így lett belőle a Földanya, aki az év elején csak levelet és bimbót hajt, aztán virágot és gyümölcsöt terem, s végül terméketlenné válik.

A krétai vallást politeizmus, sok istenhit jellemezte. A vallásos hiedelmek középpontjában a termékenység nagy anyaistennője, a Holdistennő állt, aki különböző alakokban és néven jelent meg. A Holdistennőt Knósszoszban Ariadné, Kréta keleti részén Britomartisz az „édes szűz”, a nyugati részén Diktinna néven tisztelték. Eleuthia a szülés istennője, Libitina egyidejűleg szerelem- és halálistennő. Libitina szobrainak fejét mákgubók díszítették. Kultusza Krétán a kábítószer, a sáfrány, a babérlevél, az ópium és más, a mákból kinyerhető drog széleskörű élvezetét is jelentette.

A legtöbb természeti jelenségnek külön istennője volt. Állatoknak csak akkor volt istennőjük, ha valami különös vagy hasznos tulajdonsággal erre rászolgáltak, mint például a méhek. Az istennők jelképei, szimbólumai a labrys és a stilizált bikaszarvak. Titokzatos kapcsolat fűzte őket a Holdhoz és a „szent” bikához, a termékenységhez és a születéshez. A krétai istennők ugyanakkor erotikus bálványok, szépek és nőiesek. A görög mitológiában a két hírhedt női boszorkány, Kírké és Médeia is fiatalok és megejtően szépek, gyönyörködtető, nem rémületet keltő nők.

Az ősi istennők papjai csak nők lehettek. A változatos és bonyolult vallási rítusokból a férfiakat sem zárták ki, a látványos felvonulásokban és a rituális táncokban férfiak is részt vehettek. Férfiak járták énekelve a vetést és aratást ünneplő rituális táncokat, a meghaló és feltámadó istent jelképezve. Az istennőt csak a nők tánca idézhette meg, áldozatot csak a papnő mutathatott be. Férfiak is közreműködhettek, olyanok, akik férfiasságukat Attisz istennek áldozták vagy homoszexuálisok voltak. A barlangszentélyekben zajló szakrális tevékenység, a papnő által bemutatott áldozati szertartás, rituálé alárendelt mellékszereplői, a papnő szolgálói. Ők adták a zenei háttér, fújták a kettős sípot, vitték az istennőnek áldozatul szánt ételt és italt, állatot vagy halat.

Kréta társadalma matriarchális társadalom volt, női papok, vallási theokrácia uralkodott. A nők foglalkoztak a közügyekkel és a vallással. A társadalomban és a családban, Kréta gazdasági életében minden döntést a nők hoztak meg. A Holdistennő papnői ötvenfős

testületet alkottak ugyan, de valójában a diktéri barlangszentély tizenhat matriarchája, fiatal nimfák és vén banyák tanácsa hozta meg a törvényeket, irányította és szervezte a krétai társadalmat, látszólag Zeusz nevében. A mindenkori szent király, Minosz ténylegesen beleszólni sem tudott a Holdpapnők törvényhozásába. A matriarchák Zeuszban sem láttak többet, mint egy meghaló és feltámadó férfi istent. A matriarchátus már történeti múlt volt, de több száz évvel később is mutogatták Krétán Zeusz sírját az elképedt görögöknek. Hogyan halhatna meg Zeusz a halhatatlan isten? Kialakult az a vélekedés, ahogy Szent Pál is tényként kijelentette, a krétaiak hírhedten hazug népség.

Krétán több jelentős palotaközpont – Knósszosz, Phaistosz, Mallia, Zakro és egy sor kisebb létezett egymás mellett békés együttélésben. A vezető szerep a legnagyobb palotagazdaságnak, Knósszosznak jutott. A Holdpapnők, a matriarchák tanácsa hangolta össze a palotagazdaságok belső és külső gazdasági és politikai tevékenységét. A külvilág felé, például Egyiptomban, Kréta – ahogy ők nevezték Keftiu egységes államnak tűnt, pedig egyáltalán nem volt az. Az egység látszatát keltette az is, hogy Krétának csak egy szent királya, a knósszoszi Minosz volt, akinek kezében jelentős végrehajtói hatalom összpontosult.

## 15.

Nem volt egyenjogúság nők és férfiak között. A nőknek előjogaik voltak. Szabadon választották meg szeretőiket, többször is férjhez mehettek kedvük szerint. A gyermekek az anyjuk, nem pedig apjuk parancsait követték, a vagyont nem a fiak, hanem a lányok örökölték. A krétaiak anyjuk után nevezték meg magukat és nem apjuk után. Hésziodosz említi, hogy „Zeusz uralkodása előtt” az anyaági származás számított fontosnak. Ha egy ember a másikat kérdezte, hogy kicsoda, anyai nevét mondta meg és anyai őseit sorolta fel. Homérosz szerint már az apaági származás a fontosabb.

A matriarchátus primitív ősi társadalmakban alakult ki, ahol az emberek nem ismerték fel a megszületett gyerek és az apa kapcsolatát. Krétán ugyan erre viszonylag gyorsan rájöttek, de a nők társadalmi és szakrális uralma, a matriarchátus évszázadokon keresztül fennmaradt, virágzott és fénykorát élte. Ugyanakkor Krétán mutatkozott meg legjobban ennek a társadalmi rendnek, a nők uralmának végzetes gyengesége. Fatális hibának bizonyult, hogy a nők a szent anyaföld, Kréta védelmét a támadó belső és külső ellenség ellen, valójában a matriarchális társadalmi rend védelmét, átengedték a férfiaknak.

A matriarchális társadalomban a legfontosabb rokoni kötelék az egy anyától származók vérségi kapcsolata. Ariadnét a görög mítoszokban a kimondottan nagy bűnös nők közé sorolták, mert saját bátyjának gyilkosa lett, és ezzel elárulta a matriarchális rendet, egyenjogúsította a férfiakat a nőkkel.

Iphigeneia nem áldozta fel, nem vágta el Oresztész torkát Artemisz szobra előtt Tauriszban, mint bármelyik más, szerencsétlen sorsú arra vetődött idegen férfinak, amikor kiderült, hogy egy anyától született testvére.

Thébában már megszilárdult a patriarchális társadalmi rend, a nők uralma megszűnt. Antigoné a patriarchális törvényt megsértő magatartását és lázadását így indokolja, amikor eltemeti és görög szokások szerint megadja a végtisztességet testvéreként elhunyt bátyjának: „Testvéremért tettem! Testvért szeretni nem lehet szégyen soha!” A testvér Antigonénak „anyánk méhének magzata”, apától nem lehet testvére. Istenek íratlan szent törvényeire hivatkozik, de ezek az istenek ősi, férfigyilkos női matriarchális istenek, az ő törvényeik, nem az olümposzi istenek derűs, patriarchális törvényei. Antigoné valójában egy gyilkos nimfa,

csak a késői utókor gondolja a hatalom kényszere ellen lázadó pozitív személyiségnek. Nem hagy kétséget, hogy tudatosan, ideológiai alapon lázad a győztes patriarchális rend ellen.

„Ha gyermekem halálát éltem volna meg,  
vagy hitvestársamat vesztettem volna el:  
az állam ellen nem szegültem volna én.  
Milyen törvényre támaszkodva mondom ezt?  
Ha férjem elhal, másik férjet nyerhetek,  
ha magzatom vész, új férj adhat új magot; de hogyha sírba költözött apám-anyám:  
testvérem újra nem születhet már soha.”  
(Szophoklész – Antigoné. 902-909. sor)

Antigoné matriarchális ideológiájánál férfiakat nem lehet jobban megalázni és alávetni, a nőkkel való egyenjogúságukat megtagadni. A spártai nők is a férfiak természetes biológiai és társadalmi szerepének tagadásával, tudatosan nem ismerték el a férfiak egyenjogúságát a matriarchális társadalomban. Egy Spártában megforduló idegen nő jegyezte meg Gorgónak, Leonidász spártai király feleségének: „Ti spártai nők vagytok az egyedüliek, akik uralkodtok férjeiteken.” A büszke válasz így hangzott: „Igen, mert csak mi szülünk férfiakat.” (Plutarkhosz) Igen, férfiakat szültek, Leonidász és háromszáz spártai férfinak csak a híret vihette az arra járó vándor, hogy „megtettük azt, amit a haza megkövetelt.” Nem a spártai nők harcoltak, s haltak meg a perzsa invázió elleni küzdelemben Thermopülainél.

## 16.

Krétán a nők uralták és szabályozták a férfiak szexuális életét. A rituális prostitúció kötelező volt számukra. Minden nő, mint valamelyik barlangszentély nimfája, évente tizenkét alkalommal, alighogy piros holdja, havi vérzése elmúlt, a többnyire magas hegyoldalakon vagy barlangokban épült szentélyben holdtöltekor megjelent és készen állt a szeretkezésre. Bármelyik, a szentély istennőjének áldozatot bemutató férfi részéről elhangozhatott: „Felszólítalak Libitina Istennő szolgálatára”. A szeretkezni kívánó férfit visszautasítani nem lehetett. Ugyanakkor a férfi az életével játszott, ha a lehetőséggel visszaélt, és valójában a nimfán erőszakot követett el, előzetes és önkéntes beleegyezése nélkül szeretkezett vele.

Libitina nemcsak a szerelemnek, a halálnak is istennője volt. A nimfának az istennőnek áldozatot bemutató férfival az első alkalmat követően még hat alkalommal szeretkeznie kellett. Utána, a nimfa döntése és szeszélye szerint, mint a szent király, a férfi feláldozható lett az istennő oltárán a barlangszentélyben. Egy dühös nimfa nem hagyta ki ezt a lehetőséget.

Krétán a nők nemcsak fölénybe kerültek a férfakkal szemben, a férfiak számos szempontból el is nőisedtek. A férfiak úgy öltöztek, mint a nők, magas sarkú cipőt hordtak, felékszerezték magukat, illatszereket és kenőcsöket használtak. Nőknek akartak látszani. A matriarchátus megsemmisítette a férfiak egyéniségét, kiherélte őket. Sok férfi ténylegesen is kiherélte magát, amikor férfiasságát Attisz istennek ajánlotta fel. Nagyon sok volt közöttük a meleg, a pederasztia elfogadott és nyilvános jelenségnek számított a krétai társadalomban.

A matriarchátus a gazdaságban sikeresen működött, a férfiak a gazdasági életben teljesen egyenjogúak voltak a nőkkel, gyakran „egyenlőbbek”. Minden piszkos munkát, például az állattartást, az építőmunkát, a hajók építését, a kovácmesterséget férfiak végezték. A vadászatot nők és férfiak egyaránt űzték, a nők talán még szenvedélyesebben, mint a férfiak.

A bronzkori Kréta gazdasága évszázadokon át, majd egy évezredig virágzott. A szigetország önellátó volt. Gazdag volt fában, nyersanyagokban. Hajóépítő ipara a kor legmagasabb technikai színvonalát képviselte. Kréta jellegzetes, művészi kivitelezésű vázákat, kő- és fémedényeket, színes szöveteket, bort, olíva olajat, fát és kész hajókat exportált. Kitűnő bronzfegyvereket gyártott és adott el a kis-ázsiai országokban. Kréta uralta a luxus holmik, a legszebb ékszerek, a legelegánsabb magas sarkú cipők, illatszerek és kenőcsök kis-ázsiai és görög piacát. Exportcikkei Hellászban, s kis-ázsiai országokban és Egyiptomban is keresettek voltak.

## 17.

Krétán nagyon erős volt a természet. Sorozatosan kisebb-nagyobb földrengések rázták meg a szigetet. A knósszoszi palota Krétának földrengésektől leggyakrabban sújtott részén feküdt. Különleges és végzetes elemi csapások sorozata zúdult a szigetre. A krétai emberek azt hitték, hogy valamelyik istennőjük megharagudhatott rájuk, és most végleges megsemmisítésükre törekszik. A rettegés ellen a bronzkorban mindenütt általánosan elterjedt védekezés az emberáldozat volt. Krétán megszokott hétköznapi dolognak számított az emberáldozat. A Holdistennő papnői bikák feláldozása mellett emberáldozatokat mutattak be a természeti erőket uraló istennők kiengesztelésére a többnyire magas hegyek csúcsai közelében épült nagyobb barlangszentélyek áldozati oltárain. Az egyik leghíresebb ősi szentély Knósszosz régi kikötője, Amnisszosz felett az Eileithüsta barlang, amelyet Odüsszeusz is megemlíti.

A fejlett patriarchatust a nők matriarchális kannibalizmusa előzte meg. Nemcsak az amazonok, a krétai Holdpapnők is rituális szertartás közben megették az istennőnek áldozott szent királyt vagy fiatal helyettesét és természetesen a feláldozott szent bikát is. Nemcsak Krétán, Mükénében is a bika vérével vízzel alaposan felhígítva, varázsszerként használták a gabona és gyümölcsfélék termékenyebbé tételére. A Holdistennőnek feláldozott férfi vérével hatékonyabbnak hitték a bikavérnél.

A Holdpapnők és a megölt férfiak hittek a lélekvándorlásban. Azért darabolták fel, főzték és falták fel a Holdpapnők a feláldozott férfiakat, hogy az áldozatok szelleme beköltözzön az egyik papnőbe, és gyermekként újraszülessen. Krétán csak férfi lehetett áldozat, nő nem. Az emberáldozatok bemutatásában a fiatal krétai férfiaknak kitüntetett szerep jutott. A papnők minden teliholdkor feláldoztak egy fiatal férfit vagy fiút a Holdistennőnek.

Nem kellett kényszeríteni őket, mindig akadtak áldozatnak önként jelentkező férfiak. Vallási fanatikusok, akik újjászületésük biztos tudatában mentek önként a halálba. Nem volt halálfélelmük, amikor a fiatal, gyönyörködöttően szép imádott papnő, akibe szerelmesek is voltak, combjai között a puncija alá szorította fejüket és elvágta torkukat. Lassan kifolyó, csordogáló vérüket a bikafejet ábrázoló öblös szájú korsóba fogták fel. Fájdalmat sem éreztek, mert előtte kaptak és ittak egy serlegnyit Libitina halálistennő bódulatot és eufóriát kiváltó, ópiumot, babérlevelet és sáfrány főzetet tartalmazó rejtélyes italából, amely az áldozati oltárra kerülő bikát is elkábította. Az ital hatására a fájdalmat és az elmúlást gyönyörként élték meg. Nem a gyors halál volt a cél. A Holdpapnők értékelték hozzá, hogy minél lassúbb legyen a halál, minél hosszabban tartson az istennőnek feláldozott férfi utolsó gyönyöre, miközben még élve kiherélik és kibelezik, majd jósolnak májából és a beleiből. S végül megették a leölt férfit, hogy bennük újjá születhessen.

Ariadné a Holdistennő főpapnőjeként férfiakat ölt az istennő oltára előtt, de ebben nem lelte örömét, nem volt gyilkos természet. Hűvös józanság jellemezte, ugyanakkor nem volt érzéketlen és közömbös, megértette és szeretni tudta az istennőnek feláldozott férfiakat.

Indulatosan és elítélően nyilatkozott egyszer Minótaurosznak az áldozatnak önként jelentkező fiatal krétai férfiokról. „Nem tisztelik és nem félnek a haláltól. Ostoba fanatikuskok, hitük rabjai, hisznek az istenekben, a lélekvándorlásban. Senki nem fogja újra szülni őket! Hol tartják az eszüket? A nők combjai között!”

Nem volt megértőbb a Holdpapnőkbe szerelmes férfiak iránt se. A szerelmet nem tartotta elegendő indoknak, hogy egy férfi önként eldobja az életét és feláldozzák a Holdistennőnek. A szerelem érzését a Holdistennő papnői nem ismerik, még egymás között sem, állította Ariadné.

„A Holdpapnő könyörtelenül legyilkolja az áldozatnak jelentkező férfit az istennő áldozati oltárán, ha szerelmes a papnőbe, ha nem. Egy ifjú nemrégiben szerelemből kivárta, hogy én legyek a soros, áldozatot bemutató papnő a knósszoszi szentélyben. Azt akarta, én vegyem el az életét, én egyem meg a phalloszát, és majd reménye szerint én szüljem újjá. Nem volt szerencséje. Megjött a piros holdam. Tisztátalan lettem, nem mutathattam be emberáldozatot, gyógyításra és varázslásra sem vállalkozhattam, amíg havi vérzésem tart. Myrrhát, legkedvesebb és gyönyörű barátnőmet kértem fel helyettesítésemre, a szertartást holdtöltekor nem lehet elhalasztani. Nem tudtam megsajnálni az ifjút, pedig valódi tragédiaként élhette meg a belém szerelmes ifjú, hogy Myrrhával kellett életében utoljára dugnia, az ő puncija alá szorítva tűnt el az örökkévalóságban, nem én heréltem ki és vágtam el a torkát.”

Minótauros Ariadnéval ellentétben nem volt emberevő, a vegetáriánus ételeket kedvelte. Ha nagy ritkán húst evett, az csak borjúpörkölt vagy fiatal tehén seggéből készített alig átsütött véres pecsenyehús lehetett. Ariadné konyhájának egyik étel különlegessége, a bikából készített herepörköltnek már a gondolata is undorította. Hányinger kerülgette, amikor gyakori közös vacsoráik során Ariadné jóízűen falatozott a ritka csemegének számító athéni, vagy az éppen a konyhára kerülő más, a Holdistennő oltárán feláldozott ifjak heréiből saját kezűleg és receptje szerint készített pörköltből. Ariadné ilyenkor sok szeretettel rámosolygott, testi fogyatéknak tartotta Minótauros heteroszexualitását, bár ennek gasztronómiai megnyilvánulásán hahotázni tudott volna.

Ariadné nem volt szent asszony, élvezte az életet, és nagyon élvezte a frissen sült férfihúst az asztalán. Mellesleg Ariadné a puncihúst is kedvelte. De ehhez csak ritkán juthatott hozzá. Nőt Krétán nem áldoztak fel, csak bikát vagy férfit. Nő nem juthatott Agamemnón leánya, Iphigeneia sorsára, akit a trójai háború előtt feláldoztak. De a bikaugráson rajtavesztett lány a Holdpapnők asztalára került.

Minótauros csendben dühöngött magában, amikor tudomására jutott, hogy Minós az ő előzetes megkérdezése és beleegyezése nélkül megállapodott Athénnal, őt jelölve meg bűnbakként a véradó követelésére. Valójában megértette Minós politikai döntésének okait és egyet is értett vele, de azért hűvösen közölte vele, a hét athéni ifjú és lány életéről ő dönt, ha már így állapodott meg az athéniakkal. A leányzókkal csak ő szexelhet, Minós csak az ő engedélyével dughatja meg őket. A bikaugrás ellen nincs kifogása. Minós elégedett volt a Minótaorossal utólag kötött kompromisszummal, mert szerette ugyan a nőket is, de mégis az athéni ifjak seggét tartotta az igazinak.

A legutóbb érkezett hét athéni ifjú és lány közül Minótauros az egyik lányból mégis evett. Nem kannibalizmusból. Csak nagylelkű volt és megértő, a lány saját kérésére tette, és valódi

szexuális és gasztronómiai gyönyöre tellett benne. A lány, athéni hetéra, egy másik lány helyett vett részt a bíróság épületében megejtett sorsolás második fordulójában, nagyon sok pénzért. Hét lány kellett és lényegtelen volt, hogy ki. A sorsolás szabályai nemcsak az önkéntességet, a cseréket is megengedték. A szüzességet sem vizsgáltak. Útban Kréta felé, úgylát mindenki mindenkivel. Meghalni mentek, s már semmi sem számított. Nem tudták, hogy most kezdődik egy másik életük és azt Minótaurosztól kapják. De azért akadt közöttük olyan, aki szűzen érkezett a knósszoszi palota hadi kikötőjébe, Amnisszoszba és volt olyan, mint a hetéra, aki valójában nagyon is sokat tudott arról, mi fog történni a Labirintusban.

Az első fordulóban az összes athéni lány közül sorsolták ki azt a negyvenkilencet, akik közül a második sorsolással kijelölték a Krétára induló hetet. Egy gazdag athéni lány nem akarta kockára tenni az életét. A hetéra szeretett veszélyesen élni, az esélyeket nem látta rossznak. Amikor kisorsolták, rezzenéstelen maradt arca. Átölelte zokogó leszbikus barátnőjét és némán átadta neki a vagyont jelentő aranyat, amelyre már nem volt szüksége.

Amikor a lányok sorban, egymás mellett felsorakoztak a tükörfal előtt a Labirintus egyik szobájában, nem láthatták a fal mögött álló Minótauroszt és Minószt. A tükörfal, Daidalosz egyik találmánya csak egyik oldalán volt átlátszó, a lányok felől nem. Minótauroszt szeme akaratlanul is megakadt a szép arcú, jó alakú, hosszú, dús fekete hajú lányon. Minósz arcára kéjsóvár mosoly ült, amikor meglátta a hetérát. Odasúgta Minótaurosznak: „Ezt a lányt engedd át nekem. Amúgy sem szűz.” Minótauroszt szótlanul bólintott. Kiment a szobából, a lányok után felsorakozó athéni ifjakra nem volt kíváncsi. Aztán Minótauroszt meggondolta magát, kíváncsi lett a hetérára. Meg arra is, miért akarja Minósz magának a lányt. Nem gondolt szexre, beszélgetni akart a feltehetőleg művelt görög hetérával. Hírüket már hallotta, Androgeosz sokat beszélt róluk, amikor visszatért athéni utazásairól. Daidaloszt is dicsérte az athéni hetérákat.

## 18.

A lány a kicsiny szoba közepén állt, meztelenül, enyhe terpeszállásban, az ajtóval szemben. Két széttárt karját, melyeket a válla magasságában, könyökben derékszögbe hajlítva tartott, csuklóira hurkolt rövid kötélrúddal egy rúdra kötözték. A rúd valamivel a lány feje felett, a szoba teljes szélességében, a két oldalsó falába rögzítve húzódott. Öblös szájú, bikát ábrázoló hasas cserépkorsó állt az egyik fal mellett, más nem volt a pompás márványfalú szobában.

Athénban az a hír járta, hogy Minótauroszt saját orgazmusa pillanatában kiharapja a lányok klitoriszt majd élve kibebezi őket. A hetéra kíváncsi, kutató s félelem nélküli pillantás vetett rá és ösztönösen kidomborította szemérem dombját. Tudta, hogy a hír nem igaz, azért sem félt. Minótauroszt hódoló mozdulattal térdre ereszkedett előtte, s álarcát levéve, gyengéd érzékiességgel váratlanul belenyúlt a puncijába. Majd felállt, s elvágta a lány kötelékeit. Kifogástalan athéni görökséggel megszólalt „Vendégem vagy. Kérlek, vacsorázz velem. Utána szeretném magam férfinak érezni.”

A meglepett hetéra követte Minótauroszt a régi trónterembe, ahol tanyázott, s ámultan nézett körül a hihetetlen pompa és gazdagság láttán. Minótauroszt egy oroszlánbőrrel letakart ébenfa heverőhöz vezette. Díszes ruhát nyújtott feléje. „Meglehetősen hűvös van itt. Vedd fel. Hagyományosan a velem szeretkező Holdpapnőnek ezt kell viselnie. Utána emlékebe kapod

tőlem, és ha nyilvánosan is viseled Krétán, tisztelettel tekintenek majd rád, mert azt jelenti, hogy Taurominion, a Csillagkirály szeretője voltál.”

Két attraktív fiatal Holdpapnő szolgálta fel az étkeket. A hetéra figyelmét nem kerülte el az övükön függő művészi kivitelezésű fekete obszidián tör. Az istenkirályt őrizték. Biztos volt benne, hogy akkor is jelen lesznek, amikor Minótauroszzal szexel majd. Leszbik is lehetnek, talán velük is szeretkeznie kell.

Minótauroszz saját konyhával és élelmiszerraktárral rendelkezett a legjobb krétai vörösborokkal pincéjében. Maga is kitűnő szakács volt, ezzel néha meglepte reprezentatív vendégeit, legutóbb például a távolról érkezett perzsa követet. Ma este tenger gyümölcseit szolgálták fel, sokféle változatban.

Minótauroszz a díszes keverőedényből egy gyöngyökkel berakott aranyserlegbe a merítőkanállal bort töltött és a hetérának nyújtotta. „Mi a neved?” „Lamia Isteni Uram.” Mindketten ittak, majd Minótauroszz váratlanul a hetérának szegezte a kérdést: „Honnan ismered Minósz?” A hetéra elmosolyodott. Ha Minótauroszz ilyet kérdez, akkor semmit sem tud az Athénban történetekről és az ő információi és tudása hallatlanul értékes lehet számára. „Három hónappal ezelőtt ismertem meg Athénban, Thészeusz lakomáján, amelyet Pallasz Athéné templomában adott Minósz tiszteletére. Több társnőmmel együtt szórakoztatnom kellett Minósz és Thészeuszt.”

Minótauroszz döbbsen hallgatta a hetérát. Arról tudott, hogy Minósz a téli viharok elültével, öt hajóból álló kicsiny flottával, három hónappal ezelőtt kifutott Knósszosz hadi kikötőjéből, de arról nem, hogy Athén lett volna úti célja. Minósz arról tájékoztatta, hogy Milétoszba hajózik, kilikiai zsoldosokat akar szerződtetni és hajókat bérelni. Hetérákból és néhány, Krétának valamilyen okból elkötelezett athéni polgárból álló kémszolgálat jó működött Athénban, de még nem kapott hírt kémjeitől Minósz és Thészeusz találkozásáról.

„Miről tárgyaltak? Az életedbe kerül Lamia, ha nem az igazat mondod.”

„Isteni Uram, a szintizsta igazat fogom mondani. Mindent hallottam és megjegyeztem, amiről beszélgettek és megállapodtak. Minósz és Thészeusz titokban békét és szövetséget kötött. Minósz a krétai flotta nagyobb részével Szicíliaába akar hajózni és új városokat alapítani. Nem hajlandó engedelmességni a Holdpapnőknak, parancsukra beteljesíteni a krétai szent király sorsát. A papnőket sem akarja legyilkolni, úgy véli, egy palotaforradalomhoz nem elég erős, a krétai nők ellene fordulnának. Az athéni véradónak vége, eddig is jelképes volt. Az athéni ifjakra a szent király helyetteseként volt csak szükség. A lányoknak nem esett bántódásuk. Thészeusz vegye feleségül Ariadnét, így mint szent király, Knósszosz uralkodója lesz. Minósz helyettesét Tauroszt, aki szerelmes Ariadnéba, viszont Thészeusznak kell legyőznie, amint elég erős flottája lesz, hogy elfoglalhassa Knósszoszt. Minósz Szicíliából nem fog beavatkozni, nem védi meg Krétát és a Holdistennő papnőinek hatalmát. Rólad nem beszéltek.”

Minótaurosznak nyilvánvaló volt, hogy róla, az ő sorsáról miért nem esett szó Minósz és Thészeusz között. Nincs hatalma, nincsenek katonái. Van ennél rejtettebb ok is. Nem létezhet tovább egy patriarchális társadalomban. Nincs helye a férfiak uralta világban. Őt a nők találták ki. Szörnyeteg férfinak.

Minótauroszt hosszasan hallgatott, a hetéra is némán kortyolgatta a vizezett vörösbor. Nagy sokára megszólalt. „Azt hallottam, önként jelentkeztél a holnapi bikaugrásra. Miért teszed kockára az életed?” A hetéra nem habozott a válasszal. „Nem akarok a Holdistennő rabszolgája lenni, vissza szeretnék minél gyorsabban menni Athénba. És gazdagon, a bikaugrásért a szabadságon kívül sok arany és ékszer is jár.” Majd arcára esdeklő kifejezés ült, könyörgő hangon folytatta: „Isteni Uram, ha szolgálatot tettem neked az információimmal, lenne egy kérésem. Kérlek légy kegyes és teljesítsd. Ha rajtavesztenék a bikaugráson, nem szeretném, hogy a Holdpapnők falnának fel, mint ritka csemegét, ők ennék meg a puncimat. Kérlek, te tedd ezt meg.” Minótauroszt némán bólintott. A vacsora után szeretkeztek és Minótauroszt később, mint élete egyik legjobb szeretkezésére emlékezett vissza.

A másnapi rituális bikaugráson a hetéra hibázott, a szaltónál a bika egyik szarva felhasította a hasát. Három nap múlva, Minótauroszt gondos ápolása ellenére, meghalt. Teljesítette a hetéra kívánságát.

## 19.

Minósz kilépett a rétre. Acháj testőrei nem követték, az erdő szélén maradtak a fák takarásában. Parancsszó nélkül hátat fordítottak neki, hogy ne legyenek tanúi a szertartásnak. Minósz letette fegyvereit, anyaszült meztelenre vetkőzött. Fejére tette a bikafejet formázó álarcot, majd széles mozdulattal hátára kanyarintotta a szőrével kifelé fordított fehér bikabőr köpenyt, amelynek hátul lelógó farka a fűvet sepete.

A Gortüsz melletti keskeny rét másik szélén, a magányosan álló tölgyfa alatt, a szent király kizárólagos szolgálatára rendelt kilenc fiatal papnő egyike már várta. Egymagában állt egy alabástromból készült téglalap alakú áldozati oltár mellett, amely éppen akkora volt, hogy tetejére hosszában egy ember felső testével ráfeküdhetett. Minósz körbenézett, de csak a Napnak szentelt csorda néhány tehenét látta legelészni a tölgy közelében a réten. Az egyik tehén nem mozgott, hanem az oltár közelében mereven állt.

Paszíphaé műtehene. Nem lehetett megkülönböztetni egy valódi tehéntől, a bőrt évenként cserélték rajta. Már tizennyolc éve áll ott, futott át a gondolat Minósz agyán. Én nyolcadik éve vagyok a szent király.

A tehén alakját magára öltő Holdistennő és a bika alakjában megjelenő Napkirály rituális nászának titokban kellett lezajlani a szent tölgyfa alatt, de Minósz nagyon is tudta, hogy gondosan megfigyelik. A Holdistennő több papnője az oltár közelében, a bokrok mögött rejtőzködik, az övükön lógó obszidián késsel, és kezükben a labrysszal. Mindig közelebb vannak hozzám, mint a testőreim, gondolta félelem nélkül. Ha egyszer kudarcot vallok, s ez az utóbbi időkben egyre gyakrabban jutott eszébe, megölnek mielőtt testőreim az oltárhoz érnek. De nem kellene kudarcot vallanom ahhoz, hogy megöljenek: a Holdpapnőnek joga van és kötelessége is lenne a rituális nász után feláldozni a Napkirály bikáját. Minden szent király elődömmel ez történt, kivéve az agyafűrt Aszterion. Őt nem tudták feláldozni és engem sem ölhet meg a Holdpapnő. Öngyilkossággal lenne azonos, az achájokból álló palotaőrség és elit katonai csapataim azonnal legyilkolnák Ariadnét és az összes papnőt, a hajósok is fellázadnának. De Minósz nem volt hiszékeny és gyanútlan sem. A Holdpapnőkben megbízni nem szabad, tényleges hatalma ellenére bármikor megölhetik.

Lassú léptekkel átvágott a réten és ötlépésnyire megállt az enyhe terpeszállásban, egyenesen és rezzenéstelenül álló papnő előtt. Meglepődött, amikor felismerte. Az Athénból érkezett lányok egyike volt, aki nagyon megtetszett neki. Kellemetlen feszültség lopakodott izmaiba, veszélyt érzett. Ariadné valamiért a kedvében akar járni vagy életére tör, hogy a lányt ilyen gyorsan felavatta a Holdistennő papnőjének és a szent király szolgálatára rendelte.

Az athéni lányon egy aranypántú, magas sarkú sarun, és a két stilizált bikaszarvval ékesített, gyöngyberakásos magas fejdíszon kívül más nem volt. A szemhéjait és ajkait kifestették. Kissé szabálytalan arcú, de szép nő volt. Magas és karcsú, dús, nagyon feszes, körteformájú keblekkel. A krétai őslakos lányok vörös bőrszínével ellentétben bőre vakítóan fehér, amelyet csak kihangsúlyozott derekáig érő, hosszú, göndör fekete haja. Göndörödő fekete szőrzet borította vénuszdombját is, de nagyszeméremajkairól leborotváltak minden szőrt. Minószból már a lány látványa is heves szexuális izgalmat váltott ki, merevedni kezdett a farka. „Kár, hogy úgy kell meghágnom, mint bika a tehenet,”- gondolta - „eltérni nem lehet az ősi rítustól. A Holdpapnőnek csak annyi kötelessége van mint a tehénnek, fel kell ajánlania a punciját. Nekem háttal, terpesztett lábakkal az oltár rövidebb oldalához áll és ráborul. A segge mögé állok, a puncija éppen az ágyékom magasságában lesz, mert az oltárt így építették. Ha a papnő nagyon magas vagy alacsony, akkor egészen széles terpeszállást vesz fel, vagy a levegőben kalimpál a lába, de akkor is a farkam magasságában lesz a puncija. Hátulról kell megdugnom.”

Minósz a lányról az oltárra nézett és megdermedt. A farka azonnal lekókadott. Az oltáron a Labirintus Úrnőjének arany labrysa feküdt.

Az athéni lány várta Minósz intését, hogy álljon az oltárhoz és kezdjék a rituális nászt, de Minósz bikaálarcos fejét az oltár felé fordítva mozdulatlanúságba dermedt. A lány is az oltárra pillantott, arcán megértés és rémület suhant át. Nagy szürke szemeit Minósz álarcára szegezte, mintha mögéje akarna hatolni, majd tekintete lassan Minósz ágyékára vándorolt és lötytyedt farkán állapodott meg. Pillanatnyi tétozás után villámgyorsan Minószhoz lépett és alig hallhatóan, krétai nyelven suttogta: „Isteni Uram, Ariadné felszólított, de meg nem parancsolta, hogy miután megtetted a szent király kötelességét, akkor öljelek meg. Nem tudják, hogy értem a beszédüket, és így azt is hallottam, hogy mindketten itt halunk meg az oltárnál, tettem után engem is azonnal megölnek Ariadné papnői. Bízál bennem Isteni Uram, nem foglak feláldozni, mert az az én haláloamat is jelentené. Dobd le ezt a bikabőrt, Isteni Uram, látniuk kell kemény phalloszod. Mert kemény lesz Isteni Uram, szüzességemet még nem áldoztam Aphroditének, de templomában beavattak a misztérium játékaiba.”

Az athéni lány lassan térdre ereszkedett előtte, jobb kezével megragadta Minósz herezacskóját, és szopni kezdte a farkát. Minósz lassú mozdulattal kioldotta bikabőr köpenye zsinórját s hagyta a háta mögött a földre csúszni. Már a lány rózsá illatú parfümjének az illatára, amelyet csak a szent királyt szolgálatára rendelt papnők használnak, érezte, hogy merevedni kezd a farka. A lány szájában már csontkemény volt. Rövid idő után az athéni lány felállt és Minósznak háttal a márvány oltár mellé lépett. Ariadné rejtőzködő papnői jól láthatták, hogy Minósz farka keményen áll. A lány akrobatikus mozdulattal feküdt az oltárra. Két tenyerét kis távolságra és párhuzamosan az oltárra helyezte, tenyerein állva felemelte testét. Lábaik mereven megfeszítve széttárta. Terpeszállásban leengedte lábait, majd alsókarjaira támaszkodva felső testével előrehajolt és ráborult az oltárra. Lábai vízszintesen széttárva az oltár széleihez kerültek, mindkét karját párhuzamosan a felső teste alá helyezte. Szeméremdombja alól csuklótól kilátszott és szabadon mozgott mindkét keze, felfelé nyitott

tenyérrrel. Ujjait hívogatóan mozgatni kezdte. Minósz odalépett és kissé megpuhult farkát a lány nyitott tenyereibe helyezte. Rövid masszírozás után ismét kemény farkát gyors mozdulattal a lány puncijába nyomta és lassú, majd egyre gyorsuló mozgással dugni kezdett. A lány egész teste szoborszerűen mozdulatlan maradt, de puncija Minósz mozgásának ütemét átvéve önálló életre kelt. A lány mozgatni tudta szeméremajkai és hüvelye izmait. Dugás közben ujjai finoman morzsolgatták Minósz heréit. Minósz kezdett őszinte elismeréssel gondolni Aphrodité templomának papnőire.

Amint visszaért emberei közé, egyik testőre díszes, bikát ábrázoló gyapjúkendőt adott át neki. Minósz letörölte phalloszáról a görög lány szűzvérenek rátapadt maradványait. Testőrei rezzenéstelen arccal nézték. Őt legjobb íjásza csak akkor lazította meg feszített íjának húrját s tette tegezébe a nyílveesszőt, amikor elérte az erdő szélét. Tudta, hogy testőrei hallgatólagosan megszegik a parancsot, felajzott íjjal kezükben feszülten figyelték az oltárnál történeteket. Azonnal lőttek volna a Holdpapnőkre, ha a fegyvertelen Minósz szex közben megtámadják. Minósz döntött. Most volt utoljára Kréta szent királya, legközelebb nem ő fog az oltárnál állni, ha egyáltalán valaki ott fog állni, ha Krétának lesz új szent királya. Deukalión, a legesélyesebb szent király jelölt, nem fogja már feleségül venni Ariadnét, a Labirintus Úrnőjét. Visszanézett a szent tölgyfa alatt álló díszes oltárra, amely mellett szobormerevséggel még mindig ott állt az athéni lány. Némi szomorúság suhant át az arcán, a lányt valószínűleg megölik a Holdpapnők.

Testőrei elővezették lovát, valamennyien nyeregbe ültek. Parancsa kurta volt. „Az amnisszosszi kikötőbe, a Fegyverek Házába megyünk. Szkevisz! Menj Gurniába, hívd Tauroszt azonnal a Fegyverek Házába! Geszosz! Menj a palotába üzenetemmel Minótauroszhoz, többé nem térek vissza a knósszoszi palotába!”

## 20.

Kréta katonai ereje, a hadiflotta kivételével nem volt jelentős. Az esetleges külső támadásokkal szemben a tenger és az erős hadiflotta védett helyzetet biztosított a sziget számára. Kréta kikötőit három kis létszámú őrcsapat védte a kalózok ellen. Az őrcsapatok járőröket küldtek ki, rendszeresen ellenőrizték a partot. A flottát a kikötőkben Minósz elit katonái őrizték, szinte kivétel nélkül görög zsoldosok. Az őrcsapatok és a hadihajók személyzete többségében acháj, kis-ázsiai és afrikai zsoldos katonákból állt.

Az a hamis látszat keletkezett, hogy a bennszülött krétai férfiak nem igen katonáskodtak. Ez nem volt igaz. A hajósok közt sok őslakos fiatal krétai férfi akadt és valójában minden hajós jól kiképzett és felfegyverzett harcos is volt egyidejűleg. Egyszerűen kevés volt a hadra fogható őslakos fiatal krétai férfi. A Holdistennő papnőinek acháj és kis-ázsiai zsoldosokat kellett felfogadnia Kréta, a szent anyaföld védelmére.

Ariadné a Minótauroszt és Daidaloszt által számára készített jelentésekből világosan látta, hogy a női theokrácia ideje lejárt, győzni fog a patriarchális társadalmi rend. A Holdistennő papnői nem tudják többé hatalmukat szakrális eszközökkel fenntartani. Az acháj férfi katonai arisztokrácia fokozatosan magához ragadta a Kréta fölötti uralmat. Kettős hatalom állt fent, a tényleges hatalom az acháj zsoldosok és az őslakos krétai hajósok, a férfiak kezébe került.

Mükéné a katonai zsoldos szolgálat útján döntő befolyásra tett szert. Idő kérdése, mikor szállja meg ténylegesen Knósszoszt.

Kréta nemzetközi helyzete, a Kis-Ázsiából érkező hírek is nyugtalanítóaknak látszottak. A nőuralom alatt álló kis-ázsiai államok többsége nem tudott ellenállni a keletről és északról előrenyomuló patriarchális barbár népek támadásának. Nyilvánvalónak tűnt, Kréta sem lesz képes rá. Nem Kréta tengeri hatalma hanyatlott, nem katonai ereje gyengült. Kréta nem hanyagolta el katonai erejét, a barbár népek és a hellének, Mükéné és Athén erősödött meg. Thészeusz titokban hadihajókat építtetett. Ha győz a szkíta amazonok ellen, akik Athént fenyegették, azonnal Knósszosz ellen fordul. Ariadné meg volt győződve arról, hogy Héraklész és a többi görög hős sz segítségével Thészeusz győzni fog. Mégsem Thészeusz az igazi veszély. Mükéné valószínűleg meg fogja előzni Knósszosz elfoglalásában és ez Kréta pusztulását jelenti. Szövetséget kell kötni Athénnal. Ha Thészeusz Knósszosz szent királya, ez talán jelent valami védelmet Mükéné ellen.

Ariadné nemcsak Minótaurosztól és Daidalosztól kapott jelentéseket arról, hogy mi történik Athénban. Kémei, athéni hetérák megerősítették a hírt krétai hajóskapitányok közvetítésével, hogy az öreg Aigeusz király megőrizte hatalmát. Elismerte fiának és örökösének az idegenből származó, Athénban nagy népszerűségnek örvendő fiatal Thészeuszt. Athénban győzött a patriarchális rend. Athén olimposzi istenei Pallasz Athéné és Apollón lettek, a Holdistennő kultusza megszűnt. A Korinthoszból Athénba menekült Medeiának, miután sikertelen kísérletet tett Thészeusz megölésére, Athénból is menekülnie kellett.

Aigeusz egyelőre nem adta át a tényleges hatalmat Thészeusznak. Meggyőzte Thészeuszt, előbb számoljon le politikai ellenfeleivel. Megölette Thészeusszal saját testvérét Pallaszt és annak fiait, akik igényt tartottak az athéni trónra, arra számítva, hogy az agg Aigeusz utód nélkül fog meghalni. Majd Krétára küldte, számolja fel az athéni véradót és ölje meg jelképét, Minótauroszt.

Minósz papiruszra írt, másodpéldányban Minótaurosznak is megküldött ultimátumát Ariadné még aznap este ismertette a diktéi barlang Holdpapnőivel, a matriarchák tanácsával. Nem szándékozott vitatkozni a tanácsban. A részletesen megindokolt döntéseit közölte velük.

„Thészeuszt vendégbarátként meghívjuk Knósszoszba tárgyalni, azzal az ígérettel, hogy férjhez megyek hozzá. Az athéni véradónak véget vetünk, és Krétán többé nem áldozunk fel férfiakat a Holdistennőnek. Ígéretet teszünk Dionüszosz kultuszának bevezetésére. Megüzenem Thészeusznak, a hét athéni ifjút és a hét lányt vele együtt vendégül látjuk Knósszoszban. Tavasszal, a tengeri viharok elültével bántatlanul, gazdagon megajándékozva visszatérhetnek Athénba.

Minósz, a szent királyt már csak azért sem áldozhatjuk fel, bár lejárt az ideje, - folytatta döntésének indoklását Ariadné - mert elit katonáival bezárkózott a hadikikötőben a Fegyverek Házába. Mozgósította a hadiflotta és a hellén zsoldos katonák nagyobb részét. Közöttük már barbár dórok is akadnak. A dórok félelmetes harcosok s utolsó csepp vérükig hűek lesznek Minószhoz, benne látják jövőjüket.”

Ariadné leszámolt a Holdistennő papnőinek minden illúziójával.

„Kréta jelenéről és jövőjéről van szó. Athén és Mükéné ma már nagyhatalom, görög invázió fenyeget minket. Tengeri hatalmunkat gyakorlatilag elvesztettük. Görög és afrikai zsoldosaink

palotaforradalomra készülődnek, el akarják söpörni a női papok hatalmát. Minósz a jól képzett krétai harcosok és hajósok jelentős részével Szicíliaba készülődik, saját városokat akar alapítani, ahol nem a nők uralkodnak, és nem kell tartania közvetlen görög inváziótól. Kréta kincstára még csordultig van, dús gazdagok vagyunk, de jelenleg nincs hadseregünk. Minden hellén rablónak, leginkább Mükénének, ideális célpontja vagyunk, s ezt tudják is. Időbe telik, amíg új zsoldosokat szerzöttetünk Lükiából és Kilikiából. A Holdpapnők nem tudják Krétát, az anyaföldet megvédeni bronztőrükkel.

Nincs választásunk - érvelt Ariadné a diktéi barlangban. - Békésen el kell engedni Minósz Szicíliaba a hadi és kereskedelmi flotta nagyobb részével. Nem tehetünk mást. Taurosz, Minósz helyettese nem hajlandó felvenni a harcot Minósz hajóival és elitcsapataival, kisebb erővel rendelkezik. Minósz békés távozásában érdekelt. Ha Minósz elhagyja Szicíliaba, minden hatalom az ő kezébe kerül Krétán. Valószínűleg titkos egyezséget is kötött Minósszal. Az őslakos krétai hajósok közül is sokan Minósszal tartanak. A legjobb szakembereink nagyobb része, mint a bronzkovácsok, a hajóépítők, Daidalossal együtt már kivándoroltak Szicíliaba. Menekülnek a fenyegető acháj és dór invázió elől. Menekülnek a Krétát fenyegető természeti katasztrófák elől. Krétát állandó földrengések rázzák meg, Théra szigetén újra ébrednek a vulkán.

Kréta veszedelmesen meggyengül - folytatta Ariadné - de Taurosz a maradék hadiflottával még meg tudja védeni Kréta északi partjait és kikötőit. A déli partot a tengerbe szakadó magas hegyek védik, ott alig van jó kikötő. A parti őrcsapatokat Minósz nem viszi magával.

Ki kell egyezni Athénnal. Thészeusz szent királyságával elismerjük a patriarchális társadalmi rendet és az olimposzi isteneket, így a valóságban a Holdistennő hatalma továbbra is megmarad Krétán. Nem én, Phaidra lesz Thészeusz felesége, ő megy Athénba. Én nem hagyom el Krétát, továbbra is a Labirintus Úrnője maradok. Ezt nem közlöm előre vele. Thészeusz Phaidrával kötött házassága révén Knósszosz uralkodója lesz. Ténylegesen egyelőre még nem tudja átvenni a hatalmat Knósszoszban. Amíg Aigeusz király él, Thészeusznak elég gondja van magában Athénban, és Aigeusz halála után is lesz. Még több gondja van és lesz az Athént fenyegető és megtámadó szkíta amazonokkal. Előbb velük kell leszámolnia, csak utána foglalhatja el Knósszoszt. Sok időt nyerünk a túlélésre.”

Ariadné egy szót sem ejtett Minótaurosztól és a diktéi barlang Holdpapnői nem kérdeztek. Egyrészt tudták a lehetséges választ, másrészt ismert volt előttük Ariadné és Minótauroszt szerelmi viszonya, egy reménytelen és mégis beteljesedett szerelem.

Amiről Ariadné ugyancsak nem beszélt, mert értelmetlennek találta, az a közös félelmük és rettegésük a Krétát egyre gyakrabban sújtó természeti katasztrófáktól. A rendszeres és pusztító földrengésektől, az újra ébredő théri vulkántól, amely egyszer a múltban már pusztulást hozott Krétára.

Évszázadokon át Krétán a természeti csapásoktól való félelem és rettegés ellen emberáldozatokkal védekeztek. A férfiak rituális feláldozása megszokott és mindennapos eseménynek számított Krétán. Az amenszpiliái szentély pusztulása a Holdistennő papnőit arról győzte meg, hogy a férfiak rituális feláldozása az istennőknek a Krétát sújtó természeti katasztrófák ellen már nem fog védeni, a mágia eddig sem segített, sorsuk elől nem menekülhetnek. Lehet, hogy az ősi krétai istennők már nem fogadják el a férfiáldozatokat, és nem helyeslik a nők kannibalizmusát.

Az amenszpiliái szentélyt, ahol a legtöbb férfit és fiút áldozták fel a krétai istennőknek, földrengés döntötte romba. A barlangszentély a mécsesekből és az istennőknek áldozatnak

szánt nagy mennyiségű, a korszokból kifoly, és lángra kapó olíva olajban porig égett. Diwia papnője éppen Minósz helyettesét, egy fiatal férfit áldozott fel a szent király helyett. Minósz, az áldozat bemutatásánál kötelezően jelenlévő szent király, Diwia papnőjével és két meleg férfi segédjével együtt holtan maradt a romok alatt. Nem ásták ki őket, az örökre megszűnt szentély maradt a sírhelyük. Így akarhatták az ősi krétai istennők, nem fogadták el a nekik bemutatott férfiáldozatot.

A Holdistennő papnői, a diktéi barlang matriarchái, komor hangulatban, vita nélkül elfogadták Ariadné valamennyi javaslatát, teljhatalmat kapott a Thészeusszal folytatott tárgyalásokra. A patriarchális Thészeusz lesz Kréta új szent királya. Nem a Holdistennő megkövetelt hagyományai szerint Ariadnéval, a Holdistennő főpapnőjével él együtt majd és uralkodik a knósszoszi palotában, Athénban marad. Minósz, Kréta mostani szent királya szabadon távozhat mindenkivel, aki vele akar tartani, nem kell meghalnia a Holdistennő akaratából.

## 21.

Minótauroszt hitetlenkedve meredt Ariadnéra, nem akart hinni a fülének. „Thészeusz meg akar engem ölni?” - kérdezte csodálkozva. Majd kirobbant belőle a düh. „A saját levágott phalloszát nyomom le a torkán! Mit gondol ez a beképzelt athéni hős, bármiben is győzni tud ellenem?”

Ariadné mosolyától lehiggadt. „Miért akarna megölni? Ő is tudja, nem én gyilkoltam le és ettem meg az athéni ifjakat és lányokat. Legtöbbjük ma is él. Aki teherbe esett tőlem, tisztességgel és gazdagon, gyerekével együtt hazaküldtük Boiotiába. Aki akart, maradhatott. Személyes gyűlölet nem hajthatja. Nincs közöttünk elintézetlen, sérelmes ügy. Amikor elfogta és Pallasz Athénak áldozta az Androgeoszt megölő bikát, bár tudtam, nem a bika, hanem maga Aigeusz a gyilkos, üzentem neki, kifejezve elismerésemet és köszönetemet.”

Minótauroszt sötéten meredt maga elé. Talán Ariadnénál is tisztábban látta a helyzetet. Az öreg szent király, Aigeusz még él. Elfogadta örökösének, de nagyon nem akar meghalni és átadni a hatalmat Thészeusznak. Thészeusznak politikai sikerre van szüksége Athénban, ezt jelentené neki az ő halála. Dicsfénnel övezné nevét Athénban, hogy véget vetett a Krétának fizetett véradónak és megölte Minótauroszt.

„Thészeusz nem tud megölni és nem is hagyom, nem vághatja le a phalloszom. Mit szándékozol tenni?” - kérdezte Minótauroszt halkan. Elhallgatott s Ariadnéra nézett. Nyomorultul érezte magát, tudta a választ. Ő lesz az utolsó férfi, akit Krétán a nők feláldoznak a Holdistennőnek, és ezt Ariadné fogja megtenni.

Ariadné szemeiből némán csorogtak a könnyek. Megsimogatta Minótauroszt torz, született arcát, átölelte vastag, bikára hasonlító nyakát és szenvedélyesen megcsókolta.

„Nem Thészeusz fog megölni, nem ő fogja levágni phalloszod. Megöli Minótauroszt, de az nem te leszel. Egy másik férfit fog megölni. Nem ismer téged senki, mindig a fehér bikafej álarc van rajtad a nyilvánosság előtt. Thészeusz és a világ azt hiszi majd, valóban téged győzött le és ölt meg heroikus küzdelemben. Nem téged fog megölni. Nem is tudna a közeledbe férkőzni. Ha netán női testőreid elárulnának, amit nem hiszek, és megmutatnák Thészeusznak a hozzád vezető utat, akkor is te győznél.”

Minótauros szó nélkül és elképedve hallgatta végig Ariadné tervét Thészeusz félrevezetésére és manipulálására, hogy ha átmenetileg is, de megőrizze Knósszosz függetlenségét Athén és Mükéné hatalmi törekvéseitől.

„Thészeusz olyan csapdában van, amelyről nem tud, és nem is fog tudni, amit én állítok neki. Ostoba hiúságában elhiszi majd, hogy szerelmes lettem belé, hiszen minden nőt megkap, akit megkíván. A vendégházban minden este megdug két-három lányt és zajosan mulatozik. Élvezi a krétai édes életet, a krétai nők buja szerelmét. Azt is elhiszi majd, szerelemből hozzásegítem, hogy megöljön téged.”

Ariadné gunyorosan elmosolyodott, hallgatott egy sort. Majd folytatta.

„Egy fiatal fiú, egy a sok hasonló közül, szerelmes belém, már többször ajánlkozott, hogy áldozzam fel. Teljesül a vágya, egy éjszakát velem tölthet. Jó kötésű, izmos legény, testalkata olyan, mint a tiéd. Ő fogja viselni a fehér bikafej álarcot. Tudja a szerepét, alvást színlel majd, amikor Thészeuszt hozzá vezetem. A fonál Daidalosz ötlete, ez is Thészeusz félrevezetését szolgálja. Igaz, sötétben néha én is majdnem eltévedek ezeken a földalatti folyósokon, pedig én ismerem az útmutató rejtett jeleket. A fonál bizalmat ébreszt Thészeuszban, biztonságot nyújt neki, hogy kitalál a Labirintusból.

A fiú egy kicsit eljátszadzik Thészeusszal, ezt a kívánságát nem tagadhattam meg. Kitűnő ökölvívó, merő hiúságból néhány ütést akar bevinni Thészeusznak, mielőtt hagyja magát kiütni. Jelen leszek, amikor a labrysszommal megöli a fiút, de nem gyalázhathatja a holttestet, jó hellén szokás szerint. A fiúnak egyébként is megígértem, hogy a phalloszát én vágom le és eszem meg. Azt is megígértem, az én méhemben fog újraszülni.”

Ariadné nem sajnálta a fiút, aki önként és félelem nélkül vállalta, boldogan kereste sorsát. Arcán mégis némi szomorúság tükröződött.

„Nem bízom Thészeuszban, de nincs lehetősége az árulásra és a fiúnak sem. A labryszom csak akkor adom Thészeusz kezébe, amikor ökölharcban kiüti az ál-Minótauroszt. A töröm nálam lesz. A sötét oldalfülkében két Holdpapnő barátnóm fog rejtőzködni és ugrásra készen állni. Azonnal megölik Thészeuszt és a fiút is, ha Thészeusz kísérletet tenne az én megölésekre. Gyorsabban ugranának rá, mint ahogy a bika hátán szaltóznak. Nem hinném, hogy ezt tervezné, még nem feküdtem le vele. Meg kell dugnia és rituálisan feleségül vennie a Labirintus Úrnőjét, ezzel Knósszosz elismerné Athén hatalmát és egyben a patriarchális rendet, az olimposzi görög isteneket. Dia szigetén hozom Thészeusz tudomására, miután lefeküdtem vele, hogy nem én leszek a felesége, hanem Phaidra. Nem fog tiltakozni, mert így mindkettőnk megdughat többször is, először engem, majd Phaidrát, nagyon oda van értünk. Athén hatalmát akkor is elismertük, ha Phaidra a felesége. Labirintus Úrnője nem hagyhatja el Krétát, a szent anyaföldet, én Dia szigetén maradok.”

Minótaurosz néma csodálattal hallgatta Ariadné tervét. Egyszerű volt és tökéletes.

„Következő holdtöltekor Minósz flottájával már Szicília partjai felé hajózik. Teliholdnál, az éjszaka közepén vezetem Thészeuszt a Labirintusba. Megölheti, akit Minótaurosznak hisz. Phaidrával, az athéni lányokkal s fiúkkal együtt azonnal, még az éjszaka folyamán megszökök

vele. Húszevezős hajója indulásra készen áll a kikötőben. A kikötőőrség szándékosan nem fog észrevenni minket és a hajó indulását. Ezt megbeszéltem Taurosszal, az új kikötő és flotta parancsnokkal, aki szerelmes belém és nagyon örül, hogy végre megkaphat. A látszat kedvéért Tauros néhány hadihajóval üldözőbe fogja venni Thészeusz hajóját, természetesen nem sikerül neki majd utolérnie. Thészeusz csak Dia szigetén, hajnalban látja meg az üldöző hajókat, s dőbben rá a veszedelemre. Otthagy majd a szigeten, hogy feltartsam az őt üldöző hadihajókat és eltűnhessen a tengeren Athén felé. Phaidra tovább megy vele Athénba, és a felesége lesz. Nem kellett rábeszélni, szerelmes Thészeuszba. Meg fogja bánni, de nekem jobb, ha nincs Knósszoszban.”

Minótaurosznak csak egy kérdése maradt. „Én mikor halok meg és hogyan?” Ariadné végtelen szeretettel magához ölelte, megcsókolta s a fülébe suttogta fátyolos hangon: „Amint visszatértem Diáról, éjszaka meglátogatlak. Vérvörösre lesz festve a puncim.”

## 22.

Minósz katasztrofális vereséget szenvedett Szicíliában. Nagyobb erővel találta magát szemben, mint amiről Daidalosz kémjelentéseiben tájékoztatta. Kokodisz király időközben jól kiképzett és felfegyverzett dór és acháj zsoldosokat fogadott szolgálatába. A hellén és dór harcosoknak sikerült a krétai hadihajókat a kikötőben felgyújtani. Néhány hajó kivételével Kréta teljes hadiflottája megsemmisült.

Minósz maga is életét veszítette. Nem a csatatéren, vagy ágyban halt meg. Utolérte a szent király végzete, amelyet nagyon kerülni akart. Kokodisz király foglyul ejtette és három lánya feláldozta a Holdistennőnek. Szeretkezés közben a fürdőmedencében vízbe fojtották. Az életben maradt katonái és a hajósok többsége Szicíliában maradt, új várost alapítva, letelepedtek.

Kréta végzetesen meggyengült. Minósz szicíliai veresége következményeként a tenger fölötti uralom a krétaiak kezéből a görögök, Mükéné és Athén kezébe került. Krétának nem volt többé hadiflottája, nem voltak zsoldos katonái, nem tudta megvédeni kikötőit és északi tengerpartját a kalózok és az acháj invázió ellen. Az achájok sorra rabolták ki és gyújtották fel a palotákat, Knósszosz kivételével. Kréta, a már patriarchális Mükéné gyarmata lett. A krétai matriarchális rend megsemmisült, a nők uralma, a női theokrácia megszűnt. Az esetleg ellenálló Holdpapnőket az acháj harcosok könyörtelenül megerőszakolták és legyilkolták.

Ariadné, a Labirintus Úrnője követte a halálba élete egyetlen férfi szerelmét, Minótauroszt. A régi trónteremben, mint a Holdistennő főpapnője, a hagyományos és kötelező termékenységi rítus szerint, Minótauroszt egyik bika maszkját görcsösen szorongatva kezében, öngyilkos lett, rituálisan felakasztotta magát.

## 23.

Ariadnét Zeusz halhatatlansággal ajándékozta meg és az égbe emelte. A mítosz szerint Ariadné arra kérte az olimposzi isteneket, Minótauroszt születhessen újjá és hétköznapi halandónként élhesse le az életét. Kérését a tizenkét tagú Istenek Tanácsának új tagja, Dionüszosz, aki Hesztia helyét foglalta el és ezzel biztosította a férfiak fölényét a tanácsban,

pártolólág terjesztette az olimposzi istenek elé. Azzal érvelt, hogy Ariadné az olimposzi istenek és Zeusz, a patriarchális rend győzelme érdekében áldozta fel szerelmét, Minótauroszt Krétán. Nem halhatatlanságot kér Minótaurosznak a krétai halandó istennek, csak egy halandó földi élet lehetőségét, amelyet nem istenként kell megélnie. Nem hellén, joga sincs a Tartarosra, de kerüljön szelleme az Eliziumba. Akik idekerülnek, amikor csak kedvük tartja, újra születhetnek a földön, háromszor is. Így Minótauros is akár háromszor újjászülethet, mint minden hellén, aki életében erre rászolgált tetteivel. De Minótauros csak egyszer születhetne újjá. Dionüszosz kész volt egy óvatos kompromisszumra.

Hádész, az alvilág ura, aki szinte Zeusszal egyenrangú volt, oda sem figyelt Dionüszosz javaslatára. Az Elizium a Tartaros, az ő sötét birodalmával szomszédos, de nem tartozott fennhatósága alá, nem volt érintett a kérdésben. Minek szóljon bele, miért legyen Dionüszosz az ellensége.

Poszeidón támogatta a kérést, mégis egy félig bikát áldoztak neki, és mindig is krétai isten is volt, nem csak olimposzi.

Apollónnak nem tetszett a dolog. Ellenezte az emberáldozatokat és Minótauros szerinte ember volt. De hallgatott, mert Thészeusz mégiscsak patriarchális küldetést teljesített, amikor Minótauros megölésével meggyengítette a krétai Holdpapnők matriarchális hatalmát. Apollón legszívesebben legyilkolta volna az ősi krétai női isteneket, gyűlölte a Holdistennő papnőit, a női theokráciát.

Artemisz gyilkos haraggal gondolt Ariadnéra, a női nem, a matriarchátus legnagyobb árulójára. Nem a nők, a férfiak érdekében áldozta fel, ölte meg az olimposzi istenek oltárán szerelmét, Minótauroszt. Ariadné a Minótaurosban a férfit szerette, és Dionüszosz kultuszát támogatta. A leszbikus, férfiatól szűz Artemisz ezt nem tudta megbocsájtani. Nem utasította el a kérést, de haragjában és sértődöttségében súlyosbította a feltételeket. Járra végig Dionüszosz útját, javasolta alattomosan. Háromszor reinkarnálódjon és éljen halandóként, kétszer szülessen, mint Dionüszosz. Mindhárom életében nők áldozzák fel, vágják le és egyék meg phalloszát. Akkor haljon meg, amikor levágják a fejét, mint a trák baccháns nők a dalnok Orpheuszét. Reinkarnációi véletlenszerűek legyenek, ne tudja előre, miként s hogyan történik. A nők sem tudhatják, hogy az olimposzi isteneknek mutatnak be áldozatot. A harmadik nő, aki megöli, gyermekeként születhet újra. Ez lesz a második születése. Nehéz helyzetbe hozta Dionüszoszt, nem igen tiltakozhatott az ajánlat ellen.

Aphrodité buján mosolygott, nem kedvelte az öntudatosan szűz és leszbikus Artemiszt, de nem adott hangot különvéleményének. Artemisz felett nem volt hatalma, csakúgy, mint Pallasz Athéné és Hesztia felett sem. Pallasz Athénét ennek ellenére kedvelte, Hesztia pedig már nem olimposzi isten. Minótauros szerelmes természetű, gondolta, él-hal a nőkért, kapjon hát erre esélyt. Arra pedig majd odafigyelek, ha valami piszkos trükköt tervezel Artemisz, te leszbikus ribanc. Ha rajtad nincs is hatalmam, de az emberek, a férfiak és nők szívében, legyenek heteroszexuálisok, vagy akár meleg és leszbikus, annál több. Hallgatott, Dionüszoszt nem akarta nyíltan támogatni. Héra is jobbnak látta hallgatni, a többi istent nem nagyon érdekelte Minótauros szellemének sorsa. Nem akartak az istenek tanácsának új tagjával ilyen jelentéktelen problémában kötekedni.

Zeusz a homlokát ráncolta, nem tetszett neki, hogy Artemiszből mindig kibújik a régi matriarchális múltja. Rögtön tett egy könnyítést. Minden feláldozásakor, amit egy halandó fájdalomként érez, Minótauros gyönyörként élje át. Pallasz Athéné hozzátette, újjászületett halandóként emlékeznie kell átváltozásaira, hogy valamikor Minótauros volt, ki volt

reinkarnációban, semmit nem felejtethet el. Rejtélyes mosolya nem árulta el, ezzel jót akar e Minótaurosznak vagy átkot mond ki rá. Több szó nem hangzott el. Zeusz rábólintott az istenek döntésére.

## 24.

A hajnal nem volt messze, amikor a szél elült. Telihold volt, szinte világos. Anna kilopódzott a házból. A férje mélyen aludt, nem ébredt fel az ajtó halk csukódására. Dermesztő hideg fogadta a szabadban. Rövid kabátját szorosabbra fogta, és elszántan lépkedett a fagyott havon a kert vége felé.

Lopni ment. A késő éjszakai órában senki nem láthatja meg, észrevétlenül közelítheti meg a kertek alatt a faluvégi házat. Jómódú özvegyasszony lakott ott, két eladósorban lévő lányával. Az idősebbik 18 éves, a fiatalabbik 16 éves volt, csinos szőke lányok.

Anna még tavaly nyáron felfedezte az özvegyasszony kertjének végében a titkos gabonavermet. Ha búzát nem is, de talán krumplit talál benne.

Nem volt lelkiismeret furdalása, hogy élelmet lop. Az özvegyasszony és lányai is éheznek. A gondolatra vállat vont, neki is élnie kell, úgy ahogy tud. Harmadik éjszaka próbálkozott. Az erős havas szélfúvásban kétszer is visszafordulni kényszerült félúton. Szerencséje volt, a hófúvás előző nap tisztára söpörte az ösvényt, akadálytalanul és teljes csendben haladt előre. Kutyáktól nem tartott.

Az éhínség ezen a különösen hideg télen második hónapja dühöngött. A kis kozák falu, a hutor egyetlen házában sem volt már kutya. Macskák sincsenek, gondolta az asszony közönyösen. Hirtelen megtorpant. Hatalmas madár árnyéka vetődött az ösvényre. Felnézett. Az egyik fa ágán mozdulatlanul ült a nagy nőtény uhu. Ismerte az uhukat, a folyó magas szirtfalában lévő barlangban fészkeltek. A kis hímet napok óta nem látta. Nem volt kétsége mi lehetett a hím uhu sorsa. Csikorgó télben, amikor nincs zsákmány, a nagyobb termetű nőtény gyakran felfalja a kisebb termetű hímet. Egy pillanatra elgondolkodott, de elhessegette magától a bizonytalanul megfogalmazódó gondolatot. Az éhség mardosta, meggyorsította lépteit. Elérte az özvegyasszony házát, senki nem láthatta meg. A titkos verem lejárataként ott kell lenni a két nyírfa között, egy könnyen elmozdítható bokor álcázta.

Nehézkesen résnyire kinyitotta és belépett a hó torlaszolta hátsó kertajtón. Megállt, a házat kémlelte. Sötét volt és teljes csend. A pajták ajtaja bezárva, a kocsisín is sötétben tátongott. A fürdőház a kert másik végében mintegy ötvenméternyire volt, azt is szemügyre vette. Mindent rendben talált. Ideje, hogy a verem kinyitásával foglalkozzon. Nem lesz könnyű. Így éhesen, elgyengülve. A bejáratot sok hó takarhatja.

Megfordulni készült, amikor elmosódott fény szüremlett ki a fürdőház parányi ablakán. Valaki lámpát gyújtott. Észrevette azt is, ami előbb elkerülte a figyelmét. A fürdőház kéménye fölött kissé vibrált a levegő, a sötétben alig látható gyenge füst szállingózott felfelé. Nem ijedt meg, a kíváncsiság lett rajta úrrá. Mit csinálhat ilyen késő éjszakai órában az özvegyasszony a fürdőházban? Elindult a sötétben, a magas hóban apró léptekkel, lassan haladt a kerten keresztül. Félúton járhatott, amikor halk, visszafojtott női sikoly ütötte meg fülét. Kíváncsisága csak fokozódott, de a magas hóban nem tudott gyorsabban haladni. Amikor odaért, óvatosan belesett a fürdőház apró ablakán. Akárki is van bent, ő kint áll a sötétben, nem láthatja meg. Mozdulatlanul dermedt a látványtól. A lámpa a kicsiny helyiség közepére is csak elmosódott fénykört vetett, a helyiség többi része sötétben maradt. A gyenge megvilágításban is jól kivehetően látta, hogy a fürdőház mestergerendájába egymástól hatvan

centiméter távolságra két kampót vertek. A kampókon fejfelé egy sovány, meztelen leány teste függött. Az özvegyasszony fiatalabbik lánya. Mindkét bokájára vékony rövid kötelet hurkoltak, ezzel kötötték lábait a két kampóhoz. Két combja terpeszben feszült szét, teljesen feltárva szemérem dombját. A fiatal lány punciját rendkívül dús aranybarna szőrzet fedte. Teste inkább karcsúnak tűnt, mint soványnak, nagy bimbójú kis mellei teltek voltak. A felfüggesztett póz csípőjét előre kényszerítette, lapos hasa most előredomborodott. Karjai nem voltak összekötözve, szabadon lógtak a földes padló felé, de nem érték. Hosszú szőke haja szétterülve a padlót septe. A lány nyakát baloldalon röviden, mélyen átvágták. Már nem csorgott belőle vér, az alatta lévő nagyobb tábla, amelyben vérét felfogták, csak egy-két csepp hullott. A lány tágra nyílt, nagy kék szemei megadóan meredtek a semmibe, arcán beletörődés látszott. Teste többször is, de egyre gyengébben megrándult.

Az ablak alatt a dermesztő hidegben most először megmozduló asszony bizonyosra vette, hogy a lány önként vállalta a sorsát.

A leány gerendán függő teste előtt az özvegyasszony mozdulatlan állt, kezében szorongatta a vértől csepegő kést. Anna a félhomály ellenére is látta az arcán ülő komor és kíméletlen elszántságot. A homályban mozgás támadt, a nagyobbik lány lépett a halvány fénykörbe. Kifejezéstelen, merev arccal elvette húga feje mellől a vérrel telt edényt, és gondosan félretette. Az özvegyasszony is megmozdult. Letette a kést, majd egy hosszú vékony szalmafonatot vett elő a sötétből és meggyújtotta a végét. A lassan égő szalmafonat végét a lány szétfeszülő lábai közé, szeméremdombjára helyezte. A dús aranybarna szőrzet szikrákat hányva, sercegve égni kezdett. A szalmafonatot lassan mozgatva, az özvegyasszony leégette a lány puncijáról a szőrt. A lány puncija enyhe pírral csupaszon tárult fel. Nagy szeméremajkai teljesen összezárultak, erősek, húsosak voltak. Most a lány nővére lépett oda. Egy nedves ruhával gondosan megtörölte, ledörzsölte húga leperzselt punciját. Az ablak előtt álló, és a hideg miatt halkán toporgó Anna visszafogott szexuális izgalmat vélt felfedezni a lány arcán.

Az özvegyasszony ismét kezébe vette a kést, a fejfelé függő lány teste elé lépett. Arc kifejezése nem változott. A lány nővére most húga teste mögé állt. Az ablak előtt álló Anna nem láthatta félhomályba vesző arcát, de észrevette, hogy a lány mellei szaporábban emelkednek. A lány nővére két kézzel, megfogta és amennyire csak lehetett, szétfeszítette húga feszes kemény popsiját. Teljesen, jól hozzáférhetően feltárult a lány rózsaszínű végbélnyílása. Kissé kinyílt, már nem zárult szorosan.

Az özvegyasszony könnyedén beleillesztve a kést, a gerinctől kezdve átvágta a körkörös záróizmokat, majd a partot. A szeméremajkai között egyenesen végig húzta kést, amely puhán, könnyedén bemélyedt, de a szeméremcsonton megcsikordult. A szemérem csonton csak végigfuttatta a kést, majd folyamatosan, egyenes vonalban a köldökön át egészen a mellcsontig felmetszette a lány hasát. A függesztett póz miatt elődomboruló hasból magától kifordultak a belei. A hidegben enyhén gőzölögtek, az özvegyasszony hagyta, hogy a földre hulljanak. Benyúlt a lány hasába, teljesen kihúzta a beleit, a gyomornál és végbélnyílásnál is elvágta, a lány húgyhólyagját is a földre dobta. Kivágta a lány veséit és egy kisebb fateknőbe tette, majd rendkívül gondosan, nehogy az epét elfakassza, kivette a máját, ez is a fateknőbe került. Kivágta a gyomrát, ezt a belekhez a földre dobta.

Az ablak előtt álló Anna éhes volt és nagyon fázott, de a látvány odaszögezte. Miközben az özvegyasszony gondosan és gyorsan kibelezte a levágott lányt, azon kapta magát: forróság önti el ágyékát, és zihálva szedi a levegőt. Nem volt még ilyen érzése. Úgy döntött észrevétlenül távozik, a titkos gabonaverem sem érdekelte már, tudta a megoldást. Akkor is

tudta már, gondolta, amikor a nőtény uhut meglátta. Ez azt is jelentette, hogy mindörökké hallgatnia kell arról, ami az özvegyasszony fürdőházában történt, amit itt látott.

Indulni akart, de észrevette, hogy most a lány nővére kibelezett húga teste elé lép, és szorosan hozzásimul. A kíváncsiság maradásra bírta. Tudta, hogy a két lány nagyon szerette egymást. Az idősebb lány arcán most gyengédséget látott, de éhséget is. Széthúzta húga felületesen megvágott, kivéreztetett húsos nagyszeméremajkait, gyengéden csókolgatni kezdte punciját. Az ablak előtt álló asszony éppen rálátott.

A lány most ujjával teljesen szétfeszítette húga punciját, láthatóvá vált borsónyi nagyságú, erősen vöröses csiklója. Föléje hajolt, nyelvét kiöltve gyengéden, érzéken nyalogatni kezdte. Szemeiből könny csordult ki, testét néma zokogás rázta meg. Vadul végigcsókolta húga combjainak belső felületeit, majd fejét combjai közé temetve, fogai közé szorította a levágott lány csiklóját és szemeit behunyva kiharapta. Egy pillanatra várt, majd mohón harapdálni, tépni kezdte nagyszeméremajkait. A lány felfüggesztett teste rángatózott, ahogy a másik néhány harapásnyi húst próbált kitépni puncijából, de fogaival csak rángatta.

Az eddig némán és mozdulatlanul várakozó özvegyasszony most határozottan megragadta az idősebb lányt hajánál fogva, és kihúzta a fejét húga combjai közül. Félretolta és maga állt újból a levágott lány elé. A lány szeméremajkai közé csúsztatta a kést, és lemetélte a két szeméremajkat. A húsdarabokat az idősebbik lánynak nyújtotta, aki lassan lehiggadva enni kezdett.

Az özvegyasszony gondosan, kisebb darabokban kivágta a levágott lány punciját a lábai közül, a szeméremcsontot egészben kibontotta. Mindent az idősebb lánynak adott, ő maga egy falatot sem evett belőle. Lassan megfordult és a fateknőből kivette a lány máját. Csíkokra vagdalta és egy serpenyőbe helyezte. A serpenyőt a ház hátsó falánál álló kis tűzhelyre helyezte.

Az ablak előtt álló Anna megfordult és elindult. Sietnie kell, már hajnalodik. A friss reszelt máj gondolatára összefutott a nyál a szájában. Szeme kopogott az éhségtől. De tudta, hogy nem fog többet éhezni. Délben, ha minden sikerül, ő is pirított májat fog ebédelni.

## 25.

Gyorsan elérte háza hátsó kertkapuját. Észrevétlen maradt. Lábnymai miatt nem aggódott, ha maradtak is a hóban, eltünteti az újból feltámadt jeges szél. Nem a házba ment, hanem a pár lépésnyire álló fürdőház felé indult.

A tüzelőfa még kitartott, víz is volt, bár felszíne vékonyan befagyott a dézsákban. A kis kemence egy óra alatt felfűti a parányi helyiséget és az átfázott asszony nagyon vágyakozott a forró fürdő után. Éhségérzete eltompult, izgalma is csitult. Belépett a fürdőházba és nekilátott a fürdő elkészítéséhez. Tüzet rakott a kemencében. Munka közben feszülten gondolkodott.

A faluban férje eltűnése senki sem fog csodálkozni, az özvegyasszony kisebbik lányát sem fogják keresni. Amióta a kollektivizálás folyt és dühöngött az éhínség, a férfiak fele már kiveszett a faluból. Legtöbbjük sorsáról semmit sem tudtak. Ha valamelyik szomszéd vagy a sztarosztja megkérdezné, hogy hol van a férje, egyszerű a válasz: két hete behívták a városi pártközpontba, azóta nem látta a férfit. Sok férfi került így a faluból kényszermunkatáborba valahol Szibériában. Nem, ezzel nem lesz gondja. Az igazi gond máshol van.

A férje nem lesz engedelmes és együttműködő, mint az özvegyasszony kisebbik lánya. Olyan könnyedén sem lehet elmetszeni a torkát, mint a vágnivaló jércének. Amikor még bőségesen volt baromfi és jószág a ház körül, a szovjetrendszer előtt, Anna mindig csirkét vágott a vasárnapi ebédre. A jérce szárnyait bal kezével összefogta, majd szabad kezével a nyakát teljesen hátrahajlítva a szárnyaihoz fogta. Bal tenyerében összefogva szorította két szárnyát és fejét, majd előrehajolva, a jércét magasan a combjai közé, szinte a puncija alá szorította. Jobb kezével kitépett egy kevés tollat a csirke kés alá feszített nyakán, majd a kést jobb kezébe fogva átvágta a torkát. A kést eldobva, szabaddá váló kezével hátranyúlva megragadta a vergődő jérce összekötözött lábait, nehogy kiszabaduljon combjai közül. Combjait erősen összeszorította, amíg a jérce vére ki nem folyt, amíg a teste rándult. Mindig kellemes izgatottság fogta el, amikor csirkét kellett vágnia. Hirtelen melege lett, ágyékát forróság öntötte el.

Rájött a megoldásra. Hosszasan töprengett a lassan felmelegedő kis fürdőházban, majd döntött. Persze az ötletet egy kicsit módosítani kell, de sikerülni fog. Sikerülnie kell, mert tudta, hogy a férje úgy két éve rejtélyes módon megváltozott. Pontosabban, igazította ki magát, egy dologban megváltozott.

Anna, a harmincas évei elején járó ukrán parasztasszony nem ismerte a testi gyönyört. Iván, a férje, rossz szerető volt. Nem szüzen ment férjhez, de első szeretője is csak kellemetlen emléket hagyott maga után. Iván hálóingben és takaró alatt szeretkezett, az asszonyon is mindig hálóing volt. A férfi véletlenül sem nyúlt testéhez, amikor a takaró alatt köldökéig felhajtotta a hálóinget. Combjait szétfeszítette és közéjük feküdt. A farkát durván és nagy erővel azonnal az asszony száraz, szűk puncijába nyomta. Pillanatok alatt elélvezett, majd lefordult az asszonyról, és az ágyban ellenkező oldalra fordulva szinte azonnal elaludt.

Anna szemeiből minden szeretkezés után néma sírással csorogtak a könnyek, zokszó nem hagyta el ajkát. Mindig engedelmeskedett férje akarátának, csak akkor utasította vissza urát, amikor megjött a vérzése. Nem szerette, de nem is gyűlölte a férfit. Iván szorgalmas, dolgos ember volt, még italosan is szelíden viselkedett, sohasem ütötte meg.

Két éve valami történt. Akkor sem értette és most sem volt magyarázata férje viselkedésének megváltozására. Először csak annyit vett észre, hogy Iván különös pillantással méregeti. Aztán mérhetetlen csodálkozására egyik szombat este férje ráparancsolt: vasárnap hajnalban fűtse fel a kis fürdőházat, együtt fognak szaunázni. Még sohasem fürödtek együtt. De nem kérdezett semmit, csak szótlanul bólintott a fejével. Nem tudhatta, hogy Minótaurosszal fog szeretkezni.

Anna nem gondolt szeretkezésre, amikor a férjével együtt belépett a fürdőház ajtaján. Ami ezután következett, azt álomvilágként élte meg, most is álomnak hitte, de tudta, hogy valóság. Iván behúzta maguk után a fürdőház ajtaját és a kis szoba egyik fala mellett húzódó alacsony fapadhoz lépett. Megállt előtte és szembefordult az asszonnyal, aki a pár lépésnyire álló meleg vizes dézsához támaszkodott. Gyors mozdulatokkal levetette ruháit és a földes padlóra dobta.

Mereven nézte az asszonyt. Anna is megmerevedett, először látta meztelenül a férjét. Mélyen elpirult, majd hátat fordítva lassan ő is meztelenre vetkőzött. Kerülte férje tekintetét. Először Iván fürdött meg a meleg vizes dézsában, majd ő. Amikor kilépett a dézsából és

megtörülközött, ránézett a férfira. A keskeny fapadon ült terpesztett lábakkal, farka állt. Intésére szóltanul oda lépett és megállt előtte. Megrezzent, amikor Iván mindkét kezével végigsimította melleit, majd a hasát. Ösztönösen hátra kapta magát, amikor egyik keze combjai közé csúszott és megmarkolta punciját. De rögtön elernyedtt és engedelmesen tűrte simogatását. A férfi ujjai megtalálták csiklóját, simogatása váratlanul nagyon kellemes volt. Nedves volt a puncija, amikor férje vele szemben a farkára ültette. Átölelte a férfit, fejét a vállára hajtotta és egyáltalán nem találta kellemetlennek, hogy ütemesen ringatja az ölében, farkával a puncijában. Sokáig tartott, amíg a férfi befejezte, de Annának így sem volt orgazmusa. Nem volt a többi alkalommal sem.

Annát nem zavarta többé a meztelenség. Hetenként egyszer szeretkeztek a fürdőházban. Engedelmesen tűrte, hogy férje az addig megszokottól eltérően gyengéd erőszakkal és egyre rafináltabban használja a testét. Csak akkor tiltakozott, amikor a punciját kezdte volna csókolgatni. Megragadta a fejét és nem engedte combjai közé. A férfi minden alkalommal próbálkozott, Anna mindig kitért előle. Iván meglepő szelídséggel tűrte a visszautasítást.

Anna nem értette a férje kívánságát, de a jámborságát sem. Nem gondolkodott el a férfi megváltozott magatartásán, aki már Minótauros volt, annyira érthetetlen volt számára. Egykedvűen tudomásul vette, mint mindent, ami a fürdőházban történt az elmúlt két év során férje és közöttük. Tapasztalt szeretővé vált a két év alatt anélkül, hogy ennek tudatában lett volna. Annak sem volt tudatában, hogy teste mennyire sóvárogja a gyönyört. Az orális szexet csak azért utasította eddig vissza, mert tudta, ha engedi punciját csókolgatni, akkor a férje farkát szájába kell vennie. Nem érezte visszataszítónak a gondolatot, magának is alig akarta bevallani, néha kifejezetten vágyott rá. Tudta, hogy az egyik szeretkezés során meg fogja tenni, engedve a férfi szívós és gyengéd próbálkozásainak. A szexet már nem gyűlölte, de Ivánt továbbra sem szerette.

Amikor Anna a fapadon üldögélve gondolataiban idáig ért apró, kegyetlen mosoly suhant át az arcán. Hát most mindent meg fog engedni. Ironikusan arra gondolt, bár ezt a kifejezést nem ismerte, a férfi farkát mindenképpen a szájába fogja venni, mert meg fogja enni. Amikor erre gondolt, ágyékát megint a ritkán érzett forróság öntötte el.

A fürdőházban már nagyon meleg volt, Anna éhségérzete is újból feltámadt. Újból végiggondolta tervét majd nekilátott a megvalósításhoz. A kis tejes dézsát és az egyik kisebb fateknőt, a tűzifa aprítására használt kisbaltával együtt a falhoz támasztva a pad mellé készítette, hogy ülő helyzetben elérhesse. Szüksége lesz a nagy konyhai késre és egy rövid cukorspárga darabra. A késnek és a spárgának a keze ügyében kell lennie, hogy szeretkezés közben könnyen elérhesse, de a férje mégse vegye észre. Pillantása a pad feletti keskeny fali polcra esett. Az alacsony és keskeny fapadot egy kissé elhúzta a faltól. Gyakran szeretkeztek a keskeny fapadon, tudta, hogy hosszában ráfeküdve csak Iván felső teste fér el rajta, lábai és fél feneke a levegőben szokott lógni. Átlendítve jobb lábát a pad fölött terpeszállásban megállt. Nem volt kényelmetlen, a pad magassága messze volt térdeitől, előredőlve szinte teljesen össze tudta szorítani combjait. Jobb kezével a falon lévő kis polcot is elérte. A kés egy tiszta konyharuhával letakarva a polcon lesz. A konyharuhára azért is szüksége volt, mert nem akarta a már leölt férfi arcát látni, ezzel letakarhatja a fejét. Amikor megöli és kibeleezi, nem fogja látni az arcát.

Kilépett a meleg fürdőház ajtaján, a dermesztő hideg az arcába csapott. Már kivilágosodott. Határozott léptekkel a ház felé indult. A férje nem fog felébredni a konyhából kiszűrődő hangokra. A kést, a cukorspárga darabot és a konyharuhát átviszi a fürdőházba, és a polcra helyezi. Azután rögtön visszatér a házba és felébreszti az urát.

Iván már felébredt, de még az ágyban feküdt, amikor Anna belépett a ház nagyszobájának ajtaján. Az asszony lassan az ágyhoz lépett és megfogta a férje kezét. Arcára kedvesen szemérmes mosoly ült ki, majd mélyen elpirulva fürödni hívta az urát. A fürdőházat kora hajnalban befűtötte, suttogta rekedt mély hangon. Iván némán bólintott. Felkelt az ágyból és öltözködni kezdett.

## 26.

Minótauroszt voltaképpen szerencsés körülménynek tartotta, hogy első alkalommal egy isten háta mögötti kis ukrainai faluban kozák parasztként reinkarnálódott az 1920-as évek végén. A szovjetrendszer már megkezdte a kollektivizálást, a nagy volgavidéki éhínség is hamarosan dühöngeni kezdett.

A kannibalizmus korábban sem volt ismeretlen fogalom errefelé éhínség idején. A szovjet diktatúrában százezrek tűntek el a kényszermunkatáborokban. Valahogy fülébe jutott Sztálin mondása: „Egy ember halála tragédia. Millióké statisztika.”

A kedvező körülmények óvatosságra is intették. Kárba veszett reinkarnáció lesz, ha munkatáborban hal meg vagy éhen pusztul. Kollaborálnia kell a szovjetrendszerrel, anélkül, hogy különösebben felhívna magára a figyelmet. Az éhínség idejére titkos élelmiszerkészleteket kell felhalmoznia. Szemében úgy tűnt, ez utóbbi könnyebb feladat lesz, mint az első.

Iván a negyvenes évei elején járt. Közepes termetű, vékony, erős testalkatú férfi volt. Katonaviselt kozák, műveletlen, primitív személyiség. Minótauroszt ez nem zavarta, csak megkönnyítette a dolgát. Nem kellett Iván eredeti személyiségével bajlódnia, könnyedén beolvastotta saját egyéniségébe. Iván szexuális kultúrájának teljes hiánya nem lepte meg, de a következményeivel számolnia kellett. Óvatosságra intette, hogy Iván egyáltalán nem volt ostoba. Csodálkozva jött rá, hogy kiváló sakkozó, östehetség. Igaz, az a sakk, amelyet ő talált ki a Labirintusban töltött magányos óráiban és néha unalmában, már egyáltalán nem hasonlított arra a sakra, amelyet Iván agyában talált. De vitathatatlanul az a sakk volt, amelyet ő talált ki, csak három évezred során fejlődött, csiszolódott és átalakult.

Anna, Iván felesége kellemes meglepetés volt Minótauroszt számára. Nem volt igazán szép, de Minótauroszt észrevette kifogástalan alakját, amelyet szülés nem viselt meg, Anna még nem esett teherbe férjétől. Az asszony magas volt, nagy telt keblekkel, karcsú derékkal és hosszú combokkal. Combjai ugyan kissé vastagok és formás segge is erős volt. Minótauroszt számára ez csak vonzóbbá tette. Nagyon vonzotta az asszony csodálatosan hosszú, dús, aranyszőke haja, amelyet hosszú, egyetlen varkocsba fonva viselt. Amikor első szeretkezésük alkalmából Anna kibontotta és leengedte a haját, Minótauroszt csak ámultan nézte.

Minótauroszt tanulmányozni kezdte az asszony személyiségét. Írástudatlan egyszerű parasztasszonynak látta, de észrevette az asszony természetes intelligenciáját is. Iván kusza tudatalatti emlékeit kutatva meglátta Anna személyiségében rejtőzködő amazont. Az erőszakot, a mindent túlélni akarást. Nem az a nő, gondolta Minótauroszt, aki a nagy éhínség idején éhen fog halni, ha ennek elkerülésére esélyt lát.

Minótauroszt tudta, hogy nem szegheti meg a számára előírt játékszabályokat. Nem lesz könnyű dolga. Az asszonynak a körülmények hatalmából és önként kell arra a gondolatra jutnia, hogy kannibalizmusból leölje férjét. Önként kell megennie a heréit is. Nem tudhatja meg, hogy Minótauroszt a fájdalmat gyönyörként éli meg és mindaddig él, s mindent érzékel, ameddig a fejét le nem vágják. Ez új reinkarnációjának feltétele. Nincs olyan nő, aki ezt elhinné, de olyan talán van, aki megteszi, ha nem tud erről - gondolta reménykedve és cinikusan.

Minótauroszt számára hosszabb ideig a szovjet diktatúrában élni nem tűnt vonzónak és egyébként a hosszú élet és a természetes halál sem volt reinkarnációja célja.

Haladéktalanul munkához kell látnia. Manipulálnia kell az asszonyt, magas szintre kell fejlesztenie Anna szexuális kultúráját. Ez nagyon is vonzó feladatnak tűnt számára. Nem törekedett arra, hogy az asszony megszeresse. Iván durva egyénisége, amelyet a felszínen gondosan őrzött, ezt megkönnyítette számára.

Amikor a ház körül szinte minden élelem elfogyott vagy elvitték, Minótauroszt csak akkor éhezett, ha az időjárás miatt nem fért hozzá titkos felhalmozott élelmiszer készleteihez. Vele ellentétben Anna már két hónapja gyakorlatilag éhezett. Ez inkább előnyére vált, combjai vékonyabbak és segge is kisebb lett. Tökéletes volt az alakja. Minótauroszt sajnálta Annát, de nem oszthatta meg vele titkos élelmiszer készleteit. Csak így tudta a körülményeket úgy alakítani, hogy az asszonynak eszébe jusson a kannibalizmus.

Minótauroszt erősen remélte, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Annának eszébe jut a kannibalizmus. Amikor az ajtón belépő asszony arcára nézett, már tudta, nem volt alaptalan ez a remény.

## 27.

Anna a dézsából kilépve egy törülközővel szárazra dörzsölte magát. Hosszú, csillogó aranszőke haját kibontotta és leengedte. Arcán mély pírral, buján csillogó tekintettel a pad előtt álló férfihoz lépett. Hozzásimult, karjait Iván nyaka köré fonta, majd forrón szájon csókolta. Elengedte a férfit és lassan térdre ereszkedett előtte, combjait szétterpesztve a sarkaira ült. Két kézzel megmarkolta a férfi fenekét és szájába vette mereven álló farkát. Szenvedélyesen és önfeledten szopni kezdett. Szinte vonakodott abbahagyni, amikor Minótauroszt gyengéden megfogta a vállait és felállította. Így, közvetlenül szembeállva látszott, hogy Anna egy fél fejjel magasabb Ivánnál. Minótauroszt a térdére akart előtte ereszkedni, hogy a punciját nyalja, de Anna nem engedte. „Másként szeretném, - súgta a férfinak elpirulva - gyere, fekédj a padra.”

Minótauroszt háttal ráfeküdt a rövid keskeny fapadra. Karjai két oldalt lelógtak, tenyereivel a földes padlót támasztotta. Feje a padon feküdt, közel a pad egyik végéhez. Segge a pad másik végénél félig a levegőben volt. Lábaik térdben behajlítottak, talpai a padlón voltak. Anna a padon fekvő férfihez lépett. Jobb lábát átlendítette felette és a farkával szemben terpeszállásban megállt. A padon fekvő férfi valamivel a térde felett került a combjai közé.

Egy kissé hátralépett, hogy puncija a feje fölött legyen. Egyenes terpeszállásban mozdulatlanul várakozott. Minótauroszt fekvé maradt, a látványban gyönyörködött. Lassú mozdulatokkal simogatni kezdte az asszony combjainak belső felületét, seggét, punciját is végigsimogatta. Anna punciját bronzvörös bozontos szőrzet borította. Nagyszeméremajkai szétnyíltak, nedvesen csillogtak. Az asszony combjainak belső felületeit kezdte csókolgatni. Anna punciját csak félig felemelkedve, mindkét könyökével a padra támaszkodva tudta elérni. Gyengéden csókolgatta. Ahhoz, hogy a nyelvét hosszában, puncijának szemérem ajkai közé csúsztassa, teljesen hátra kellett szegni fejét az asszony combjai közé, nyaka is ívbén hátrafeszült. Minótauroszt nem láthatta Anna elégedett mosolyát. Most elvágthatnám a torkát, gondolta Anna. A kés felé nyúlt, de aztán meggondolta magát. Ha fejére ül, teljes testsúlyával a férfi fejét feneke és összezárt combjai alá szorítja, a férfinak semmi esélye sincs. Jobb, ha a fejére ül.

Minótauroszt az asszony combjai között ismét hátára dőlt a padon. Felnyúlt, megfogta kétoldalt az asszony csípőjét, és gyengéden lefelé húzta. Anna terpeszállásban lassan a férfi fejére ült. Minótauroszt előtt elsötétült a világ, szemeit lezárta az asszony feszes és mégis puha segge. Anna egy határozott mozdulattal maga alá igazította a fejét, punciját erősen szájára szorította, combjait is szorosabbra zárta. Minótauroszt nyelvét a szeméremajkak közé nyomta, nyelve hegye az asszony csiklóját érte. Lassan és ütemesen mozgatta nyelvét az asszony szeméremajkai között. Anna csípőjét mozgatva ült a fején, ölében gyengéden ringatva, átvette nyalásának ritmusát. Kezeivel Minótauroszt mereven álló farkát és heréit simogatta. Anna átengedte magát a gyönyörnek, élvezte a férfi forró és egyre szaporább lihegését feneke alatt, puncijának nyalása is eddig nem tapasztalt gyönyörrel töltötte el. De orgazmusa nem volt. Összeszedte magát, és határozott mozdulattal a polcra tett kés felé nyúlt.

Nem érte el. Nem gondolt arra, hogy így a padon, a férje fején ülve, nem fogja elérni a kést, a polc magasan van. Fel kell állnia. Agyában kergetődtek a gondolatok, de közben ritmikusan és gyönyörrel mozgatta punciját Minótauroszt száján. Hirtelen nem állhat fel, mert észreveszi, mit vesz le a polcra. Más megoldást kell találnia.

Lassú mozdulattal felemelkedett Minótauroszt fejről, ismét egyenes terpeszállásban állt a padon fekvé maradó és erősen lihegő férfi felett. Anna buja pillantással lenézett és a combjait kezdte masszírozni. Elzsibbadt a lábam, suttogta rekedt hangon, mindjárt folytatjuk.

Minótauroszt elnevette magát, és könyökére támaszkodva félig felemelkedett. Hátraszegett fejét az asszony combjai közé és közvetlenül a puncija alá szorította. Anna segített, hogy nyelvét ismét a puncija szeméremajkai közé csúsztassa. Amikor Minótauroszt nyelve a csiklóját érte, punciját szájára szorította és combjait is egészen szorosra zárta. A férfi szemeit segge továbbra is elfedte. Jobb kézzel levette a polcra a kést. Előrehajolt, és erősen rögzítve tartotta combjai között a férfi hátraszegett fejét. Bal kezével elérte mereven álló farkát, gyengéden megsimogatta. Majd végigsimította a nyakán is, kitapintotta a nyaki verőeret.

Minótauroszt ütemesen és szenvedélyesen nyalta punciját. Nem a könyökére támaszkodott, az asszony combjait ölelte karjaival. Anna várt egy kicsit. Szokatlan gyönyört érzett, egyre szaporábban szedte a levegőt. Forróság öntötte el, méhe és hasizmai görcsbe rándultak. Felsikoltott a váratlan kéjtől. Combjai között a férfi érezte a nő orgazmusát, forró, jellegzetes váladék ömlött a szájába. Még szenvedélyesebben nyalta punciját, attól tartott, hogy Anna az orgazmusa után kiengedi a combjai közül.

Nem engedte ki. Anna továbbra is nagy erővel combjai közé szorítva tartotta a fejét. Bal kezével merev farkát simogatta, majd a jobb kezében tartott éles késsel két gyors, rövid, de

mély metszéssel átvágta nyaki verőerét. Anna érezte testének rándulását, de meglepetésére a férfi nem próbált kiszabadulni combjai közül, tovább nyalta punciját. Nem volt ideje gondolkodni, a kést a földre dobva gyorsan a kis dézsához kapott, fel kellett fognia a férfi nyakából ömlő vért.

Minótauroszt fejét csak akkor engedte ki szorosra zárt combjai közül, amikor látta, nem folyik több vér az átvágott nyakából. A vérrel félig megtelt kis dézsát a pad mellett a földre tette. Meglazította combjait, közöttük a levágott férfi hátrahanyatlott a keskeny padra. Anna mereven maga elé nézve lassan leült. Feneke alá igazította a férfi fejét, punciját ismét a szájára szorította. Egy kicsit fészkelődött, hogy csiklója a férfi nyelvéhez érjen. Minótauroszt teste még rángatódzott, a nyelve többször megrebbent puncijában.

Az asszony a levágott férje fején ülve munkához látott. Még mereven álló farkát a tövénél a cukorspárga darabbal szorosan elkötötte. Talán így benne marad a vér, amikor levágja, gondolta. Egy hosszú vágással középen felmetszette a férfi herezacskóját. Letette a kést, a kiforduló heréket jobb tenyerébe szorítva egy határozott rántással kitepte. Nyersen ette meg Minótauroszt heréit.

Kifejezéstelen arccal egy pillanatig mozdulatlanul ült férje fején. Balkezevel határozottan megmarkolta a férfi farkát, majd a tövénél, a cukorspárga alatt levágta és a kis fateknőbe dobta. A pad alá nyúlt, kézbe vette a kisbaltát. Egyetlen csapással középen átvágta a szeméremcsontot. Újra a kést vette kezébe. A férfi végbelénél kezdve a mellcsontjáig, határozott, de nem mély vágásokkal felnyitotta a hasát. Kivágta a gyomrot. Mindkét keze a hasüregbe mélyedt, és a férfi combjai között a farka helyén ejtett vágáson kinyomta a beleket. Engedte a földre folyni. A vesék kivágása után óvatosan eltávolította az epét és kivette a férfi máját. A máj a fateknőbe került.

A férfi leölése és kizsigerelése után először nézett leszegett fejjel öle felé. Nem látta a férje fejét, puncija alól csak az álla látszott. Anna lassan szétterpesztette combjait. Merev, kiegyenesített derékkal ült a férfi fején. Bal kezével álla alatt megragadta a nyakát. Jobb kezébe vette újra a kést. Lassú mozdulatokkal a nyaki csigolyáig átvágta a férfi torkát. Egy pillanatra úgy tűnt neki, hogy a férfi nyelve megrebben puncijában. A kisbaltáért nyúlt és néhány csapással levágta a fejét.

Néhány percig mozdulatlanul ült Minótauroszt levágott fején. Arcán először látszott szomorúság. Nem akarta a levágott férje arcát látni. Kézbe vette a konyharuhát, kissé felemelkedett a férfi fejéről. A ruhát a feneke alatt a fejre csúsztatta és letakarta. Felállt és kihúzta a padot lábai közül. A fejet a konyharuhába csavarva, egy kis fonott kosárba helyezte. Felöltözött, és a férfi májával a kezében kilépett a fürdőházból. A konyha felé indult.

Anna néhány nap múlva, az erdőben, titokban eltemette Minótauroszt kendőbe burkolt fejét. Sohasem tudta meg, hogy Minótauroszt arcán az istenek ironikus mosolya ült.

## 28.

A mítosz szerint Médeiaról azt beszélték, hogy férfiak megölésével és feldarabolásával el tudta érni, hogy varázsüstjében, amelyben megfőzi őket, újjászülessenek és megfiatalodjanak. Állítólag maga a Nap is egy üstbe száll be minden este, éppen kel át az éji Óceánoson, s reggel megifjodva lép ki belőle. Egy ilyen edénynek az emléke élhet a Médeia varázsüstjéről szóló elbeszélésekben.

Amikor Iasón megérkezett az Argonautákkal Ilókosba, akkor mutatta be Médeia először varázstudományát, mellyel később Iasont is megifjította. Iókosz királyát, az aggastyán Péliaszt sok bűn terhelte. Amikor Iasón elindult az argonautákkal az aranygyapjú megszerzésére, megölette Aiszont, Iasón apját és annak feleségét, meggyilkolta csecsemő öccsét is.

Iasón helyett Médeia állt bosszút. Elhitette Péliasszal és lányaival, hogy varázsüstjében vissza tudja adni a férfiak fiatalságát, így Péliaszt is.

„Mesélték, hogy még élt a király, csak aggastyán volt, megifjúdásra szoruló... Az idegen asszony elbolondította a király lányait: azok ki akarták próbálni apjukon a megifjító varázst. Csupán Péliasz egyik lánya Alkésztisz nem hitt Médeianak, s az ábrázolásokon is ő az egyetlen, aki elfordul a cselekedettől. A többi négyet meggyőzte Médeia: szemük láttára földarabolt egy vén kost, darabjait megfőzte egy üstben, s az edényből egy báránka ugrott elő. Péliasz leányai földarabolták és megfőzték apjukat, de az nem kelt újból életre.”

Lászlót, az idős, estéit többnyire magányosan töltő, egyedül élő özvegy férfit váratlanul érték Kerényi Károly görög mitológiát tárgyaló könyvének sorai. Abba hagyta az olvasást és becsukta a testes kötetet. Felállt és a bársekre nyhoz lépett. Jókor adag konyakot töltött magának, aprókat kortyintva inni kezdett. Amikor leült, vörös perzsa macskája dorombolva az ölébe ugrott. A macskát szórakozottan simogatva elgondolkodott s volt min töprengenie.

Nem ez az emlékkép élt benne a mitológiai történetről. Ismerte az Argonauták és az aranygyapjú, a görög hérosz Iasón és a kolhiszi, a mai Grúzia földjéről származó királylány, Médeia történetét még gimnáziumi éveiből. Ha megkérdezték volna, hogy mi jut eszébe Médeia nevét hallva, Euripidész drámáját említette volna.

Emlékképei haloványok voltak, de biztos volt benne, hogy sohasem hallott vagy olvasott, Médeia szerelemföltésből és bosszúból fakadó gyilkosságainak konkrét formáiról. Némi habozás után kitessékelte a méltatlankodó macskát az öléből és a számítógépe elé ült. Az egyik lexikon Médeia címszavára kattintott. „Véres fortéllyal megakasztván atyja üldözését (I. Absyrtos) Iasónnal Jolkosba jut s itt szörnyű bosszút áll kedvese gonosz nagybátyján, Péliason, és ezért Iasónnal együtt menekülni kénytelen (L. Iason). Ekkor Korinthosba mennek, itt Iason beleszeret Kreusába (Glauke), Kreon király leányába és M.-et eltaszítja magától. M. ekkor kétségbeesésében nemcsak vetélytársnőjét és ennek atyját pusztítja el (varázserejű ruhát küldve Kreusának), hanem tulajdon gyermekeit is megöli s azután sárkányfogaton Athénba repül. Itt Aigeus király feleségül veszi M-t, ki azonban a mostohafia, Theseus ellen tervezett merénylete megghiúsulása után (I. Theseus) visszatér hazájába.”

Átolvasta a lexikon többi idevágó címszavát is. Csak ellenőrizte és felfrissítette korábbi ismereteit. Biztos volt benne, más kézikönyvből sem fog többet megtudni Médeia gyilkosságainak konkrét formáiról.

Önmagában is érdekes ennek a hallgatásnak oka, tűnődött László. Sok minden magyarázhatja, de tény, Médeia napjaink értelmezésében nem varázshatalommal bíró, férfiakat gyilkoló és feldaraboló, ezzel ifjúságukat visszaadó nő. Bár lenne ilyen nő, gondolta akaratlan cinizmussal.

Az a Médeia, akit Euripidész tett világhírűvé tragédiájában, a szerelmében, királynői és feleségi méltóságában megsértett halandó asszonyként jelenik meg a színen. Általános

asszonyors viselője és megtestesítője, akinek a legnagyobb igazságtalanságot és hálátlanságot kellett elviselnie, ami egy férfi megmentőjének valaha is osztályrészül jutott. Nem egy másik nő szerelme miatt hagyják el, hanem rideg racionalitással indokolt egzisztenciális érdekből.

Mégsem tudok együtt érezni a nővel, gondolta László. Mert könnyen járt a grúz csajszi kezében a kés, ez bizonyos. Médeia napjaink egyik horror filmjének pszichopata hősnője is lehetne. Testvérének, gyerekeinek gyilkosa. Vérszomjas és fortélyos bosszúálló, varázshatalma is van hozzá. Gátlástalanul megöli vetélytársnőjét s annak apját. Gondosan tervez és kivitelez, csak saját menekülési útvonalának megszervezése után, amelyhez isteni segítséget, egy sárkányfogatot kap, gyilkol.

Különös, tűnődött László, éppen azt nem öli meg, akin valójában bosszút akar állni, Iasont. Ehhez minden varázshatalma kevés lett volna? Ha igen, akkor miért? Miért bünteti Iasont azzal, hogy legyilkolja közös gyermekeiket? Miért nagyobb büntetés ez Iason számára, mint a halál? Vagy csak Médeia gondolja annak? Milyen erkölcs, kinek az erkölce alapján állt bosszút a férfin? Létezik-e egyáltalán olyan erkölcs, amely ideológiai alapot nyújtana Médeia gyilkosságainak igazolására? S ha mégis van, csak elfelejtettük, vagy egyszerűen ma már nem látjuk? Miért kap menekült státuszt az athéni demokráciában? Miért segítik a görög polisz, az athéni demokrácia istenei? Miért maradnak erkölcsileg büntetlenek gyilkosságai Euripidész drámájában és napjaink értelmezésében is? Miért menti fel egyaránt az antik és a modern európai demokrácia erkölcsi értékítélete, miért lát benne tragikus hősnőt, és nem tudja, vagy nem akarja észrevenni benne az emberi életet semmibe vevő gyilkos nőt? Bár ez Euripidésznel nem egyértelmű.

Ezek az igazi és izgalmas kérdések, gondolta László csendesen egymagában iszogatva. A görög mítoszok és sorstragédiák nem arról szólnak, ami történik bennük. Vagy mégis? Csak kérdezni kell tudni?

Médeia talán nem is testvérgyilkos. Piszkos taktikai és politikai trükk is lehetett testvérének, Absyrtosznak a megölése és feldarabolása. Aietesz, az argonautákat és szökevény lányát, Médeiát üldöző kolhiszi király, bár Médeia túljárt az eszén, nyilván nem volt agyalágyult. Nem hagyta volna abba az argonauták üldözését, és kezdte volna el kihalászni a tengerből fia feldarabolt testét, ha nem lett volna erre alapos oka, amely a bosszúnál is fontosabb, de főként sürgősebb és halaszthatatlan lehetett. Nyilván össze tudta rakni fia feldarabolt testét és reanimálta. Tudta ezt Médeia és Absyrtosz is. Hol van itt a véres fortély? Akár a testvéri szeretet megnyilvánulása is lehetett. Absyrtosra valószínűleg egyébként is ráfért volna egy megfiatalítás, és segíteni akart Médeiának a szökésben. Tudták, hogy az öreg királyt másként nem akadályozhatják meg az üldözésben. Absyrtosz nem akart disszidálni, nem vonzotta a görög demokrácia, de Médeiát szerethette. És bízott is nővére szakértelmében, Médeia nyilván nem először fiatalíthatta meg, nem először vágta át a torkát és herélte ki, darabolta fel a testét.

Lászlón enyhe alkoholmámor lett úrrá. Még egy italt töltött magának és elmélázva arra gondolt: valójában piszkos egy szerencséje volt Iasonnak, ennek az antik akcióhősnek. Többször is megfiatalodva került ki Médeia varázsüstjéből. Megbízott a nőben és hitt varázstudományában is. Igaz, Iason számára természetes lehetett veszélyesen élni, és bízni a szerencséjében. Én nem bíznék meg sem a nőben, sem a tudásában, gondolta. A szerencséjében

sem. Akkor sem, ha Médeia varázstudománya lenne az egyetlen lehetőség a fiatalon maradásra. Vagy mégis? A gondolatra megborzongott. Igyekezett kiűzni tudatából azt, amit nem lehetett: a gégerák félében belül végez vele.

29.

Második lélekvándorlását, szellemi reinkarnációját, igen csak problematikusnak látta Minótauroszt, amikor az idős professzor, László személyiségében tudatra ébredt. Attól nem tartott, hogy a napjainkban Budapesten élő professzor érzékeli tudatában az ő jelenlétét, de nehéz lesz manipulálni. Nagy műveltségű ember, rendkívül erős, autonóm személyiség, gazdag fantáziavilággal. Nemzetközileg is sikeres profi sakkversenyzői múlttal rendelkezett, az aktív versenyzést már sok éve abbahagyta. Vallástalan, semmilyen vallás semmilyen istenében nem hisz, de ezt keresztény-zsidó kultúrkörben teszi, ennek a kultúrának az értékrendjét és erkölcsét vallja. Nem hisz a lélekvándorlásban, ugyanakkor vágyakozva gondol néha az újjászületés lehetőségére. Az élet elmúlását természetesnek tartja, a halálról Spinoza aforizmája jut eszébe: „Bölcs ember nem gondol a halálra.” Egyet ért Marcus Aureliusszal, a bölcs római császárral: „A halál olyan, mint a születés: a természet titokzatos műve.” Örültségnek tartaná, hogy egy idegen személyiség lélekvándorlással megjelenhetne tudatában. Ha rájönne az igazságra, hogy ez mégis lehetséges, nem omlana össze pszichésen, inkább hitetlenkedve csodálkozna.

Minótauroszt mégsem gondolta reménytelennek helyzetét. Az idős professzor imádta a nőket, erős heteroszexuális függőség jellemezte, háremet tartott. Mintegy húsz éve, havi átlagban három-öt nővel tartott fenn rendszeres szexuális kapcsolatot. Hetente két-három alkalommal szeretkezett, minden pénzét nőkre költötte. Kissé aggasztónak és furcsának tűnt Minótaurosznak, hogy az egyébként liberális elveket valló professzor hallgatólagosan osztja – bár ezt a nyilvánosság előtt gondosan titkolja - az idősebb Marcus Portius Cato időszámításunk előtt 204-ben, a római szenátusban a nők egyenjogúságáról elhangzott véleményét: „Emlékezzetek mindazokra a törvényekre, melyekkel eleink a nők szabadságát megkötötték, és amelyek révén az asszonyok meghajoltak férjük hatalma előtt! Mert mihelyt egyenlővé tesszük őket magunkkal, fölény kerekednek.” Talán két sikertelen házassága, amely kétszer is tönkretette egzisztenciáját, s ő szenvedett a nők, a válni készülő feleségek családon belüli, néha tettelegességig fajuló erőszakjától, eredményezte azt, hogy hallgatólagosan egyet tudott érteni az idősebb Cato véleményével. Neki kellett meghajolnia a nők családjogi törvényekben is biztosított hatalma előtt. Nem is volt hajlandó többet házasodni, szingli maradt, és örömlányokból háremet tartott. A szex hiánya éppen olyan gyötrő tudott lenni számára, mint az éhség vagy a szomjúság. Az „ősi mesterség” művelői, az örömlányok kínálták neki a megoldást.

Pozitív körülménynek tűnt, hogy az idős férfi beteg, kezdődő gégerákja van és az eutanázia híve, nem akar szenvedni, az elkerülhetetlen s fájdalmas véget meg akarja előzni. Nem volt tőle idegen az erőszakos halál gondolata. Mint versenysakkozó mindig megélte virtuálisan az erőszakos halált, amikor elvesztett egy játszmát és mattot kapott. A matt arabul halált, erőszakos halált jelent, de itt Európában szemérmesen megfélelkeznek róla. Természetesen a versenysakkban a halál virtuális halál, mindig van új játszma, mindig van egy új élet, mindig minden újrakezdődik.

Az eutanázia lehetősége aggasztotta Minótauroszt, hiszen az ő további, még egyszeri lélekvándorlásához nő vagy nők közreműködése szükséges, csak ők ölhetik meg az idős férfit, akiben reinkarnálódott és enniük is kell belőle. Aztán csodálkozva rájött, hogy az idős professzor az eutanáziát nő közreműködésével képzei megvalósítani. Gazdag szexuális fantáziavilágában olyasmire vágyakozik, hogy szex közben egy nő vegye el életét és egye meg heréit vagy egész testét. Valójában ezzel mégis hisz a lélekvándorlásban, a szexuális fantáziájátékában azt gondolja, hogy ez a nő újjászüli majd. Nő szülte, egy nő puncijából jött a világra és egy nő puncija alatt akart meghalni. Minótauros nemigen hitte, hogy akad ilyen nő az idős férfi szexpartnerei között, aki ilyesmit megtenne. Pedig akadt.

### 30.

Mariann vasárnap délig aludt és a megszokott másnapossággal ébredt. A francia ágyon mellette fekvő, csendesen alvó férfira meredt. Előző éjszaka szedte fel abban a diszkóban, ahová minden szombat este rendszeresen eljárt. Úgy emlékezett, hogy a férfi Tomiként mutatkozott be.

Nem ébresztette fel. Örült, hogy a férfi még alszik, nem szerette, ha alkalmi szexpartnerei reggel - ez többnyire inkább dél volt -, másnapos, gyűrött arccal látják. Nagyon kellemesen telt az éjszaka, ez a csávó fáradhatatlanul nyalta és kitartóan kefélte punciját. Igazán megérdemli, hogy kapjon egy kávét, mielőtt kidobja. Ebédre is meghívhatnám, tűnődött. Aztán elhessegette a gondolatot. Még nem akadt olyan szombat éjszakai szexpartnere, aki elfogadta volna vasárnapi ebédmeghívását.

Csendesen kiment a fürdőszobába és lezuhanyozott. Gondosan kifésülte, hosszú, bronzvörösre festett haját és némi sminket tett arcára. A mosdókagyló feletti falitükörbe nézett. Nem akart semmire gondolni, különösen arra nem, hogy harmincöt éves és még mindig alkalmi szexpartnereket szed fel. Három éve vált el a férjétől és nincs állandó barátja. A konyhában feltette a gáztűzhelyre a kétszemélyes kotyogó kávéfőzőt, erős presszókávéra volt szüksége. Kicsit fáj a feje. Erős akarattal megvárta, míg lefő a kávé, csak akkor gyújtott rá. A nap első kávéja és az első cigaretta. Estére elfogy az egész csomag Marlboro, és több kávét is megiszik majd. A gondolatra megvonta a vállát. De inni ma nem fog, csak egy sört, az mindig jó a nagyobb italozások másnapján.

A panellakás téglalap alakú, kicsiny, ablak nélküli konyhájában az egyik oldalon helyezkedett el a hűtőszekrény, a mosogató és végül a gáztűzhely, felette az elszívó készülékkel. A mosogató fölé kétajtós konyhaszekrényt szereltek. Szemben, a másik fal mentén kisméretű, téglalap alakú konyhaasztal állt, két rövidebb oldalán két alacsony faülőkével. Leült arra, amely a konyhaajtóval szemben és távolabb volt. Megitta a kávét és zöldséget kezdett tisztítani. Halotta, hogy a férfi valószínűleg a frissen főzött kávéillatra felébredt, és a fürdőszobába megy.

Éppen a sárgarépat pucolta, amikor a férfi meztelenül és álló farokkal megjelent a konyhaajtóban. Két-három lépéssel hozzálépett és megállt vele szemben. Nem szólt semmit, csak várakozóan felvont szemöldökkel ránézett.

A férfi farka majdnem az arca magasságában volt. Letette a zöldség-pucoló kést, és játékosan, bal kezével finoman érintve simogatni kezdte. Jobb tenyerébe fogva gyengéden morzsolgatta heréit, majd megmasszírozta a farka tövét, ott, ahol a prosztata rejtőzik. A szituáció, a meztelen, álló farkú férfi a konyhájában, amikor rajta semmi más nincs, csak egy kis konyhai

kötény, amelyből ki van a segge és melle, akaratlanul az egyik maszturbációs fantáziajátékát idézte fel benne.

„Úgy megnézném belülről”, szólalt meg maga számára is váratlanul. Kissé zavart nevetéssel tréfára fogta dolgot, nem akarta, hogy a férfi megriadjon. „Ülj csak fel ide az asztalra, velem szemben, széttárt lábakkal. Éppen kezem ügyében a nagy konyhakés, mindjárt ki is bontom a farkad, aztán sózom, borsozom, paprikázom. Te még nem tudod, de jó szakácsnő hírében állok!”

A férfi fantáziátlan volt, veszélyt elképzelni sem tudott, de válasza nem nélkülözte a durva humort: „Ha jó szakácsnő vagy kisanyám akkor tudnod kell, hogy ezt a répát szopni kell, nem reszelni vagy aprítani. Na, kapd be és még egy kanyar, aztán húzok, mint a vadliba.”

Kicsit előre kellett hajolnia ültében, hogy szájába vegye a férfi farkát. Rövid ideig finoman szopta, kerülve az erősebb szorítást, nem akarta, hogy a férfi a szájában élvezzen el. Amikor csontkeménynek érezte, abbahagyta, és háttal a konyhaasztalra feküdt. Hosszában éppen ráfért. Puncija egy magasságba került az asztal rövidebb szélén vele szemben álló férfi ágyékával. Lábaik magasra emelve a férfi nyakába helyezte.

Nem először kefélt a saját konyhaasztalán. Tapasztalatból tudta, hogy ez kellemes helyzet: szeméremajkai maguktól szétnyíltak, a férfi kényelmesen, vízszintesen benyomhatta farkát a hüvelyébe, és erőteljes lökésekkel dughatta, miközben kezeivel a csípőjét szorította. Az asztalról hevesebb mozdulatok közben sem lehetett leesni: egyik oldalon a fal volt, a másik oldalon kezével az asztal egyik lábába kapaszkodott.

A férfi a nem túl meggyőzően elhangzott ebédmeghívást visszautasította, de a kávé megköszönte és meglepő udvariassággal egyáltalán nem sietve itta meg. A búcsúzkodás gyors és szinte közömbös volt. „Jövő szombaton is lent leszek”, mondta. Mobiltelefonszámát nem adta meg.

Ez is egyszeri alkalom volt, gondolta Mariann minden érzelem nélkül. Na azért mégsem, igazította ki magát, van még egy találkozó. Ironikus mosoly ült ki az arcára. Holnap este maszturbálni fog. Nagyon jól dugott ez a csávó, ő lesz a szexuális fantáziajátékában az egyik férfi szereplő. Meghívja egy gyertyafényes vacsorára és ezt a meghívást nem tudja elhárítani. Folytatta a félbeszakított zöldség tisztítást. Amikor kezébe vette a konyhakést újból átfutott az arcán egy röpké mosoly. Ez a kés is fontos szereplője a fantáziajátéknak. Mert holnap este a kannibál-szakácsnő szerepét fogja alakítani...

### 31.

Semmiféle szerkezeti és tartalmi hasonlóság nem volt a maszturbálás közben, képzelete intenzív, lankadatlan erőfeszítésével, aprólékosan felépített fantáziajátékainak jelenetei és a valóságban megélt szexuális helyzetei között. A két szexuális tevékenység közötti ilyen összefüggés hiányát magától értetődőnek és természetesnek vette. A valóságban sohasem érzett kísértést, hogy szeretkezés közben szexpartnereit megfojtsa, vagy átvágja a torkukat. Maszturbációs fantáziajátékainak jeleneteiben azonban ez mindig és néha álmokképeiben is megtörtént.

Volt egy visszatérő álmképe. Egy falusi pajtában fiatal fiúval szeretkezik. A fiú hátán fekszik, ő van felül, meglovagolja. Orgazmusa pillanatában mindkét keze a fiú nyakára kulcsolódik és megfojtja. Gyorsan kibelevi, majd a disznóhús füstölésére szolgáló kamrába fejjel lefelé beakasztja és felfüstöli. Még be sem csukja a füstölőkamra ajtaját, már ott a következő férfi. Vele is dug, megfojtja, kibelevi, és a füstölőbe teszi. Jön máris a harmadik, a negyedik, a sokadik, és a férfiak sora csak nem akar megfogyatkozni. A füstölő már teli van, a pajta is lassan megtelik, a megfojtott, kibelevett, füstölésre váró fiatal férfiakkal... Ekkor verejtékben fürödve felébredt.

Sohasem gondolkodott el azon, hogy szexuális fantáziajátékainak jelenetei hogyan jutottak az eszébe. Nem szégyellte és nem fojtotta el sohasem ezeket, sőt mindig újabb részletekkel gazdagította. Kitalált jeleneteit nem tartotta szélsőségesnek, az ő szemében teljesen hétköznapiaknak számítottak. Mégis óvakodott attól, hogy fantáziajátékairól bárkinek is beszéljen, nem is érzett erre kényszert.

Mindig előre eldöntötte, hogy maszturbálás során melyik fantáziajátékának melyik jeleneteire gondol majd. Az előre kigondolt forgatókönyvnek többnyire nem jutott a végére, mert közben elélvezett.

Gazdag fantáziájának, nagy képzelőerejének nem volt tudatában. Hitchcockról sohasem hallott, semmit nem olvasott tőle, s egyetlen filmjét sem látta. Egyik kedvenc pszichodramájának kigondolt jelenetei mégis egy Hitchcock filmben is megállták volna a helyüket. Maszturbációs forgatókönyvében teljesíti barátja kívánságát, aki konyhaművészetére is kíváncsi, nemcsak a puncijára: meghívja a lakásába vacsorára, intim kettesbe. Rejtélyes mosollyal ínyenc ételkülönlegességet ígér. A főfogás egy egészen különleges frissensült lesz, saját, titkos receptje szerint. Ünneplő külseővel fogadja az itallal és virágcsokorral beállító férfit. A kilenc szál piros rózsát forró csókkal és öleléssel jutalmazza. A gyertyafényes, elegánsan megterített asztalhoz vezeti a férfit.

Délután a fodrásznál volt, a haja bronzharangként borul a fejére, minden mozdulatánál sötétvörös csillan meg rajta a fény a tompított hangulatvilágításban. A sminkje tökéletes és egyáltalán nem visszafogott; a szépia és fekete színek dominálnak éles kontúrokkal. Hosszú, fekete műszempillákat ragasztott, műkörmeit is feketére lakkozta.

Kihívó és fekete minden rajta. Fekete a túsarkú körömcipő, a combfixes, kígyómintás selyemharisnya. Nagyon rövid, fekete bársony miniszoknya van rajta. Combtőig ér, éppen csak takarja vénuszdombját. A szoknya és harisnya között jó tenyérszélességben fehérén kivillan a combja. Fekete bársonyból készült a hímzett felsőrész, amely melleit alig takarja; bőre szabott ujjai áttetsző fekete túllból vannak. A felsőrészt elöl, a mellei alatt, kígyót formázó fémkapocs tartja lazán össze. Egyetlen, ami nem fekete rajta a díszítés: baloldalt, a szív tájékán, fehér selyemfonállal egy nagy fehér pókot hímeztek.

A férfit megigézetten nézi, szólni sem tudott az ámulattól. Nem látta még ilyen szépnek a nőt.

Mosolyogva az asztalhoz ülteti a férfit, majd a kétlépésnyire álló alacsony bárkocsihoz lép. Egy-egy üveg Egri bikavér, Unicum és Jonny Walker whisky áll rajta. Csupa vörös színű ital. Az Unicum az ő kedvenc itala, a viszkít a férfi szereti.

A férfivel szemben állva kell előre hajolnia, hogy az italokat kitöltse. Formás mellei előre lendülnek, és szinte teljesen kibuknak a laza felső részből. Nincs rajta melltartó. Majd a bárkocsitól a kissé távolabb álló dohányzóasztalhoz lép. A férfinak hátat fordítva egyenes derékkal, kissé terpeszben állva mereven előrehajol és alaposan kitolja a seggét, hogy a virágokat az alacsony asztalon álló vázába rendezze. A parányi miniszoknya felhúzódik, szinte a derekáig. Vakító fehéren feltárul combjainak a harisnya feletti része és gömbölyű segge. A kissé szétterpesztett, egyenesen tartott lábai, a derékszögben mereven előrehajlított testtartása láttatni engedi sötét, bozontos punciját. A bugyi sem része aznap esti toalettjének. Nem tudott arról, hogy a piros színű étel ősidők fogva tabunak számít, csak a halottakat volt szabad megkínálni vele. Az előétel lazac és vörös kaviár. Majd hideg meggyleves következik. A főétel azonban késik, a férfi végül is viccelődve kérdezi: - „A mezőn kergetik még azt a marhát, amelyből a frissensültet elkészítet?”

Átnyúl az asztal felett, és gyengéden megszorítja a férfi kezét. Mély hangja rekedt és fátyolos. „Nem kell azt kergetni, önként jött és itt van. A marhához pedig csak annyi köze, hogy a bika jegyében született. Te vagy a főétel kedvesem. Herepörkölt lesz a farkadból.”

Gunyorosan ránevet a lebénult férfirra. Az egész arca nevet.

„Hiába nézel így rám, enni fogok belőled. A fekete özvegy sem engedi el szeretkezés után a hibázó kis hímpókot. Te is hibáztál kedvesem, amikor a főző tudományomra voltál kíváncsi, elégedtél volna meg a dugással. Cselédet csinálnál belőlem, aki főz, mos, takarít. Ideje, hogy szakítsunk, befejezzem ezt a viszonyt. Megunt szerető vagy, rossz férj lennél, de kitűnő vacsora még lehet belőled. Na, gyere, hadd vágjalak. Nem lesz az olyan rossz. Vetközz le teljesen, és menjünk a fürdőszobába. Ott fogom megtenni. A combjaim között a puncim alá szorítom a fejed és elvágom a torkod. A márványpadlón nem hagy foltot a vér és könnyű feltakarítani... Gyere már, siess, időbe telik, amíg leváglak, kibebelezlek, és feldarabollek. A herepörkölt elkészítéséhez idő kell, és éhes vagyok.”

A férfi engedelmesen levetkőzik. Láthatólag nem hisz neki. Évődő nevetéssel, kézen fogva a fürdőszobába vezeti. Az átlátszó miniszoknyát és a felső részt leveti, a magas sarkú körömcipőt, a harisnyát magán hagyja. A fürdőkádnak háttal, körülbelül fél méter távolságban, terpeszben megáll. Kezébe veszi az előre odakészített nagy konyhakését. A nevetést abbahagyja, arca elkomolyodik. Ráparancsol a férfirra. „Gyere a combjaim közé. Nyalni fogsz. Még érezni fogod, amikor elélvezek.”

Volt olyan szexuális fantáziajátéka, amely jeleneteinek aprólékos kidolgozásában ismerte és tudatában volt a motivációnak. Nagy hatással volt rá egy videokazettán megnézett japán pornófilm. A film Cannes-ban díjat is nyert. A film igaz történeten alapult. Az 1930-as években, Tokióban egy gésa megfojtotta szeretőjét, a férfi beleegyezésével. Aztán levágta a farkát és három napig mellette feküdt a szobában. Szeretője testére vérrel felírta: „most már örökké az enyém”. A film véres jeleneteit, ugyanolyan természetesnek találta, mint a film alkotói.

Intenzív szexuális kapcsolatai voltak és jó néhány szakításon, szerelmi csalódáson is túl volt már, amikor az egyik nőmagazinban egy sztorira figyelt fel.

A történet szerint egy Párizsban élő középkorú japán férfi megölte fiatal francia barátnőjét. Aztán bezárkózott a lakásába, és egy hónap alatt a lány egész testét nyersen megette. Tettét szerelemmel indokolta. Eddig minden szerelmi kapcsolata többnyire gyors szakítással végződött. Elviselhetetlen gondolat volt számára, hogy ez a lány is rövid idő után elhagyja. A

lány most már örökké az övé, nem hagyhatja el. Franciaországban a szerelemnek manapság is nimbusza van. Ezért a francia hatóságok úgy szabadultak meg a kényelmetlen ügytől, hogy elmebetegnek nyilvánítva kiadták a férfit Japánnak, ítélkezzenek ott felette. Tokióban egy évet töltött börtönben. A börtönben megírta sztoriját, hogy miért is ölte és ette meg a lányt. Könyve sikerkönyv lett Japánban. A japánok a férfit nem ítélték el, éppen az ellenkezője történt. Tettéért tisztelet övezte és nagy népszerűsége tett szert. A japán bíróság sem akarta elítélni. Szabadon engedték azzal az indoklással, hogy a bűncselekményt nem Japánban követte el, ezért nem büntethető.

A film, és az utóbbi történet lényegi elemeit Mariann beépítette maszturbációs fantáziajátékaiba, amelyekbe különösen szerelmi csalódásai után menekült. Képzeletvilágában nem a külső formai elemek domináltak, inkább az intellektuális tartalom. Kigondolt történetei mégis éppoly véres és realiztikusan élethűek voltak, amikor maszturbálás alatt átgondolta és elképzelte őket, mint például kedvelt samuráj vagy vámpír és horror filmjei, amelyeket mindig élvezettel nézett. Ezeknek a fantáziajátékoknak a jeleneteiben, monológ formájában kommunikált a passzív szerepre ítélt szexuális partnerével, aki mindig személytelen és jellegtelen. Az ilyen fantáziajátékokban mindig azokra a férfiakra gondolt, akik éppen megszakították vele a valódi szexuális viszonyt, vagy ő szakította meg velük. A jeleneteket esetről-esetre megváltoztatta, de a képzeletbeli szexuális partneréhez intézett monológ tartalmilag nem változott.

## 32.

Mariannak nemcsak „amatőr” szexuális kapcsolatai voltak, alkalmi prostitúcióval is foglalkozott. Óvónő volt, a fizetése kicsi, a plusz jövedelem jól jött, nagy szüksége volt rá. A lakás árával még tartozott a banknak, nehezen fizette a hitel törlesztő részleteit. A főiskolát abbahagyta, a felvett nagy összegű diákhitelt is törleszteni kellett.

Nagyon megválogatta fizető partnereit, többnyire csak egy volt, legfeljebb kettő. Nem feküdt le akárkivel. Lászlónak, az idős, egyedülálló özvegy férfinak állandó szexpartnere volt már két éve. Minden héten szerda este meglátogatta a férfit, aki vacsorával fogadta. Gyakran az éjszakát is a férfi lakásán töltötte. Tudomása volt arról, hogy Lászlónak egyidejűleg több nővel is többé-kevésbé intenzív kapcsolata van. Őt is egyik barátnője, egy korábbi szexpartner ismertette össze a „Kakassal”. A történelmi, arisztokrata családi nevet viselő Lászlónak a „Kakas” volt a cognomenje. Az egyik lány írta be így a nevét a mobiltelefonjába, aztán rajta ragadt ez a név. Egymást váltó szexpartnerei többnyire ismerték egymást. László kizárólagosan úgy ismerkedett nőkkel, ha egyik nő hozta a másikat és bemutatta. Szívesen szeretkezett egyszerre két nővel, ez gyakran előfordult.

A „Kakas” egyáltalán nem volt valami nagy szerető, erre Mariann hamar rájött. Az idős, hetvenéves férfi túl volt már a férfi klimaxon, egykori potenciájának – saját bevallása szerint – mintegy negyedét-ötödét őrizte meg. Maga sem tudta, hogy ez átok vagy hihetetlenül szerencsés férfi. Ezen gyakran eltűnődött, lehet, ez nem is olyan ritka jelenség az idős férfiak körében. Talán nem véletlenül keletkezett az ismert népi mondás: „Vén kecske is megnyalja a sót.”

Magas vérnyomásban szenvedett, rendszeresen vérnyomás csökkentő gyógyszert szedett. Időnként asztma kínozta, de voltak hosszú, tünetmentes időszakai. Betegségeivel nem törődött, hetente két alkalommal csak szexelt. Nem érezte magát betegnek. Ha az is volt,

lehetőleg nem adta jelét, ha nővel volt. Ez nem mindig sikerült. Erekciónal nem volt gondja, szexuális inger esetén mindig állt a farka, de orgazmusa nem mindig volt, gyakran csak orálisan, a hölgy szájában tudott elmenni. Vagy szárazon ment el. Egy szeretkezés félóránál tovább már ritkán tartott, nem bírta szívvel, tüdővel.

Mariannt lenyűgözte a férfi széleskörű műveltsége, kedvessége és fanyar, cinikus humora, öröme telt az idős egyetemi tanár társaságában. Nemcsak intellektuálisan, szexuálisan is. László a szexpartnereivel tisztelettel, ugyanakkor gyengéden erőszakosan bánt. Nem hagyta ott őket az orgazmus bekövetkezte után. Még utána is simogatta a nőt, gyengéden ölelte. Hozzábújt s mintha bánatos lett volna, rövid időre kihunyt benne a férfiasság tüze. Néha valamit mormogott a csődör bánatáról, aztán nagyon boldognak, jókedvűnek tűnt. Mariannt szexuális szokásai meglepték, de nem találta ezeket kellemetlennek. Sőt, hamarosan kifejezetten hátborzongatóan izgatónak.

A férfi akarva vagy akaratlanul nem csak a punciját vette birtokba, szexuális fantázia világába is behatolt. Amikor először felkérte egy szexuális pszichodráma eljátszására, elcsodálkozott, majd izgalomba jött, ágyékát forróság öntötte, puncija teljesen benedvesedett, szinte folyni kezdett. László azt kérte, vágja le a „Kakast”, ahogy egy parasztasszony tenné valóságban, a baromfiudvarban. Álljon terpeszállásban, szorítsa fejét combjai között a puncija alá, és miközben nyalja a punciját, szenvedélyesen riszálva orálisan erőszakolja meg, majd egy fakéssel virtuálisan vágja át a torkát, mint ahogy ezt a vágnivaló csirkével tenné. Aztán herélje ki és kezdje el az ágyékánál felbontani, mint a csirkét. Tegyen úgy, mintha megenné a farkát. Na persze, mindezt virtuálisan. Ezt tegye meg a konyhaasztalon is. A farkát addig szopja, amíg el nem megy, a szájában fog élélvezni. Mariann gyönyörrel teljesítette a férfi kívánságát, élete addigi legnagyobb orgazmusát élte át.

Ugyanaz a szexuális játék, téma variálódott László kívánságára. Mariann a csirkét vágó parasztasszony után eljátszotta a kannibálnő szerepét, majd a Holdistennőnek férfit áldozó minőszi papnő szerepét. Az utóbbit nemigen értette, de Minótauroszt nyugtalan lett. Csak nem jött rá László az ő jelenlétére? Nem mintha ez valamit jelenthetne is, megakadályozni nem tudja újabb lélekvandorlását és reinkarnációját, de elrontani el tudja. Aztán rájött, mindez csak László szexuális fantáziája.

A kíváncsiskodó Mariannak László elmondta, a szokatlan szexuális játék mögött születésének titkai rejlenek, amikre ő maga is nehezen és már érettebb korában jött rá. A néphit szerint szerencsés ember az, aki burokban születik, a méhlepénnyel együtt jön a világra. Burokban született, háborús időkben, falusi házban, csak egy bábaasszony volt jelen, orvos nem. Ő tényleg szerencsés, mert nyaka köré tekeredett a köldökszínór, de nem fojtotta meg, mint anyjának két másik gyerekét, akik halva születtek. Még időben világra jött, bár állítólag nem nagyon igyekezett. Az átmeneti oxigén hiányos állapotban agykárosodást sem szenvedett.

– „Ezt sokan szeretik kétségbe vonni” – mesélte nevetve László. „Valószínűleg ezért élvezem, ha egy nő fejemre ülve, punciját a számra szorítva, popsiját vadul riszálva orálisan megerőszakol, kinyalatja velem a punciját. Nagyon szeretek puncit nyalni. Tudat alatt talán születésem körülményeit élhetem újra át.”

A szexet megelőző vagy azt követő meghitt beszélgetések során Mariann is megnyílt, először beszélt egy férfinak arról, amit soha senkinek még nem mondott el. Beszélt maszturbációs fantáziáiról, gondolatairól. A szexuális fantáziajátékok túl személyesek, hogy az ember igazán megoszthatná valakivel. László figyelmesen hallgatta, majd azt tanácsolta, írja le egy rövid

elbeszélés, vagy napló formájában ezeket a maszturbációs fantáziatörténeteket. Mariann már próbálkozott írással, de önbizalom hiánya következtében mindig elbátortalanodott, egyetlen írását sem fejezte be, minden töredék maradt. A témáit is bizarrnak érezte, az extrémítás határait súrolónak. Egyik este bevallotta, van egy kész rövid elbeszélése. A meglepő „Hiányérzet” címet adta írásának. A kéziratot László még Mariann társaságában elolvasta. Utána csak annyit mondott Mariannak: „No comment, most. Ne haragudj, de át kell gondolnom bármilyen kritikát.”

33.

„Hiányérzet.” Mariann írása.

Mindig mondogatod, hogy a legszebb halál egy nő ölében érheti a férfit, dugás közben; te is ezt szeretnéd. Hát most ajándékba kapod tőlem ezt a lehetőséget, teljesülhet a kívánságod.

Állandóan azt hallom tőled: az életednél is jobban szeretsz, mindent megtennél értem. Most bizonyíthatod. Ha valóban szeretsz, és segíteni akarsz rajtam, akkor megteszed azt, ami változtatna reménytelen anyagi helyzetemen. Bele kell egyezned abba, amit tenni akarok. Ma este szeretkezés közben el fogom venni az életed, a puncim alá szorítva megfojtalak és átvágom a torkod. Nem akarok neked hazudni, megmondom az igazat. Pénzről van szó. Nagyon sok pénzről. Üzletet kötöttem Nikollal, akinek húsboltja van a piacon. Igen, azzal a csinos, kissé molett, de jó alakú szőke nővel, akinél te is rendszeresen vásárolsz húst. Tegnap vásárlás közben kilátástalan anyagi helyzetemről panaszkodtam neki. Bármit megtennék, hogy pénzhez jussak. Tréfásan válaszolt: neki ilyen gondjai szerencsére nincsenek, a férfiak gondoskodnak róla. Nagy férfifaló vagyok, tette hozzá nevetve. Annyira szeretem őket, hogy sohasem válok meg tőlük, a nagy szerelemben felfalom őket. Kacagni kezdett, majd ravaszul hunyorítva visszafogta nevetését. Igen, nemcsak átvitt, de a szó szoros értelmében is fel kell falnunk a férfiakat. Egy ilyen szép, attraktív nőnek, mint amilyen te és én vagyok, ez nem okozhat gondot, mondta. Tegyel szert egy olyan barátira, aki szerelmes beléd, aki él-hal érted, tanácsolta kétértelműen. Sok pénzhez juttathat egy áldozatkész férfi, tette hozzá apró, gonosz mosollyal az arcán.

Felragadta a sok élezéstől szinte teljesen elvékonyodott henteskését, húst kezdett szeletelni. Amikor befejezte, jelentőségteljesen rám nézett, majd újra a késre pillantott. Tudtam már, mit is jelenthet nála az áldozatkész férfi fogalma.

Talán hallottál már az emberi szervkereskedelemről, mondta aztán szinte közömbösen. Nagy pénz van benne, tette hozzá teljesen elkomolyodva.

Nem lepődtem meg. Már régóta sejtettem, hogy valami mással is foglalkozhat, nemcsak húst árul a piacon, ehhez nagyon is jól él. Említette, hogy saját háza van. Egyik este, a piac bezárása után drága autóba ülve láttam távozni.

Értettük egymást, gyorsan megkötöttük az üzletet. Hatalmas összeget ajánlott fel, amely megoldja minden gondomat. Annyi pénzről van szó, hogy azért nemcsak téged, de magamat is levágnám és kibeledzném ha ez lehetséges volna. Komoly előleget ad, ha még ma este tudnék szállítani neki valakit. Két vesére, a szívre és a májra lenne szükség. A hússal is tudok mit kezdeni, tette hozzá.

Megemlítettem, hogy van egy „áldozatkész” barátom, akit szex közben levághatok. Biztosan menni fog a dolog, nem fog ellenkezni. Hosszú ideig keresni sem fogják. Egyedül él, eltűnését az egyik gyakori és tartós külföldi utazásának fogják vélni.

Azt ajánlotta, menjünk el késő este a kertvárosi házába. Pincéjében kicsi, de igen jól felszerelt hentes műhely van. Szeretkezéshez is megfelelő színhely, mondta nevetve.

Egy nonstop szupermarket parkolójában találkozunk este tíz órakor. Külön érkezünk, nem együtt. Nikol parkolóban várakozó furgonjánál találkozunk. Fehér színű, erre a papírszalvétára felírta a rendszámát, könnyen megtaláljuk. Én a kocsiban előreülök Nikol mellé, te a zárt kocsiszekrénybe szállsz be. Nem lesz tanúja, hogy a házba érkeztél, csak engem látnak. A kocsiból akkor szállsz ki, amikor Nikol már beállt házának pincegarázsába. A garázból ajtó nyílik a hentes műhelybe. Nem lesznek követhető nyomok. Senki nem tudja majd rajtam és Nikolon kívül, hogy hol és miként tűntél el.

Elkértem az előleget. Felnevettem, amikor megkérdezte, hogy miért vagyok annyira biztos a sikerben. Nem válaszoltam, csak nevettem. Ő is nevetni kezdett és nem kérdezett többet, odaadta a pénzt.

Felajánlotta, hogy ő majd leöl szex közben téged. Csak annyit kell tennem, hogy amikor vízszintesen a hátadra fektüdtél, teljes testsúlyommal és egyenes derékkal üljek a fejedre, nyaljad a puncimat. Így az egész tested és a nyakad szabadon marad, csak a fejed van a seggem alatt. Nem fogsz látni semmit. Nem fogsz félelmet vagy nagy fájdalmat érezni, Konyakodban erős, morfium tartalmú szintetikus drogot kapsz, de mindvégig tudatodnál leszel. Nikol szerint a cucc igen hatásos. A többi az ő dolga.

Visszautasítottam. Elmondtam, hogy mint a legjobb barátomnak, és az engem szerető férfinak tartozom annyival, hogy én szorítom a fejed a combjaim közé, a puncim és a seggem alá. Én heréllek ki és vágom le a farkad, én vágom át a torkod. Csak az én puncim lehet az, amelyet életedben utoljára csókolsz, az én puncimban fog utolsót rebbenni a nyelved.

Cinikusan nevetett. Mi nők nagyon megértők és kedvesek tudunk lenni, mondta. Valóban megtisztelted, és a szerelmedet bizonyítod ezzel a barátodnak. Bár a legtöbb férfi, aki az én puncim és késem alá került, sajnos nem így gondolta. Semmi akadály, hogy saját kezűleg vágd el a torkát és kibelegged. De a többi mégis az én dolgom. Hentes vagyok, szakszerűen és gyorsan csak én tudom feldarabolni a barátodat. A szerveit is szakszerűen kell kivenni. Miután levágtad, majd közösen és gyorsan feldaraboljuk.

Beláttam az igazát, meggyőződtem.

Elmondta, hogy a szervek és a hús legjobb, legértékesebb része külföldre kerül. Az árak igen eltérőek. A nemzetközi feketepiacon szép pénzt ér például egy lötytyedten levágott fark is, de egy vagyont lehet keresni abban a ritka esetben, ha valakinek álló, merev farkát sikerült levágni, a hasüregben, a tövénél. Sajnos, az utóbbi eset igen ritka, a legtöbb kés alá kerülő férfi impotens.

Mereven álló, vértől duzzadt farkat levágni nem könnyű. Sajátos technikája van, de megéri a fáradságot. A te barátodnál van erre esély, ha puncidat nyalva akar a nirvánába jutni. Még jobb az esély, ha én is közreműködök, mert ehhez ketten kellene és némi hozzáértés. És nem kell azonnal levágni a barátod farkát. Minél később, annál jobb. Neki is, nekünk is, nevetett Nikol.

Részletesen megbeszéltük a lebonyolítás technikáját. A legutolsó pillanatig állni fog a farkad, így fogom levágni. Így sokkal nagyobb és hosszabb farkat lehet vágni, megnyúzni is könnyű,

magyarázta derűsen Nikol. Nem is tudtam, hogy nagyon sok pénzt adnak egy elevenen lenyúzott pénisz bőrért. Gazdag, távol-keleti üzletasszonyok pénztárcát készíttetnek ebből, de műfasz bevonataként is használják.

Azt is elmondta, hogy nem szabad azonnal átvágnom a torkod és kifolyatni a véred. A rákot például forró vízben elevenen megfőzik, hogy ízletesebb legyen a húsa. Elevenen foglak kibelezni. Nikol szerint így sokkal jobb árat lehet kapni a húsért. Nikol velem szemben terpesztve ráül térded alatt a lábaidra, és a segge alá szorítja őket. A fejedem én ülök, a lábaidon Nikol. Nem tudsz alattunk mozogni, legfeljebb vonaglani.

Nemcsak a pénzért váglak le. A magam gyönyörére is teszem. Ha már meg kell tennem, élvezni is akarom. Végre tudni akarom milyen gyönyör az, amikor úgy szoríthatlak a puncim alá, mint ragadozó a prédáját; amikor elvehetem a legtöbbet, amelyet egy férfi adni tud, az életét. Tudni és élvezni akarom, hogy az irántam érzett reménytelen, de szexuálisan nem viszonzatlan szerelmedben most már örökre odaadod magad, örökre birtokba vehetek. Tudni akarom, ugyanolyan szenvedélyesen csókolgatod, nyalod a puncimat akkor is, amikor késem felmetszi a hasad, amikor a tested a puncim, a seggem és a combjaim alá szorítva vonaglani kezd; amikor érzed, hogy kezem könyörtelenül a hasadba, a beleid közé mélyed, mint előtte. Érezni és élvezni akarom nyelved utolsó rezdülését, utolsó leheleted a puncimban.

A heréidet nem késsel vágom ki, egyenként fogom kiharapni. Nikol szerint egész vagyont érnek a piacon, de megengedem magamnak azt a luxust, hogy megegyem őket. Én fosztalak meg a férfiasságodtól, én is akarom örökre birtokba venni; örökre az enyém leszel.

A számba veszem a heréidet, mint már annyiszor szeretkezéseink során, de most fogaim beléd mélyednek. A fejem egy gyors és erőszakos rántásával kitépem őket. Majd megnyúdom a farkad. A combhajlatokban, a hasadon a szőr mentén, körbe vágom a bőrt és lehúdom. A farkadat a hasüregeben, a tövénél vágom le. Benyúlok a felbontott hasadba és átvágom az artériát, kifolyatom a véred, most már leváglok. A véred a végbélnyíláson fog kifolyni, Nikol egy tálba gondosan felfogja. A vér is jó pénzért eladható. Lassan elvérzel. Kezeimet a combjaim között a nyakadra kulcsolom. Szorítani fogom a nyakad, amíg csak vonaglasz, amíg érzem a puncimban a nyelved rebbenését. Megfojtalak, majd combjaim között azonnal mélyen átvágom a torkod, egészen a csigolyáig. Amikor tested nem rezdül többé, akkor felállok a fejedről. Nikol kivágja belső szerveidet, majd együtt feldarabolunk.

#### 34.

Az utóbbi félévben Mariann többször is lehangoltnak, rosszkedvűnek találta Lászlót szerda esti látogatásakor. Szexuális teljesítménye is romlott. Érezte, ez nem neki szól, az idős férfi nagyon szereti, nem hangulatember, valami más baja lehet. Egy hete némi unszolásra bevallotta: beteg, gégerákja van, körülbelül fél éve van hátra az orvosok szerint. Nem fogja gyógykezeltetni magát. Élni akarja az életet, ameddig csak lehet, amíg a fájdalmak nem válnak elviselhetetlenné. Elébe megy az elkerülhetetlen halálnak, az eutanáziát választja.

Mariann döbbenet hallgatta, de nem lepődött meg. Egyik szex utáni meghitt beszélgetésük során László megemlítette, ha sorsa úgy hozza, nem akar hosszasan, magatehetetlenül és reménytelenül szenvedni, az eutanáziát tartja megoldásnak. Szex közben, egy nő segítségével és közreműködésével akarja megvalósítani. Igazi intellektuális eleganciával és méltósággal akar elindulni a halálba, mint Petronius Arbiter tette Nero korában, amikor a centurio megjelent palotájában a felszólítással: „A császár azt akarja, hogy halj meg.”

„Lehet, hogy te leszel az a nő, téged foglak megkérni erre” évődött vele László. „Ki tudja, hátha mégis van lélekvándorlás és újjászületés. Legyél te az a nő, aki újból megszüli engem. Ha nem vállalod, kénytelen leszek az interneten keresni egy japán nőt, aki saját kultúrájának erkölce alapján, megtiszteltetésnek fogja venni, hogy közreműködhet az öngyilkosságomban, kiherélhet, megeheti farkam s elvághatja a torkom. Attól tartok sok jelentkező lesz, csak győzzek válogatni közöttük. De azért te lennél az igazi.”

Elkomolyodva folytatta. „Ha vállalod, Amszterdamba megyünk az utolsó hónapban. Hollandiában a törvény megengedi az eutanáziát, nem bünteti az abban való közreműködést. A kannibalizmusra sincs törvény, nem büntethető. Nem vádolhatnak gyilkossággal. Közjegyzőnél letétbe helyezett végrendeletemben határozottan és egyértelműen kijelentem, beleegyezésemre és kérésemre tetted azt, amit tenni fogsz. Végrendeletileg több millió forint értékű ékszert és egy értékes bélyeggyűjteményt hagyok rád. Az ékszereket és a bélyegalbumot is közjegyzőnél helyezem letétbe, halálom után megkapod. A végrendeletem másolati példánya nálad lesz. Egyetlen törvényes örökösöm, a fiam a végrendeletemet nem fogja megtámadni. Három napig biztosan bulvárlap sztori leszel, használd ki. Videóra vesszük életem utolsó óráját, amikor kiherélsz és megeszed heréimet, majd örökre elaltatsz. Sok pénzt kereshetsz a bulvár médiában.”

Mariann könnyeit törölgetve hosszasan hallgatott. Aztán Lászlóra nézve elmosolyodott és átölelte. „Nem szükséges Hollandiába utaznunk. Az a hentes műhely a valóságban is létezik. Holnap felkeresem Nikolt a piacon.”

László elgondolkodva nézett Mariannra. Valójában bevallott egy gyilkosságot, amit Nikollal együtt követett el, s amely valószínűleg soha nem fog kiderülni. Mariann könnyeivel küszködve mosolyogni próbált: „Újjá foglak szülni.” László némán bólintott.

### 35.

Mariann nem Médeia, nincs varázsüstje. Bár Médeia lenne, gondolta szomorúan az idős férfi. Péleasz sorsára jut, nem fog megifjodva feltámadni, miután Mariann és Nikol a testét feldarabolta. Nem hitt Iason szerencséjében. A szexuális színjáték, a pszichodráma, most először és utoljára nem a fantázia síkján, egy virtuális világban fog lejátszódni. Mariann ajánlata realitásnak és megvalósíthatónak tűnt, Kése valódi lesz, nem fakés, egy színjáték kelléke. Nikol létezése, sötét, átvitt értelemben is „alvilági” üzlete biztosan valóság, ebben nem kételkedett. Nem is csodálkozott.

Hollandia mégis jobb színhely lenne, ott Mariann nyíltan vállalhatná tettét, büntetőjogi következmények nélkül. A bulvár média bukna a sztorira, sok pénzt kereshetne. Itt minden csak a legnagyobb titokban történhet. Így is fog történni, de Mariann érdekében a végrehajtást finomítani kell. Nem bukhat meg Mariann elemi taktikai hibák, a körültekintés és fantázia hiánya miatt. Meg kell szerveznie és előkészítenie öngyilkosságát, hihetővé kell tennie környezetére számára. Előbb vagy utóbb felfigyelnek eltűnésére, a hatóságok hivatalból eljárást indítanak, mi is történhetett vele. Valószínűleg eltűnt személynek fogják nyilvánítani. Nem igazán jó megoldás, el kell hitetni halálát mindenkivel. Még akkor is, gondolta ironikusan, ha

holttestét nem találhatják meg, mert a nők valóban levágták a „Kakast” és mint egy vén kappant megették. Remélte, hogy Mariannak jut belőle az oroszlánrész. Nem hitte, hogy szerveinek bárki is hasznát vehetné, nagyon elhasználódtak. A szívét, máját, veséit nem érdemes másba átültetni. De éteknak még kitűnő lehet. Végre delele mellé egy levelet is csatolni fog azzal az utasítással, ha félév múlva személyesen nem jelentkezik, akkor hivatalból, megbízása szerint az ügyvéd bontsa fel a levelet. Mellékesen megemlíti az ügyvédnek, hosszabb külföldi útra készül s körülbelül félév múlva fog visszatérni. A levél búcsúlevél, betegségével indokolja öngyilkosságát. Nem akarja, hogy temetése legyen, minden utólagos egyházi szertartást megtilt. Holtteste valahol a Duna mélyén pihenjen, soha nem fogják megtalálni és nem is akarja, hogy megtalálják.

Minótauroszt felsóhajtott. Most már biztosra veheti harmadik lélek-vándorlását és reinkarnációját. Együttérzéssel és tisztelettel, ugyanakkor némi kajánsággal gondolt Lászlóra. Nagyon meg fog lepődni. Arra talán még gondol, hogy Mariann esetleg nem lesz igazán korrekt, nem áll ellent a kísértésnek, megvalósítja szexuális fantáziavilágát, megteszi azt, amit leírt. Nem ismeri, és nem fogja betartani Platón aforizmáját: „Jó ember gondolja a gonoszra, a gonosz meg is teszi.” Arra viszont nem gondolhat, hogy a benne rejtőzködő Minótauroszt miatt fájdalom helyett gyönyörként fogja megélni, amikor Mariann kiharapja heréit és elkezd elevenen kibelezni. Élni fog, mint Minótauroszt is, amíg Mariann le nem vágja fejét, mindvégig gyönyört fog érezni. De erről már senkinek sem beszélhet. Minótauroszt viszont annál többet fog tudni, ha sikerül reményei szerint az utolsó, harmadik lélek-vándorlása. Az újjászületésben is reménykedett, de nem volt igazán bizakodó. Mégis, Dionüszosznak sikerült, miért nem sikerülne neki is? Nem tudta még, harmadik lélek-vándorlását rémálomként fogja megélni.

### 36.

Minótauroszt nagyon megrökönyödött, amikor lélek-vándorlása harmadik stációjában tudatra ébredt: éppen egy nagyon formás, fiatal, fekete-fehér foltos sarló szűz tehenet hágott meg egy bekerített, több ezer holdas legelőn.

Fekete, négyéves harci bikában reinkarnálódott. Bátor és vad bikának tűnt, igazi vadállatnak. Harci bikák leszármazottja volt, tökéletes vérvonallal.

Maga Zeusz sem tudott volna szebb, robusztus felépítésű bika formájában megjelenni. Fényes, fekete szőrzet borította vastag, nagyon erős bőrét. Széles homlokú feje rövid, erős nyakon ült, álla alatt bőr lebernyeggel. Szügye széles, patái meglehetősen kicsik, farka sudár és hosszú. Nemi szerve feltűnően nagyméretű. Nyaka és lapockái között nagy izompúp húzódott. Négy éves korára olyan váll- és nyakizma fejlődött, hogy képes volt egy lovaszt lovastól felemelni és a háta mögé hajtani. Gyorsan mozgott, álló helyzetből gyorsabban startolt a lónál, majdnem olyan gyorsan megfordult lábon, mint a macska.

Rendkívül nagy szarvai, mint a tehennek, fölfelé és hátrafelé hajlottak. Minótauroszt a krétai bikákra emlékeztette. A Labirintus régi tróntermében álló bikafej szobrot, amelyet gyakran elnézegetett, akár erről a bikáról is mintázhatta volna a régi, ismeretlen krétai szobrászművész.

Ariadné ennek a bikaszobornak egyik szarvát szúrta puncijába, így áldozta szüzességét az ősi krétai bikaistennek. A Labirintus Úrnője csak a bikaszoborral történt rituális defloreációja

után dughatott férfival. Pasziphaé ugyan valódi bikát is ajánlott neki, mint ahogy ő is tette Poszeidón fehér bikájával, Daidalosz segítségével, de ettől Ariadné visszariadt. Fanyar iróniával említette egyszer szeretkezésük közben Minótaurosznak, sokáig többre értékelte a hegyes, de védőkupakkal ellátott, mozdulatlan és passzív bikaszarvat, mint a Holdistennőnek feláldozott férfiak aktív és gyorsan lankadó farkát.

Minótauroszt körül a mezőn vagy ötven tehén legelészett. A bika homályos tudatából kivette, hogy ugyan meghágja az összes tehenet, poligám ösztönei uralkodnak felette, de ezt a kis tehenet nagyon kedvelte. Állandóan körülötte legelészett, gyengéd volt hozzá, meglepő monogám hajlamot árult el. A kis tehén kedvét keresve kissé hanyagolta a többi tehén meghágását. Még szerencse, mérgelődött Minótauroszt, mert így nem sokáig lesz tenyészbika, hamarosan vágóhídra kerül, bécsi szelet vagy kitűnő rostélyos lesz belőle. Minótauroszt nem akarta bikaéletét tenyészbikaként leélni.

Minótauroszt mindent tudott a bikákról, amit tudni lehetett. Krétai tapasztalataihoz a kozák Iván nem sokkal járult hozzá, a tehenek és ökrök gondozásához értett. A kozák parasztnak egyszerű gondolkodása volt. A bika arra való, hogy meghágja a tehenet. Neki csak az a gondja, hogy a bika kapjon tehenet. László tudását is örökölte és ez nem volt kevés, bár teljesen elméleti jellegű. László nem adott ugyan a horoszkópokra és hiedelmekre, de mivel állítólag a bika csillagkép jegyében született, mindent elolvasott a bikákról. Életében egyszer sem látott bikát közelről, nem látott bikaviadalt sem, nem ment el egy corrida de torost megnézni, amikor Spanyolországban járt, de ismerte Hemingway „Halál délután” című könyvét. Nem volt bikapárti, ugyanúgy, mint az író, nem siratta a bikákat. Nem kell sajnálni a bikákat, ahogy az embereket sem. Ha már a bika jegyében születtem, bika vagyok, ez hangozhat büszkén is. Minótauroszt sem volt bikapárti, s nagyon értette László gondolkodását.

Krétán Minótauroszt kifejezetten rühellte a bikákat és a bikakultuszt. Nem tudott szabadulni a bikáktól és a bikakultusztól. Pasziphaé, az anyja Poszeidón fehér bikájával dugott, krétai életében mindvégig fehér bikaálarcot kellett viselnie, a jelképes bikaisten volt. Tejtestvérét, Androgeoszt a köztudat szerint a maratoni bika ölte meg. Az athéni hetéra életének, akinek egy csodálatos éjszakát és szinte szerelmet köszönhetett, egy krétai bika sarva vetett véget. S most egy fekete, fiatal harci bikában ébredt tudatra.

Minótaurosznak rémálomnak tűnt, hogy bikaként élje le hátralévő életét. Igaz, rövid lesz ez az élet. A corrida de toros-on, a bika ringben vagy a vágóhídon ér gyors véget. A bika a saját sorsáról, életről és halálról mit sem tudott. Nem tudja, és nem fogja tudni miért él és miért fog meghalni. Igaz, te sem tudod gondolta tárgyilagosan Minótauroszt. És megbékélt a bikával, akiben reinkarnálódott. Bátor és vad bika volt, és bátran fog meghalni. Igen, gondolta Minótauroszt, méltósággal s küzdelemben ér véget az életünk. Sorsunk összefonódott, ha akartuk, ha nem.

Nem tudta hol és melyik korban él. A bikától nem várhatott választ. Gyorsan rájött, hogy valahol Spanyolországban van, egy ranchon, ahol harci bikákat tenyésztanak. Spanyol szót hallott. Kis csalódottságot jelentett számára László igen gyenge spanyol tudása, de azért mindent megértett, és ez elég volt. Beszélnie nem kellett, amúgy sem tudott volna. Ez csak Zeusznak sikerült, gondolta kesernyésen, amikor Európával társalgott bika képében.

A ranchó tulajdonosának birtokán a harci bikák szakértője, a confiar adott utasításokat a Minótauros bika gondozójának, a mayoralnak. A bika kedvelte az arabot, a valahonnan spanyol Marokkóból ideszármazott munkafelügyelőt, s az arab is szerette a bikát. A bika mindig felismerte gondozóját, szelíden tűrte, hogy orrát simogassa, megpaskolja, ápolja mint a lovat szokás. Azt is megengedte mayoraljának, hogy a hátára üljön.

Minótauros élvezettel hallgatta kevert, spanyol és arab nyelvű káromkodásait, ami neki, a bikának szólt. Az arab szidta. „Te ostoba barom, egész életedben, vagy húsz évig, hághattad volna a teheneket, nyolcszáz utódod is lehetett volna, de te inkább verekszel. Most mehetsz a corridára, a bika ringben fogsz elpusztulni, egy matador meg fog ölni.”

Az egyik napon, a bika vak dühvel nekiment a mezőn egy másik, riválisának tekintett tenyészbikának és alaposan helybenhagyta, súlyos, életveszélyes sérüléseket ejtve a másik bikán. Minótauros úgy gondolta ennyi jár a bikának, akiben reinkarnálódott. Legyen jó a közérzete, és maga is szívesen vett egy kis csetepatét egy másik bikával. Tanulják meg tisztelni és féljenek tőle. A bika képességeivel és Minótauros eszével a siker nem lehetett kétséges, a megtámadott bika néhány nap múlva a kapott sérüléseiben elpusztult. A confisar arról rendelkezett, a Minótauros bika a továbbiakban nem tenyészbika, harci bikaként kell elkülöníteni a corralban. Ez jó hír volt Minótauros számára.

A bikatenyésztő birtokán a kétéves harci bikák minősítésére, bátorságuk felmérésére szánt, a szokásosnál kisebb méretű bika ring is volt. Ebben a bika ringben gyakorlatoztak borjakkal vagy tehenekkel a hivatásos matadorok vagy az önjelölt bikaviadorok. Cserében közreműködtek a harci bikák minősítésében. Ez a bika ring szolgált az exkluzív, gazdag vendégek fogadására szolgáló magán, zártkörű novilladák, amatőr bikaviadalok rendezésére. A corral a bika ringhez csatlakozó elkerített, a bika számára komfortos, vályúkkal, sóval és friss vízzel ellátott hely volt. Itt tartották a viadalra kerülő bikákat. A bika ringhez több corral is csatlakozhatott. A toril a corralhoz kapcsolt elkerített szűk hely, ahonnan a bikák kijönnek az arénába a viadalra.

Minótauros minden reményét elvesztette az újjászületésre, a gyors, erőszakos halálra vágyott. Azt itt szükségszerűen megkaphatja. Várta s remélte, minél gyorsabban eljön az ő matadora, aki elhozza neki a halált. Mégis megkeseríti majd ennek a matadornak az életét. Ez a fiatal bika tudja, mire használhatja a szarvait és használni is fogja. Különösen, ha besegít neki.

A matadornak alkalma lesz csillogtatni tudását. Legyen virtuóz technikai tudása, és cohon is, fasza gyerek legyen, mert bikaszarvon végzi be pályafutását. Nagyon jó corrida lesz. Jó bikával és talán jó matadorral. Végül a bika elpusztul s vele hal ő is.

A matador tiszteletére a bika fülét és szaros farkát levágják, vérét felszívja az aréna homokja. Ha jó, kivételesen bátran küzdő bika volt, tetemét a lovak körülvonszolják a bika ringben, a közönség heves üdvrivalgásától kísérve. Heréi, a ciadrillái sorsa miatt nem kell aggódnia. A ciadrilláit ingyen csemegeként elkészítve szolgálják majd fel egy plaza de toros közeli kisvendéglőben, pörköltként vagy nyárson sütvé.

Itt volt Minótauros reménytelenségének oka. Nőnek kellett volna megölnie, s nőnek kellene megenni a heréit. Nem tudott arról, hogy lennének női matadorok. Ha lennének is, hogy találkozhatna az ő matadorával? A leszbikus Artemisnek végül is sikerült kibabrálnia vele, nem fog újjászületni, gondolta érzelmek nélkül. Így járt. Ugyanakkor mintha állandóan Aphrodité kéjes kuncogását hallotta volna.

Az inkább idős, mint középkorú, jól szabott, a legutóbbi divat szerinti öltönyt viselő amerikai üzletember ajánlatát nem lehetett visszautasítani. Az amerikai, Joe Taylor ismert milliomos volt, olajmágnás Texasból. A ranchó tulajdonosának, a harci bikákat tenyésztő ganaderó fejében az ajánlat elutasításának gondolata fel sem merült. Nemcsak azért, mert az amerikai az egyik legismertebb madridi matador, akihez szoros üzleti kapcsolatok fűzték, kísérte és hozta a ranchójára, de annyi pénzt, amennyit az amerikai kínált, nem utasíthatott vissza, amikor az üzlet pangott. Alig tudott harci bikákat eladni az utóbbi időben. Az 1930-as évek elején Spanyolországban is tetőzött a nagy gazdasági világválság, a városok nem tudtak corrida de torosra pénzt fordítani.

A spanyolul jól beszélő amerikai egy zártkörű, a ranchó bika ringjében rendezett amatőr tanuló viadalt, novillada de toros-t kívánt megrendelni két bikával. További hat-hat bikát kívánt megvásárolni, ezek Valenciában és Madridban kerülnének két hét múlva egy valódi corrida de toros-ra. Toros bravos: bátor és vad bikákat akart. Jó, nem a leghitványabb lovakat a pikadoroknak. A matador kíséricsapatát, a cuadrillát is ő választja ki és fizeti és nem a matador, ahogy szokás. A ganaderó gyorsan rájött, hogy az amerikai igazi aficionado, a bikaviadal hozzáértő szerelmese, általánosságban és részleteiben is érti azt, ami a bika ringben történik.

Az idős amerikai társaságában egy karcsú, lányos arcú fiatalember is volt. Manuel Vera néven mutatkozott be. A madridi matador világosította fel a ganaderót, a seniorito, az ifjú úriember, matador de novillos, matador jelölt Mexikóból jött. Ismeretlen, híre nem előzte meg. Spanyolországban kíván alternatívát tenni, itt is el akarja ismertetni magát matadornak, azt szeretné, hogy itt iktassák be a tényleges matador de torosok közé. Ő lesz a padrinoja, aki segíti és közreműködik ebben. A padrino, a keresztapa vagy jótálló az a rangidős matador, aki az arénában átadja a muletát és a kardot az ifjabb matadornak, amikor az először öl bikát szabályos corrida de toros-on. Azért jött Spanyolországba, mert gyakorlatot kíván szerezni spanyol bikákkal, mivel a mexikói bikák ismertén kisebbek és könnyebben kezelhetők a spanyol bikáknál. Ő fogja megölni a két bikát. A ganaderó nem lepődött meg. Mexikóból rendszeresen érkeztek matadorok az ibériai félsziget plaza de torosaiba.

Ha egy mexikói vagy dél-amerikai önjelölt matador de novillos azt akarta, hogy Spanyolországban tényleges matadorrá üssék, végig kellett csinálnia az alternatívának nevezett szertartást, amelyet a spanyol novilleroiknak is meg kellett tenni.

A szabályszerű corrida de toros-on három matador hat bikával küzdött meg Mindegyik matador két-két bikát ölt meg. A matadorok képviselői, rendszerint a pikadorok, a viadal reggelén közös megegyezéssel kettős csoportokba sorolták a bikákat, hogy melyik matador melyik két bikával vív meg. A sorrendet ezen belül a matador maga dönthette el.

A matadorok között az egyik novillero, még Spanyolországban be nem iktatott matador is lehetett, aki a másik kettő mellett, mint „sobre soliente”, matador inasként szolgált. Mexikóban vagy valahol Dél-Amerikában elfogadott alternatívát Spanyolországban nem ismerték el, vidéken és Madridban meg kellett erősíteni. Matadornak akkortól számított valaki, amikor a madridi Plaza de Toros-ban először lépett föl, mint matador de toros.

Az alternatíva szertartása azzal kezdődött az arénában, hogy a kürt jelt adott az első bika halálára. A hat bika megölése előre meghatározott sorrendben történt. A matadorok között a szenioritás elve érvényesült. A rangidős matador, az újonc padrinoja, ünnepélyesen lemondott első bikájának megöléséről. A felavatandó matador karjára vetett harci köpennyel kiment a rangidős matador, a keresztapa elé. A padrino átvette tőle a harci köpenyt és átadta neki a muletát és a kardot. Kezet fogtak és az új matador megölhette első bikáját. A második bikánál visszaadta a kardot és a muletát keresztapjának, aki megölte ezt a bikát. A harmadik és a sorrendben ötödik bikát a rangidős matador után következő másik matador ölte meg. A negyedik bikát a rangidős matador, az utolsó, hatodik bikát az új matador ölte meg.

Az amerikai kézpénzben kifizette a két bika árát és egy Valenciában, majd ezt követően Madridban megrendezendő hatbikás corrida de toros-ra kötött szerződést. Megállapodtak, hogy másnap délután a novillero megöli az első bikát, majd a rá következő napon a másodikat.

A bikákat az amerikai és a matador jelölt választhatta ki. Értettek a bikákhoz. Az idős amerikai milliomos szakértelme ellenére csak remélhette, hogy jó bikákat választ. A rossz bika az, amelyik inkább vad, mint bátor, támadásaiban megbízhatatlan, alattomos és kiszámíthatatlan. A jó bika becsületesen támad, bátor, egyszerű és könnyen becsapható. Nem tanul gyorsan a ringben. Két négyévesnél nem idősebb, kiváló minőségű, hibátlan, nagy szavakkal rendelkező és tökéletes látású bikát választottak. Ember nem gondolhatott arra, hogy az egyik kiválasztott bikának emberi agya és személyisége van. Ez a bika Minótauros volt.

A két amerikai autóval érkezett a közeli Valenciából, de a szerződések aláírása után nem akartak visszatérni luxus hoteljükbe. A ranchón kívánták tölteni az éjszakát, egy közös szobát kértek a ganadero rezidenciáján. A ganadero megvetően azt gondolta magában, két maricónnal, melegekkel van dolga. Ezt gondolta a matador is. Mindketten tévedtek. Az igazság egészen más volt.

## 38.

Amikor a matador felajánlotta Manuelnek, lévén ez csak tanulóviadal, novillada, a bika szarvának hegye legyen bőrből készült védőhüvellyel burkolva, így küzdjön meg vele, arrogáns visszautasítást kapott. Amikor a matador arra hivatkozott, errefelé nincs bika ütötte sebek ellátására képzett sebész, aki értene a szarv ütötte sebek kezelésének nagyon speciális technikájához, és csak ideiglenes műtőfelszerelés van a ranchón, megvető mosoly volt válasz. Barátja is, nem túl meggyőzően, ajánlotta a bika szarván a bőrhüvely elhelyezését, hiába. „Ne aggódj. Engem bika nem fog megölni.” Manuel egészen közel lépett hozzá, bizalmasan átölelte, s valamit suttogott neki. Maricon, mormolta magában a matador. Ha meghallotta volna a rövid, elsuttogott szavakat, elképedt volna. De nem hallotta.

Manuel kíváncsiságot ébresztett maga iránt. Egy gazdag amatőr, egy aranyifjú Mexikóból, aki kockára teszi életét. Akinek az erőszakos halál, a halál közelsége és elkerülése visz izgalmat életébe. Mint novillero, matadorinas, pimasz arroganciával viselkedett és nagyon férfimód. A madridi matadornak az a benyomása támad, túlságosan is hangsúlyozza, hogy cohon, igazi férfi, fasza gyerek. Nem tulajdonított jelentőséget neki és mások sem. A lányos arcán kívül nem volt benne semmi nőies.

Népes társaság tartózkodott a ranchón, a két éves bikák billogozásában és minősítésében működtek közre. Több önjelölt matador a borjakkal gyakorlatozott. A matadornak nem jelentett gondot a két banderilleóból és két pikadorból álló alkalmi cuadrilla összeállítása. A torrérók, így nevezték a bikaviadalban közreműködőket, örömmel vették a rendkívüli munkaalkalmat. A texasi milliomos jól megfizette őket.

A ranchón megrendezett novillada vagy corrida de novillos-toros, a tanulóviadal és a szabályos corrida de toros között egyvalami közös volt: ami a porondon történt, a bika megölése. Elmaradtak a szabályos, közönség előtti bikaviadal kötelező, bár nem mindig betartott bevezető formalitásai.

Nem volt elnök, aki egyben a hatóság képviselője, aki kürtszó mellett engedélyt adott volna a corrida megkezdésére. Ezt a tisztséget spanyol udvariassággal az idős amerikaiak ajánlották fel, aki hasonló udvariassággal fogadta el a tiszteletére felajánlott corridát, a bikák halálát. Nem vizsgálta meg állatorvos a bikákat a viadal előtt. A bikaviadalok szabályzata előírta, hogy a megfelelő súlyhatárok között lévő bika négy-öt éves legyen, szemei hibátlanok, szarvai hegyesek legyenek. Hibásnak talált bika szereplését a viadalon az állatorvos eltilthatta. Az amerikaiak által választott két bikán egy akadémikusodó állatorvos sem találhatott volna kifogásolni valót.

A novillada a szokásoknak megfelelően pontosan délután négy órakor kezdődött. A viadal kezdetét nem jelezte kürtszó. Elmaradt a paseo, a torrérók zeneszó melletti ünnepélyes bevonulása a ring porondjára.

A szabályos corrida de toroson két, II. Fülöp-korabeli fekete bársonyruhába öltözött lovas csendbiztos, alguacil vezeti fel a díszköpenyüket felhajtva, bal karjuk köré csavarva viselő matadorokat. Mögöttük libasorban vonul a kíséretük. Az elnöki páholy előtt meghajolnak, megemelik tradicionális fekete kalapjukat, köszöntik az elnököt és a közönséget. A matadorok leveszik nehéz, aranybrokáttal és ékszerekkel gazdagon díszített felvonuló köpenyeiket s odaküldik valakinek, rendszerint annak, akinek tiszteletére rendezik a corridát. A bikaring-szolgák elsimítják a porond homokján a felvonulás nyomait. A matador elhelyezkedik az egyik deszkapalánk mögött, ahol annyi hely van, hogy ketten is elférnek, és a támadó bika szarvai nem érnek be. Az alguacil, akinek feladata a bikaviadal alatt az elnök rendelkezéseinek közvetítése az érdekeltekhez, az elnöki páholy elé lovagol. Az elnök ledobja a toril kulcsát, ahol a bika várakozik sorsára.

Mindez elmaradt a tanulóviadalon. A madridi matador disz köpeny nélkül jelent meg és foglalta el helyét a ringben az egyik deszkapalánk mögött. Valójában az egyik banderilleró szerepe jutott neki. Készenlétben állt, ha quitére kerülne sor vagy neki kellene megölnie a bikát, ha ez Manuelnek az előírt tizenöt perc alatt nem sikerülne.

A quite azt jelenti, hogy a köpennyel felfegyverzett matadornak és banderilleróknak el kell vinni a bikát a pikadorok megtámadása után földre zuhant lótól és embertől. A quite nagyon veszélyes és nehéz is lehet, a bika nem könnyen hagyja ott a földön fekvő embert, akit ökkel és megtapos. Ilyenkor a matadornak vagy banderillerónak egészen közel kell mennie a bika szarvaihoz, ha rá akarja venni a bikát, hogy ott hagyja áldozatát, aki gyakorlatilag a szarván van. Ilyenkor a quitét végrehajtó matador megmutathatja merészségét, bikaismeretét,

önfeláldozását. Magára kell vonni a bika figyelmét és támadását, és kétséges, hogy ép bőrrel megússza, visszamenekülhet a deszkapalánk mögé.

A másik két banderillero is elfoglalta kijelölt helyét a ringben. Manuel késett. A spanyolok nem a pontosságukról híresek, nem vették zokon a késést. A corrida kezdetében azonban hagyományosan pontosak voltak. Ha a corrida elnöke késett, taps helyett füttykoncert fogadta. Az idős amerikai már ott ült a díszvendégnek szánt emelvényen. Arcán mintha halvány bosszúság tükröződött volna.

A ranchó bika ringje lényegében nem különbözött a szokásos plaza de torosoktól. A homokkal beszórt ringet másfél méter magas, vörösre festett fapalánk vette körül, a barrera. Nem vette körbe amfiteátrumszerű nézőtér. Egyik oldala teljesen szabad volt, közvetlenül a legelőre nyíló kapuval. Itt engedték ki a megbillogozott bikákat a legelőre. Callejón, a barrera körül futó szűk folyosó is csak az épület felé támaszkodó oldalán volt. Ezen az oldalon, a corral lapos tetejére épült a körülbelül száz néző befogadására készült emelvény. Kitűnő látást nyújtott a porondra. Itt ült majd félszáz néző körében az idős amerikai, a díszvendég. Hideg sört ivott, láthatólag már több üveggel.

Manuel a matadorok teljes ünnepi díszében lépett az arénába. Hivalkodó, díszes köpenye ámulatot keltett, gazdagságról árulkodott. A viadal alatt, annak végéig, tiszteletből a matador valakinek átadja, hogy terítse maga elé, az első sor üléseit védő falra. Lassú léptekkel a nézőtér felé vonult, a köpenyt az alkalmi kardhordozójával a texasi milliomosnak küldte. Barátja a nézőtér korlátjára terítette. Majd néhány lépéssel odébb, kalapját a ranchó gazdájának, a ganaderonak dobta oda. Aztán egyáltalán nem sietős léptekkel, ő is a deszkapalánk mögé állt, a madridi matador mellé. Várta a bikát. A matador csodálkozva nézte. Manuel arca teljes szenvtelenséget tükrözött, az izgalom vagy félelem legkisebb jelét sem mutatta. Az amerikai intésére kinyílt a toril vörös ajtaja. A bika kijött a ringbe, és nyugodtan megállt. Hatalmas, aranyderes bika volt, hosszú testtel és lábakkal, erős vállakkal, erős nyakizmokkal és félelmetes előremeredő szarvakkal. A bika ingerültségének jeleként nyakán az izomköteg taréjosan fölmeredt. Ez az öklelő izma, ezt kell kifárasztani, mielőtt megölik.

A bika fölívta farkát, leszegte a fejét és rohamozott. Jó bika volt, tökéletesen egyenes vonalban támadott. Az ilyen bika minden matador álma. Lehetővé teszi, hogy a matador csillogtassa technikai tudását. A bika csak akkor megy a színes köpeny vagy a muleta villogó skarlátja után, ha a matador kényszeríti. Tudással és ismerettel kell uralkodnia a bikán. Ennek eszköze a matador kezében a muleta. A muleta szív alakú, skarlát színű posztó vagy flanel egy kúp alakú fapálcára hajtva, melyről rögzített redőkben lóg. A fapálca keskenyebb végén éles acélhegy van, a vastagabb végén bevágott fogantyú. A muleta a matador védelme mellett arra szolgál, hogy kifárasztja vele a bikát, fegyelmezze fej-és lábtartását és előkészítse az ölésre.

A pikadorok feladata, hogy legyengítsék, kifárasztják a bika nyakizmait. A pikadornak le kell lassítania a bikát és arra kényszeríteni, hogy fejét lejjebb eressze. Ügyelnie kell arra, ne sebekkel gyengítse le a bikát. Ez a bikaviadal első látványossága, egyik legfényesebb s legtöbb ügyességet csillogtató szakasza. A bikacsordások bőrnadrágjába és rövid ujjas mellényét viselő két pikador lován ülve várta a bika támadását. Lovukkal úgy fordultak, hogy háttal álljanak a toril ajtajának, amelyen a bika belép a ringbe. Mozdulatlanul várták a bika támadását.

Az egyik alkalmi pikador saját lovával állt ki és nagyon elszántan igyekezett megvédeni jó kondícióban lévő, kiválóan irányítható andalúz telivér lovát a bika szarvaitól. A bika ring

halálos dolog a lovak számára. Ez a ló láthatólag nem félt a bikától, bízott lovasában. A bika nyílegyenesen támadott. Minden támadás után megfordult s újra egyenesen támadott. A bika nem érte el a lovat, a pikador, amikor szakszerűen beledöfte a pika hegyét a bika nyaktővé és válla között meredő izomsomóba, a morilloba, a nyélre támaszkodva próbálta visszatartani a bikát. A másik pikadornak ez nem sikerült, a bika egyetlen ökleléssel kiontotta a ló beleit. A pikadornak nem esett baja, sikerült bemenekülni az egyik deszkapalánk mögé.

Ami ezután következett ámulatba ejtette a madridi matadort és a hozzáértő jelenlévőket. Az ifjú mexikói matador kivételes, vele született képességeket mutatott a bikavívásban. Igazi fenoménnek, rendkívüli képességű matadornak bizonyult. Rendelkezett a három legfontosabb matadori erénnyel, a mozgékonyssággal, amit a könnyű, szinte balett táncos láb jelentett, a merészséggel és a hiánytalan mesterségbeli tudással. Feltűnően jól kezelte a köpenyt és a muletát, jókora intelligenciát és előrelátást árult el a bika irányításában.

Manuel bizonyítani akarta, hogy mennyire uralkodik a bikán. Miután a banderillerók elkezdtek kifárasztani a bikát és köpennyel megfuttatták, nem a banderillerok, ő maga ütötte be a banderillákat. A banderilla henger alakú, hetven centi hosszú, színes papírba burkolt farúd, szigony alakú vashegyben végződik. Nevét a rajta lógó zászlócskáról kapta. Amit Manuel mutatott, az jó banderillóra vallott. Látványosan beütött négy pár banderillát a bikába. Egyenes testtel és magasra emelt karokkal, ilyenkor kerül az ember teste legközelebb a bika szarvaihoz. Mind a négy párat az általa választott helyen és módon tökéletesen vágta be. A bika marjának a csúcsába ütötte őket, egy csomóban lógtak a bika hátából. Aztán látványosan, nagyon finoman, mesterien kezelve a muletát, a kifáradt bikának kis pihenőt engedélyezett, egyenként kiszedte őket a bika hátából. Amit azután a muletával művelt, megmutatta, hogy kivételes képességű matador. A bikaviadal minden fázisa közül ezt a legnehezebb jól csinálni. A muletával elegáns stílusban, zárt egészet alkotó egymásból következő fordulatsort hajtott végre, melyből merészség, művészet, hozzáértés, és mindenekfölött szépség sugárzott, és hatalmas érzelmek áradt. Gyorsan és jól ölt. Úgy ölte meg a bikát, ahogy csak egy bikát meg lehet ölni. A legnehezebb, legveszélyesebb és érzelmileg legfeszültebb módját választotta a bika megölésének Szemben állva bevárta a bika támadását. A kardot jobb kezében, a muletát mélyen a bal kezében tartotta. A jobb alsó karja a melle előtt keresztben a támadó bika felé mutatott. A támadás megindulásának pillanatától lába nem mozdult s mindvégig mozdulatlan maradt, nem vetette szét a lábait. Amikor a bika elérte, és leszegett fejével ráment a muletára, a bal kezében lévő, alacsonyan tartott muletával ellendítette magától a bikát. Behajolt a bika szarvai fölé, jobb kezével ütötte be a kardot. A szúrás magasan fönn a lapockák között érte a bikát. A bika szívét a kilencven centi hosszú toledói penge nem érheti el, magasan a lapockacsontok közé kell szúrni a kardot, az artériát kell elérni. Manuel kijött a bika szarvai közül, a kard benn maradt a bika lapockái között. Amikor újra egyenesen állt, a bika már halott volt a döféstől. Lába megrogyant, a hátára fordult, a négy lába az égre meredt.

### 39.

„Holnap délután megdöglesz” morogta az arab Minótaurosznak este a corralban. Takarmányt töltött a vályúba és friss vizet. „Zabálj. Holnap délben már nem kapsz enni.” A mayoral hallgatott egy sort, hosszasan nézte Minótaurosz. „Kiválasztottak. Te vagy a második bika, akit megvett az amerikai. Vár téged a Senorito. Nem valódi corridán fognak megölni, nem jutsz el Madridba. Nekem kellett volna elkísérni téged a teherautón. Te voltál az utolsó

esélyem, hogy eljussak egyszer életemben a spanyol fővárosba. Itt fognak téged megölni, ennek a ranchónak a jelentéktelen arénájában. Így én sem fogok eljutni Madridba, én is itt fejezem be majd életemet, ezen az átkozott ranchón. Sok pénzt kereshetnél volna nekem.”

Az arab nem tudta, hogy Minótauros minden szavát érti. Nem sok együttérzés volt benne, az arab monológját hallgatva. Neki mindegy volt, hol éri utol az erőszakos halál. Minél előbb, annál jobb. Jöjjön a matador. Aztán hirtelen felfigyelt. „Mégis szép pénzt kerestél nekem. A Seniorito szokatlan kívánsággal állt elő. Megkért, hogy éjszaka engedjem be ide a corralba, egyedül akar lenni veled egy óra hosszat. Tartsam ezt mindenki előtt titokban. Csak a barátja tud róla. Nagyon sok pénzt adott.”

Az arabnak nem voltak előítéletei a melegek iránt, ő maga is az volt. Többnyire ösztönösen felismerte őket, ritkán tévedett. A Senioritót, az ifjú úriember is maricón gondolta, ezért bármilyen szokatlan is volt a matador jelölt nagy összeggel alátámasztott kívánsága, habozás nélkül teljesítette. Nem értette, de nem is érdekelte mi lehet a különös kívánság mögött.

Minótauros sem értette. Mit akarhat tőle a novillero? Az arab egy újabb sor hallgatás után akaratlanul választ adott az egyik ki nem mondott kérdésére. „Furcsa ember ez a fiatal mexikói novillero” - mondta tűnődve. „Valószínűleg marikón, meleg. A barátja biztosan az. Gazdag aranyifjú, nem a pénzért lehet bikaviador. Igazi fenomén, ilyen tehetséges matador jelöltet még nem láttam. Nem kell szégyenkezned, amiért ő fog megölni. Nincs esélyed, hogy használjad szarvaiddat.”

Hát az majd kiderül, gondolta Minótauros, miután az arab mayoral magára hagyta. Ő nem lesz „noble” mint a ma délután megölt bika. Olyan bika, amely becsületesen támad, egyszerű és könnyen becsapható. Egyszerűen buta bika, nem a túlélésre született, vélte Minótauros.

Minótauros bikaként nem érzett hajlandóságot a moralizálásra, sem emberi, sem bikaerkölcsöt nem ismert. Erkölcösnek azt tartotta, ami után jól érzi magát az ember és a bika is. A túlélés mindig erkölcsös. Jól tudta, őt nem lenne szabad beengedni az arénába: a bika képességeivel és az ő eszével minden matadort megölhet. A matadornak nincs esélye a túlélésre, nem tudhatja, a bikának emberi agya van, s nem is hétköznapi.

A harci bikának a ringbe csak egyszer lehet és szabad kerülnie. A bikaviadal szabályai nem engedték, hogy olyan bikát engedjenek a ringbe, amely részt vett már viadalon, és találkozott már gyalogos emberrel. A bika gyorsan tanul és megöli a következő bikaviadort. Az ilyen bika, nem a muletát, az embert támadja.

A matador szerencséje, hogy Minótauros bika létében a gyors és erőszakos halált várta. Az a tizenöt perc az arénában, amennyi idő rendelkezésre áll a matadornak a bika megölésére, mégis pokol lesz számára.

Minótauros teljes kontroll alatt tartotta a gyorsan tanuló bikát, vad ösztöneit és indulatait. Úgy döntött kicsit szabadon engedi, még élvezheti is élete utolsó perceit. Irányítani fogja a bikát. A két pikador lovainak beleit kionthatja. A matadort Minótauros nem akarta megölni, de ez szükségszerűen bekövetkezik. Megvárja azt a pillanatot, amikor a matador hátat fordít a bikának. Akkor a bika váratlanul, gyors fordulattal támad, alulról a matador valagába szúrja

szarvait, úgy, hogy phallosza is leszakadjon, heréit összezúzza. Ha életben maradsz, túléléd ezt a balesetet, gondolta Minótauros, akkor megzabálhatod a ciadrilláimat, bikaherepörköltet készíthetsz belőle kedvenc vendéglődben. De nem hiszem, hogy te eszed meg azt a pörköltet. Ha a bika szarvai a hasadba fűrődnek, akkor véged. És erre van esélyed. Nem fogom megakadályozni, hogy másik matador, a helyettesed, gyorsan és látványosan, a bikaviadal szabályai szerint megöljön. Nem tudja, mekkora szerencséje van.

A matadort aviso, kürtjel figyelmezteti tíz perccel azután, hogy kiment a karddal és a muletával ölni és a bika még él. Három perccel később jön az újabb kürtjel, majd két perccel később az utolsó kürtjel. Minótauros nem akarta, hogy az engedélyezett tizenöt perc letelte után, miután a matador nem tudta megölni, élve kivigyék, a felvezető tinók kivezessék az arénából, és a corralban, ketrecbe zárva taglózzák le. A tagló Minótaurosban a krétai Holdpapnók labrysának gyűlöletes emlékét idézte fel. A harci bikának a méltó halál a matador kardja az arénában.

Éjféltajt Minótauros a corral ablakán keresztül száraz villámlást észlelt távolban az égbolton, halk menydörgés zaja szűrődött hozzá. Aggódni kezdett a rosszra forduló időjárás miatt. Nyár közepe volt és forróság, a mai napon késő délután is vakítóan sütött a nap. A levegőben lógó eső, ha csak nyári zivatar is, megakadályozhatja a novilladát.

A napsütés elengedhetetlen feltétele a bikaviadalnak. „El sol es el major torero” mondják a spanyolok. A legjobb bikaviador a nap. Esős időben nem rendeznek corridát. Minótauros erősen remélte, nem fordul esősre az időjárás. Minél előbb a bika ringbe akart kerülni. Bosszúsan vette tudomásul, hogy a sorsolás nem kedvezett neki, a mai nap a másik bikát ölték meg. A holnapi nap délutánja az övé.

Az arab csendben becsukta Manuel után a corral ajtaját. Manuel a matadorok szokásos, aranysújtásokkal gazdagon díszített öltözkéiben lépett be. Most nem a matadorok súlyos, aranybrokáttal és ékszerekkel gazdagon megrakott felvonulási köpenyét, a capote de paseolit viselte, amelyet az arénába való bevonulás után a viadal kezdetén letesznek. Harci köpeny volt a vállán felhajtva és bal karja köré csavarva. A bikaviadalban használt harci köpeny, a capote brega formára ugyanolyan köpeny, mint amelyet télen Spanyolországban használnak. Belseje általában nyersselyemből készült, külseje perkálból. A köpeny nehéz, merev, dupla galléros, külseje cseresznyepiros, belseje sárga.

Manuel lassú léptekkel elindult a corral egyik sarkában Minótauros elkülönített egyszemélyes boksa, a chiquero felé. Itt félhomály uralkodott. Karnyújtásnyira megközelítette. Csak egy erősnek tűnő farács választotta el a nyugodtan álldogáló bikától.

Minótauros szemeiben a ragadozók közönnyé álcázott ébersége villogott. Nem értette mit akarhat a matadortanonc. Korábban észrevette, szarvának egyetlen csapásával forgáccsá zúzhatná a rácsos válaszfalat. Nem látta értelmét, csak a ring felé törhetett volna ki, a legelőre nyíló kapun. Reménytelen és értelmetlen kísérlet lenne. Hová is menekülhetne? Sorsa elkerülhetetlenül a vágóhíd lenne. A bika időnként vágyott a menekülésre, Minótauros uralkodott a bika ösztönei felett, minél gyorsabban elpusztulni akart az arénában. A bika sorsa sem lehetett más. A halál várt rá. A bika akarhatja, és ha ő is akarja, ő megölheti ezt a matadort vagy bármelyik matadort az arénában. De Minótauros nem volt gyilkos természet.

Manuel hosszasan, némán nézte Minótaurost, tekintetük összefonódott. Halványan elmosolyodott és hátrább lépett a farácstól. Lassú mozdulattal levette magáról és kiterítette a

köpenyt maga előtt a tisztára sepert köves padlón. Előbbre lépett, a köpeny közepére állt. Tekintetét mereven Minótaurosra szegezte. Megoldotta a derekán viselt széles selyemövet, a fáját. Lassú mozdulattal, szemeit továbbra is Minótaurosra szegezve, letolta és kilépett nadrágjából. Díszes, csipkés női bugyit viselt.

Ez is csak egy meleg, vélte tárgyilagosan Minótauros. Mire jó ez a szokatlan éjszakai színjáték? Egy hosszú percnél tűnő várakozás után Manuel lehúzta bugyiját, s váratlan, gyors mozdulattal a rácson keresztül Minótauros egyik szarvára akasztotta. Minótauros mindent megértett. Szinte hallotta Aphrodité kuncogását.

A mexikói matador nő volt.

Minótaurosban érzelmek vihara dúlt, fejében kavargtak a gondolatok. Bika létében mégis egy nő öli meg, egy magát férfinak álcázó női matador fogja megölni. Ezen nem lepődött meg. Mexikóban és itt, ebben az országban, a spanyol macsók hazájában nő nem lehet bikaviador. De hogy talált rá ez a nő? A véletlenek csodálatos összjátéka? Vagy valóban ekkora lenne Aphrodité, a szerelem istennőjének hatalma? Három lélekvandorlás után másodszor is megszületik, mint Dionüszosz.

A nő mély, rekedt alt hangon megszólalt: „Furcsa bikának tűnsz, amikor a szemeidbe nézek. Mintha nem is bika lennél. Igen, nagyon furcsa bika vagy, emberi értelmet látok szemeidben. Ez nem lehet igaz, csak én gondolhatom annak. Szeretném ha érthetnéd amit mondok, de nem értheted. Egy nő teljesíti be sorsod.”

Szelíd hangon folytatta és szinte dorombolt, mint egy macska.

„Meg foglak ölni, utána mások megnyúznak és feldarabolnak. A heréidet én eszem meg, ahogy az első bikáét is, akit megöltem ma délután. Előtte kipréselem heréidből az ondód és a puncimba kenem.”

Hallgatott egy sort. Nem kellett volna semmit mondania egy bikának, de beszélt. „Gyereket akarok szülni. Azt akarom hinni, mint az ókori nimfa, a mitológiai mesés történetekben emlegetett Pasziphaé, aki több ezer évvel ezelőtt Kréta szigetén élt, bika lesz a gyermekem apja. Ő is szerelmes volt a bikákba, állítólag egy bikával dugott. Nem lehetsz gyermekem apja. Bikának nem lehet gyereket szülni, de bikával dugni talán lehet. Pasziphaének sikerült.” Kis szomorúság suhant át az arcán. „Nekem nem sikerülhet. Szép bika vagy, dugnék veled, de nem bízhatok benned.”

Benyúlt a rácson keresztül a boksza, Minótauros nedves orrára tett kezét és megsimogatta szarvait. „Kinyalhatnád a puncimat. De ez sem megy. Maszturbálni fogok előtted, itt, a matadorok harci köpenyén, a hátamon fekve, feléd fordulva. Közben arra gondolok majd, milyen érzés lehetne veled dugni. Arra az idős, élete alkonyát élő férfira is gondolok, akit nagyon szeretek és gyereket fogok neki szülni.”

Minótauros szelíden tűrte orrának és szarvainak simogatását. Először gondolt sajnálkozva arra, hogy bikaként nem tud beszélni. Lett volna mondanivalója. Ugyanakkor örült, hogy

Zeusz bika létében nem ruházta fel a beszéd képességével, mert amit mondhatott volna, maga Zeusz sem hallotta volna osztatlan örömmel.

Új életében, második születésében is csak találgathatja, ki volt az apja. Ki lehet az a férfi, akinek ez nő gyereket akar és fog szülni, aki az ő apja lesz?

„Nem tudom ki vagy, nem tudom, miért akarsz bikával dugni, miért akarsz bikának gyereket szülni. Hiábavaló kérdés lenne. Pasziphaét dühroham fogta el vagy gúnyos mosollyal szó nélkül otthagyt, amikor a bika iránti szerelméről érdeklődtem. Mit szerethetett egy bikán? Te sem válaszolnál. Nem is kell a válaszod, ha újjászületek, úgyis megtudom, ha akarod, ha nem”- mondta volna, ha beszélni tudott volna.

Minótauroszt ellentmondásos érzelmekkel nézte a matadornőt aki az anyja lesz. Nem tudja kit fog világra hozni, kinek ad életet.

„Az a csecsemő, akit szülni fogsz, és hallani fogod, hogy felsír fájdalmában az első lélegzetvétel után, amikor először hatol levegő tüdejébe, az én leszek, Minótauroszt. Mégsem én leszek, az egykori ősi, krétai halandó bikaisten, mert bennem él tovább a kozák Iván, a magyar László és a spanyol harci bika. Egész életük, minden tudásuk, érzéseik, összes emlékeik. Pallasz Athéné átkot mondott rám azzal, hogy mindenre emlékezni kell, nem felejtethet. Nem vigasztal, hogy hihetetlen tudás birtokában születek újra. Nem hétköznapi embernek, intellektuális szörnyetegnek fogok újjászülni.”

Sajnálni nem tudta a nőt, nem is akarta. Ugyanakkor a hála érzése is eltöltötte.

„Élve szerettem volna meghalni. Az a Minótauroszt, aki voltam és most is vagyok, tévedett, és tévedett a több ezer éve halott Ariadné is, amikor szerelemből azt akarta, hogy élve haljak meg, és hétköznapi halandóként, átlagemberként szülessek újra. Most már tudom, nem lehet élve meghalni, istenek átka az örök élet, a halhatatlanság. Te adsz nekem új és halandó életet. Először gondolok boldogan arra, te nem csak új életet adsz, tőled a halál örökkévalóságát is megkapom.”

#### 40.

A prostitúció története egyidős az emberiség történetével, „ősi mesterség”. Mindig is volt és mindig is lesz, örök és nagyon emberi. Az örömlányoknak, akiket ismertél és szeretkeztél veled, írtad ezt a könyvet a minőszi Krétáról, a bronzkori emberek társadalmának világáról, Ariadné és Minótauroszt szerelmének történetéről, nekik ajánlottad a bevezető sorokban. Nem fognak erről tudni, egyikük sem fogja olvasni. Ami írásod sorsát illeti, komolyan kell venni Terentius mondását. „Libri habent sua fata”, a könyveknek is meg van a saját sorsuk.

Még el kell mondanod az „ősi mesterség” művelőinek, az örömlányoknak és mindenki másnak, aki mégis olvasni fogja írásod, mit jelentettek ezek a nők számodra, miként láttad őket, sorsukat, miért tisztelek és szeretek őket. Autentikus forrás vagy, milyen egy ötven-hetven év közötti férfi aktív szexualitása.

„Megséríthetem az emberi jogaidat?” A kérdés egy rituális szertartás része, mielőtt az örömlány távozna lakásodból. A pénz a kezében, tőled soha nem kérlek előre. A nő felöltözött, indulásra kész. Le kell tolnia nadrágját – melyik nő hord már jóval erotikusabb rövid vagy hosszabb szoknyát combfixes harisnyával - letolja bugyiját is térdig. Állva marad,

letéredsz előtte. Megragadod popsiját mindkét kezeddal és érzéssel belenyalsz puncijába, puszilgatod egy-két percig. Tudják, ez a tisztelet jele, ha alattomosan felpillantasz, látod az arcukon nem is leplezett vagy alig leplezett gyönyört. Zavarba nem jönnek. Azért elhangzik: „Na, elég lesz már.” A pénzt a melltartójába csúsztatod, de van, aki a bugyijába kapja. Van, akinek fejlett a humorérzéke. „Hát jobban is megsérthetnél.” Nem is kérdezi, kijelenti: „Jövő hét szerda reggel is jövök. Más ribanc ne legyen itt.”

Van, aki tájékozott és megnyugtató: „Ez nem Svédország, itt nem büntet a törvény, ha pénzt adsz a nőnek a szexért.” Egyébként nem sokra tartják a feminista svéd nőket és a svéd törvényeket. Te sem, bár ezt nem hangoztatod. Őket ne tiltsa senki az ősi mesterség gyakorlásától, meglepően öntudatosak. Ők nem ítélik impotenciára a szingli férfiakat vagy akár élettársukat még inkább a férjüket – családon belüli erőszaknak tartva, ha egy férj vagy élettárs megkívánja őket (többnyire nem túl gyakran) és szeretkezni szeretne velük -, mint általában a férfigyűlölő feminista nők. Nagyon kedveled ezeket az örömlányokat. Van szívük, bár az eszük nincs mindig a helyén, gyakran azt is a lábuk között hordják.

Egyszerű, ősi fogalmaik vannak. A punci nem kopik, arra való, hogy a férfiak használják. A lompot mindig be kell kapni és natúr, nem kondomba csomagolva. Na és persze a férfiak fizessenek érte. Így vagy úgy, a férfiaknak - gyakran nem is tudnak róla - mindig fizetni kell a szeretkezésért.

Sok pénzt költöttél nőkre az elmúlt húsz évben, amióta özvegyember és szingli vagy. A szerénynek mondható, inkább az alsó, manapság lecsúszó középosztályra jellemző életszínvonaladra, a létfenntartásra szükséges minimális összegén kívül minden jövedelmedet szexpartnereid vittek el. Nem sajnáltad nőkre, szexre költeni a pénzed. Sok örömed telt a nőkben. Az örömlányok bármikor felhívhattak, bármikor jöhettek, az éjszakát vagy akár több napot is nálad tölthettek. Mindig kész voltál velük szeretkezni. És fizetni.

Manapság szexpartnereid tíz-tizenötezer forintot kérnek egy kanyarért. Van, aki húsz ezret kér, de ezt a tarifát ritkán adod meg. Szexpartnereid nem a Dubaiba járó (ilyen is akadt közöttük), kisebb vagyonért szexelő luxus call görlok. Bár közülük soknak a szépsége megütné az ott elvárt és megkívánt mértéket. A hetenként egyszer, gyakran több éven át hozzád járó örömlányok megelégednek a tíz-tizenkét ezer forinttal. Azonnal fizetni kell, hitelt nem adnak, bár erre is volt példa.

Nem egyórás örömlányok, gyakran egy egész napot vagy éjszakát is veled töltenek. Igénylik a szex előtti baráti beszélgetést. Neked mondhatják el azt, amit férjüknek vagy élettársuknak nem mondhatnak el, őszinték lehetnek. Te nem vagy és nem is lehetsz féltékeny rájuk. Megérted és meghallgatod őket. Azért szeretkeznek többnyire csak egyszer veled, amíg el nem megy a hajó, mert hosszú már a refrakciós idő. Időbe telik, amíg újra áll a farkad. De van, amikor kétszer is sikerül. Ha két nővel vagy együtt, ez gyakran előfordul, akkor természetesen mindkét nő dug veled. Hanyatt fekszel, az egyik lány veled szemben a farkadra ül. A másik a fejedre ül vele szemben, és nyalod a punciját. Ha biszexek,- s meglepően sok a biszex nő - akkor közben csókolóznak, melleiket simogatják. Igaz, ebből semmit sem látsz, mert az egyik lány popsija mindig lezárja szemeidet. Ilyenkor sajnálsz, hogy a jelenetről nem készül videofelvétel, amit megnézhetnél. Aztán pozíciót cserélnek. Hátukra fekdnek egymás mellett a francia ágyon, lábuk a levegőben, puncijuk az ágy szélén van. Felváltva nyalod a puncijukat és hol az egyiket, hol a másikat dugod a hagyományos misszionárius pozícióban. Aztán mindkét lánnyal jön a hatvankilenc pozíció. Számtalan, változatos helyzetben

szeretkeztek, amit csak el tudsz képzelni. Mindent megkapsz tőlük, amit egy nő adhat a szexuális gyakorlatban és technikában egy férfinak. Egy szerelmes nő orális szexje sem jobb, mint egy technikás örömlányé.

Előfordul, hogy váratlan, túlzó követelésekkel állnak elő, több pénzt kérnek, mint az előre kialkudott tarifa. Meggyőzően és gyakran őszintén siránkoznak. „Nem tudom a számlát fizetni. A gyerek is kinőtte a ruhát, új cipő is kell. Majd ledolgozom.” hangzik a kérés és ígéret. „Lehet drágám, hogy a fejem a combod között van, de az eszem nincs ott” hangzik a cinikus válasz. Van, amikor udvariasabb vagy. „Ne haragudj kedves, most nem tudok többet költeni rád, hidd el, szívesen tenném.” Ez mindig előcsalja belőlük a sértődött szavakat, ami csak műbalhé: „Persze a többi ribanctól nem sajnálod a pénzt, csak tőlem!” De volt, amikor adtál hitelt a nő puncijára. Nem várod el, hogy a nők „ledolgozzák” vagy visszaadják az előlegben kapott pénzt. Erről te is, s a hölgyek is nagyvonalúan „elfeledkeznek” a legközelebbi szeretkezéskor.

Nem mindig volt ilyen drága a szex. Húsz évvel ezelőtt még három ezer forint volt a szokásos tarifa. Ahogy inflálódott a forint, emelkedett a szex ára, az örömlányok is többet kértek bájaikért, s egyáltalán nem lebecsülendő szerelmi szolgáltatásaikért.

Nem mindig pénzzel kell és lehet fizetni a szexért. Hatalommal is lehet, de neked soha nem volt hatalmad. De lehet fizetni ritka szaktudással is, és azzal rendelkez. Egy egyetemi hallgató nő diplomamunkája, szakdolgozata megírása ellenében bocsájtotta rendelkezésre bájjait meghatározott időre. Hogy ez csalás, korrupció? Az. De azt a puncit nem lehetett kihagyni. Egy ismert, élvonalbeli profi sakkversenyző nő, mint edzőt vásárolt meg. Pénzért nem voltál hajlandó kötélnek állni, de szexért igen. Nem te vetted meg őt, ő vett meg téged. S áldottad szerencsédet, hogy ezt a nőt megkaphattad, ha rövid időre is. Kis híján beleszerettél, de hüvös józansága gyorsan kiábrándított. Ráadásul fapicsa volt, nem tudta élvezni a szexet.

Előfordult, hogy egzisztenciálisan a szexből élő, profi örömlányokkal is lehetett sajátos bartel üzletet kötni. Úgy tíz évvel ezelőtt, a „masszázs szalonok” virágzásának idején, sok lány nem akart lakást bérelni vagy nem tudott. Jövedelmük fluktuált, a legtöbb lány nem tudott bánni a könnyen keresett pénzzel, eltapsolták. Igaz, akadt egy két lány, akik kijártak Svájcba és Németországba két-három hétre dolgozni, és nem szórták el a puncijukkal keresett pénzt. Gyorsan összeszedtek öt-nyolc millió forintot. Élve a harminc éven aluliak akkoriban kedvező feltételű lakáshitelével, lakást vettek. Megvették hozzá barátjukat is, akik ugyan balhéztak, amikor kiderült, hogy barátnőjük profi örömlány, amiről természetesen nem tudtak, de aztán megbékéltek a kialakult helyzettel és összeköltöztek barátnőjükkel. Szexpartnereid többsége nem járta a külföldet, itthon üzték az ősi mesterséget. Akik kimentek dolgozni, az osztrák, német, svájci, spanyol, holland bárókban és kuplerájokban robotoltak.

A masszázsszalonban dolgozó lányok közül sokan örömmel elfogadták ajánlatod: ingyen koszt (persze nem a la carte) és kvártély, nálad lakhatnak, neked meg ingyen szex jár, amikor kívánsz. Volt olyan estéd, inkább már éjszaka, a lányok körülbelül este tizenegy órakor jöttek meg és reggel tíz óra körül indultak a szalonba amikor három lánnyal is szeretkeztél.

Nem kellett betenned a lábad egyetlen masszázsszalonba vagy bárba, a lányok gyakran „hazahozták”, elhozták neked kolléganőiket. Ezeknek a lányoknak már fizetned kellett, de fele árat, mint amit a szalonban kellett volna. A lányok a szalonban a vendég által fizetendő tarifa felét kapták meg, a többi a ház használatára volt, például négyezer forintból csak kettőt, és ezt te is megadtad. A ház használatát nem kellett megfizetni. Aztán a mobiltelefonok és az internet gyorsan terjedő világa teljesen megváltoztatta azt a szex piacot, ahol te jelen voltál és jelen vagy most is.

Soha nem szeretkeztél örömlányokkal saját lakásod falain kívül, a nők jártak és járnak hozzád. Így jóval kényelmesebb és biztonságosabb volt, mintha te mennél a lány lakására, ha egyáltalán van neki. Legtöbbször nincs. Ritkán akad olyan lány, akinek szingliként önálló lakása van vagy önállóan bérel lakást. Többnyire férje, élettársa vagy barátja van, annak a lakásában vagy saját családjában, szüleivel együtt él, nem üzheti önálló lakásban az ősi mesterséget. Rejtőzködni kell, élettársa vagy barátja nem tudja és nem is sejti, hogy barátnője prostituált. A pénzt igen találékonyan eltitkolják, a barát szinte sohasem fog gyanút, hogy a szép nőnek puncijával keresett titkos jövedelme van. Szingli örömlánynak ilyen gondja nincs. De a szingli örömlány ritka jelenség, fehér hollónak számít.

Nemcsak azért zajlik a szex a lakásodban, mert a nőnek nincs saját lakása. Nemcsak ezért enged be és fogadod a lakásodban. Ennek különös jelentősége van. A magánéletedbe enged be, mindent megtudhat rólad, őszinte vagy hozzá, nem hazudsz neki magadról, kitárulkozol. Amikor nálad vannak, igaz barátnődnek érezhetik magukat, neked valódi nőként jelenhetnek meg. Azok is. Az egyik call gőrl, aki a luxus kategóriába tartozott, de az aprópénzt sem vetette meg, amit a te tízezer forintod jelentett neki, némi megvetéssel jegyezte meg egyik gazdag, üzletember vendégéről: „Porschéval jár, ötcsillagos szállodába visz egész éjszakára szexelni, drága étterembe hív meg vacsorázni, százezer forintot s gyakran értékes ajándékokat ad a puncimért és a vele töltött időmért. A lakásába meg nem hívna, nem tudom hol lakik, a magánéletébe nem enged be. Üzleti mobil számát adta meg. De lehetőleg ne hívjam, nagyon elfoglalt ember, majd ő fog felhívni, ha találkozni szeretne velem. Valójában azt sem tudom, hogy kicsoda.” A lány mellesleg közgazdász hallgató az egyetemen, alkalmi örömlányként szedi össze a tandíjat és lakása bérleti díját.

Az örömlányok nem engednek betekintést a magánéletükbe, ez tabu téma, nem beszélnek róla. Bemutatkozáskor valódi nevüket nem mondják meg. Művésznevet használnak, egy keresztnévet. Az sem igaz. Később, többszöri találkozás után kiderül, hogy Johanna valójában Mariann, a Claudia valójában Laura, a divatos Gina név viselője pedig valójában Erzsi vagy Angéla. Ha a viszony tartósnak bizonyul, hosszabb időn át rendszeresen találkoztok, előbb-utóbb mindent megtudsz róluk.

Rólad ab ovo mindent tudnak, amit tudni akarnak. Barátnőjük, az egyik szexpartnered, aki bemutatja őket neked, minden információt megad rólad, a szexuális szokásaidról is. A legfontosabb információ az, hogy szolidan, de mindig fizetőképessé vagy. Magányos férfi vagy, egyedül élsz. Szereted a szexet. Nincs barátnőd. Tudják, hogy több szexpartnered ugyan majdnem barátnő számba megy, de ez nem érdekli őket, az ilyen konkurenciát természetesnek veszik. Ők is azt vallják, az erősebb kutya baszik.

Amikor először találkoznak veled a lakásodon, nem is olyan diszkréten, alaposan körbenéznek. Azonnal meggyőződnek, ez egy magányos, egyedülálló férfi lakása. A lakás szolid jólétről tanúskodik. Három szobás panellakás, teljesen felújítva, drága bútorokkal berendezve, a legmodernebb műszaki cikkek, rengeteg könyv, a falakon értékesnek tűnő festmények. A lakásban kinos, pedáns rend uralkodik, de szemmel látható a női kéz vagy ízlés hiánya, takarítani mindig lehetne. A fürdőszobában minden hiányzik, ami egy nő jelenlétére utalna, a polcon csak egy fogkefe van, a tiéd. Ha a lány éjszakára is maradna és erre nem számított, nem tett fogkefét a pipere táskájába, akkor kibontasz egy originál csomagolású fogkefét, amelyből több is van tartalékban. A lány távozása után a fogkefe azonnal a szemétkébe kerül.

Első alkalommal a „madám” – ilyen több is van – a számodra új kapcsolatokat szervező szexpartnered az újonnan ajánlott hölgygel együtt jön. Ilyenkor két lánnyal kell szexelned.

Természetesen a tarifa is dupla, mindkét lányt külön kell kifizetni. Ha újból találkozni szeretnél, az új lányt megpróbálsz „kiszervezni”, legközelebb jöjjön egyedül, szólóban. Majdnem mindig sikerül, a korábbi barátnő nem tekinti konkurenciának a bemutatott lányt, megosztóznak az üzleten. Megadja mobil számát, te is megadod minden elérhetőségedet. Odaadod névjegyed. Nincs sok értelme, mobil számodat azonnal beírják telefonjukba, de azért elteszik névjegyed. A kapcsolat önálló életet kezd élni. Nem kell keresned az új nőt, egyik lány hozza a másikat.

Nem csak pénz szükséges, és nem kevés pénz ha örömlányoktól vásárolod és kapod a szexet. Ajánlatos néhány törvényszerűség, önmagadnak kialakított szabály betartása, melyekre örömlányokkal szeretkezve húsz év alatt tapasztalati úton szert tettél.

Sose szeress bele kedvenc call görldöbe. Ha beleszerettél, óriási hiba elmondani neki. Nagyon ráfizethetsz és érzelmi csalódások fognak érni. Anyagilag sokba fog kerülni, könyörtelenül kihasználják szerelmedet. Húsz év alatt háromszor is elkövetted ezt a hibát s nagyon megszenvedted.

A legszokatlanabb férfiszerelem, amikor egy nő szexuálisan viszonyozza szerelmedet, mindent megkaptál és megkapsz tőle, valójában tisztel és szeret is, de nem vállalja egzisztenciálisan és a nyilvánosság előtt szerelmedet. Ha az utcán vagy nyilvános helyen véletlenül összehatalálkoztok, nem illendő az örömlányt megismerni, ő sem üdvözl téged. Különösen, ha egy másik férfi oldalán látod. Semmi közöd a magánéletéhez, még ha sokat is tudsz róla, vagy sokat mondott róla. Lehet, hogy valójában a legfontosabb férfi vagy az életében, hozzád ragaszkodik legjobban, igaz barátjának tart, különben nem lenne már nyolc éve az egyik állandó szexpartnered. Nincs ennél reménytelenebb férfiszerelem. Ilyenkor nem tudsz szabadulni a gondolattól: akinek sok nője van, annak valójában egy sincs. Nem vigasztal az a tudat, hogy az ember, legyen heteroszexuális nő vagy férfi, leszbikus vagy meleg, alapvetően poligám természetű.

Érhetnek valódi tragédiák. Amikor nem hiszel az örömlányban és magadban sem. Nem hiszel a szerelemben. Nem hiszed el, hogy egy örömlány szerelmes is lehet beléd és őszintén szeret, megszeretett téged. Bizalmatlan vagy és nem vagy hiszékeny. Minden okod meg van rá.

Jacsinta. A huszonegy éves, szép, attraktív csángó lány, mint szőke Anni valódi balladája, eljött Budapestre szerencsét próbálni. Nagyon szép, ízes magyarsággal beszélt, Csíkszeredán végezte iskoláit. Bacau, csángó föld volt a hazája. Sportos alkatát rendszeres síelésnek köszönhetette a fogarasi havasokban. Az egyik kínai piacon kötött ki, összeállt egy vietnami áruossal. Rövid, viharos viszony után az egyik masszázs szalonban talált menedéket. Néhány napra. Egyik szexpartnered, aki szintén ott dolgozott, felhívta rád a figyelmét, nálad szexért lakhat. Nem fogod leszedni, csak a punciját akarod. Még aznap este hozzád költözött. Rutinosan alakult a szex. Semmi különös. A többi lánnyal, hárman is voltak éppen, jól kijött. A többiek is vele, bár tettek megjegyzéseket, nem jóindulatúan, hogy konok, buta lány, akaratos. Nem szívesen hallgatták, amikor kifakadt: kurvák vagyunk, így keressük a pénzt. Szerelemből nem szeretkezünk, a szerető kihasznál minket, csávóra ne költsük a puncikkal keresett pénzünket. Zavart csend volt mindig a válasz.

A rutinos, kötelességszerű szex az egyik kora éjszaka nem a szokásosan alakult. Enyhén illumináltan érkezett, a többi lány amatőr alapon – azaz nem üzleti alapon, pénzért - éppen egyik közeli éjszakai szórakozóhelyen töltötte az időt, ebben nem volt hajlandó részt venni, inkább hazajött.

A szex rutinosan kezdődött, az első menet mindig a hölgyé. Klasszikus, misszionárius pozícióban, amikor a hátán fekszik, nyalni kezdted a punciját. Sokáig tartott, aztán meglepődtél. Mindig észreveszed, ha a hölgynek orgazmusa van, imitálással nem tud becsapni. Különösen, ha nyalás közben két ujjad a puncijában van. Az egyik lány, Erika olyan technikára is megtanított, hogy az egyik ujjad a puncijában, a másik a végbelében legyen. Egész érdekes érzés egy nő partját, a végbél és hüvely közötti izmot így érzékelni. A punci körkörös záróizma hihetetlenül erősen tud szorítani a lány orgazmusa közeledtében, gyakran olyan érzésed támadt, na, most eltöri az ujjaid. Érdekes, ezt farokkal nem lehet érzékelni, csak ujjakkal. Nála nem tapasztaltál még orgazmust. Most megtörtént. Életében először. Több szerelmi és még több üzleti kapcsolat után. Mostanáig nem ismerte a szexuális gyönyört, utólag bevallotta. Te voltál az első igazi férfi az életében, akit szex nélkül is nagyon kedvelt és tisztelt. Szerelmes lett, de nem hittél neki. Nem viszonzoztad szerelmét.

Mindig egyidejűleg több nőd legyen. Egy nővel folytatott viszony impotenssé tesz, két vagy három nővel folytatott rendszeres szex megőrzi, sőt erősíti potenciádat. Minél több egyidejűleg folytatott viszonyod van, annál jobb. Körülbelül tíz-tizenkét alkalom után a legjobb nőt is unni lehet. Ha nem unod, gyanakodj, lehet, hogy szerelmes vagy belé, csak még nem tudsz róla. Ilyenkor célszerű a találkozásokat átmenetileg kerülni. Ugyanakkor ne felejtse el, a legszebb nő sem tud önmagánál többet adni, és az a legjobb nő, aki van. Tiszteld az örömlányokban a női méltóságot. Ahogy a franciák mondják, az ember maga a stílus, sose kurvázd le őket. Legtöbbet adják neked, számodra a legértékesebbet, a nőt. Ribanc csak az a nő lehet, aki semmilyen körülmények között és feltételek mellett sem hajlandó szeretkezni veled. Ők nem az ősi szerelemistennő tiszteletreméltó szolgáló leányai. Ezt a véleményedet azonban bölcsen tartsd meg magadnak.

Nem igaz az a közhiedelem és általánosan elterjedt állítás, hogy a nőket kizárólag szociális helyzetük kényszeríti az ősi mesterség űzésére. Több mint százötven örömlány között, aki lefeküdt veled, csak egy akadt, aki szégyellte foglalkozását, azt, hogy pénzért szexel. Az egyik nagy fővárosi kórház főnővérét, aki mellékfoglalkozásban fizetése kiegészítésére esténként egy masszázs szalonban dolgozott és call görként házhoz is járt, – többet keresett így, mint a kórházban - szeretkezés után évődve megkérdezted: „Te ugye ezt nemcsak a pénzért csinálod”, amikor kibontakoztál szenvedélyesnek tűnő öleléséből. Nevetett. „Nem, valójában egy ledér nőszemély vagyok! Szeretem a férfiakat, a farkukból sohasem lehet elég.” Megkért, hogy elpaskolhassa a feneked. Ezt a kis örömet nem tagadtad meg tőle, neked is igaz gyönyöröd telt benne. A „szalonos” lányok mondták, vendégeik között nem ritkán akadt olyan férfi, akivel üzleten kívül is szívesen lefeküdtek volna. Ilyen férfival nagyon kedvesen és szolgáltkészen tudtak bánni. Saját gyönyörükre is gyakorolták az ősi mesterséget.

Sok nő önmagában is szereti és élvez a szexet, az ősi mesterségre született. Nem gondolják, hogy a férfiak kihasználják őket, inkább ők élnek a férfiak szexuális függőségével. Ösztönösen tudják, a szex önmagában is megállja a helyét, a szerelem partikuláris érzés. „Szeretlek, de semmi közöd hozzá” mondta az egyik csajszi. Szeretik és élvezik az ősi mesterséggel járó életformát. A könnyen megszerezhető pénzt. Ritkán vágnak a nagybetűs szerelemre, nemigen hisznek benne.

”Szingli vagyok, az is maradok. Minden férfihoz hű vagyok egy-két óra hosszát. Veled szívesen eltöltöm az estét és az éjszakát is. A legjobb feleség is vagyok, kétszer örülhetsz nekem, amikor megérkezem, s amikor elmegyek.” - mondta finom iróniával és humorral egy másik csajszi, akit imádtál. Nem mertél mosogatni valót hagyni a konyhában, mert képes

volt szeretkezés után elmosogatni a piszkos edényeket, amit te halogattál volna. Vagy elkezdett takarítani, mielőtt elment volna. Közben jól szórakozott rajtad, amikor nem túl meggyőzően tiltakoztál, nem takarítónőnek hívtad. Mellesleg a lány boszorkánynak gondolja magát, egy boszorkánybiblia írását tervezi. Jóslással, mágiával is foglalkozik, szex mellett. Nem cigánylány. Egyébként bűbajos boszorka s csodálatos szexpartner. Volt. Nyolc év szexpartneri viszony után elveszett. Megvették kilóra, egy hatvanöt éves Svédországban élő, 56-ban disszidált magyarhoz sikerült férjhez mennie. Viszi a pasi pénzét, vigye is, kívánod neki. Az ilyen házasság célja a jó válás, mondta cinikusan, amikor elutazott Svédországba. Megölelt, ne félj, látni fogsz még, vigasztalt. S valóban, három hónap múlva, amikor egy rövid hétre hazatért, talált egy estét, amit veled töltött szeretkezve. A tarifát azért elkérte.

Pár évvel ezelőtt egy másik kiváló szexpartner, egykori pornó színésznő is így veszett el. Negyvenkét éves volt már, nem hagyhatta ki az utolsó lehetőséget. Őt egy gazdag, idős német faszi vette meg. Egyenesen a bárból, ahol éjszaka azt a csodálatosan formás seggét rázta.

Nem lehet ezekkel a gazdag, idős középosztálybeli, többnyire már nyugdíjas és magányos német férfiakkal versenyezni, több a pénzük. A farkukkal, intellektusukkal lehetne, intellektuális bunkók és majdnem teljesen impotensek, legfeljebb orális szexre képesek, de pénzük az van. Megveszik a legjobb örömlányokat, a szeretőidet. Privatizálják, magántulajdonba veszik őket. Neked meg nincs pénzed, vékonypénzű vagy, s már nem is lesz pénzed. Közalkalmazott voltál itt Budapesten egész életedben, nem akartál nyugaton érvényesülni, itthon maradtál magyarnak, itt vagy magasan kvalifikált értelmiségi, egyetemi tanár s itt mentél nyugállományba. Bölcsészettudományi doktor vagy, akadémiai tudományos fokozatod, még három diplomád van, öt nyelven beszélsz és számtalan tudományos publikációt írtál. De pénzed nincs, te nem tudod kilóra megvenni azt a harminckét éves örömlányt, aki nyolc éven át hetente szeretkezett veled és talán szeretett is, és örült volna, ha te veszed meg kilóra.

Húsz éven át a százhatvannégy örömlány az Ezeregyéjszaka mesevilágába varázsolt téged. „Varietas delectat” hangzik a latin mondás. A változatosság gyönyörködtet. Hát ugyancsak részed volt az örömlányok által kínált változatosságban. Extrém kapcsolatok alakultak ki. Magas és kis növésű nők, kövér és sovány, ceruza vékony nők. Nagykeblű, és szűkkeblű, plasztikázott keblű hölgyek. Szőke, barna, fekete és vörös hajú. Nagyon szép, attraktív nők is akadtak közöttük szép számmal. Nem mindegyikre emlékszel már, vagy csak homályosan. S van, akit nem tudsz elfelejteni.

Háremhölgyeidben, ahogy némi öniróniával nevezted az örömlányokat, csak egy dolog volt közös: pénzért adták bájaikat. Talán még egy közös külsőség jellemezte őket, szinte mindegyik nő több-kevesebb tetoválást és pirszinget viselt. A kevés kivételt a fiatal diplomás nők, és az egyetemista vagy főiskolás alkalmi örömlányok képviselték, ők nem tetováltatták magukat. A nők többsége nem tudta, milyen jelképeket rejtenek tetkóik, minek a szimbólumai. Divatos díszítésként viselték. Különös, az átlagtól eltérő tetoválások is akadtak. Éjszakai szórakozóhelyen, bárban dolgozó egyik profi „műsoros és üzletes” örömlány a hátgerincére tetoválta függőlegesen a lokál nevét, ahol dolgozott. Egy másik, nagyon szép profi örömlány csodálatos testén látszólag nem viselt tetkót. Amikor lehúzta bugyiját egy pillanatra táva maradt a szád a csodálkozástól. Vénusz dombja és puncija absztrakt mintával

volt tetoválva és vékony csíkban körbefutott testén a díszítés. Erényövet viselt a szép hölgy. Amit soha nem tudtál megszokni, a pirszingek a legváratlanabb helyeken. Az arcon, az ajkakon, a nyelven, a mellék között, a szeméremajkakon. Az utóbbi nagyon zavarónak tudott bizonyulni orális szexben, igen óvatosan kell nyalni a hölgy punciját.

Az ősi mesterség művelői meglepő módon szinte minden másban különböztek egymástól. Életkorban, megjelenésükben, alakjukban és bájaikban, műveltségükben, iskolázottságukban, szakképzettségükben, identitás tudatukban, nemzetiségi származásukban, szexuális kultúrájukban, a velük folytatott szexuális kapcsolat időtartalmában, hosszúságában.

A hölgyek életkora, akikkel találkoztál, tizennyolc évtől ötvenhatig terjedt. A legtöbb életkora húsz és harminc között volt. Nem érdekelt a nők életkora. Kivéve, ha a lány nagyon fiatalnak látszott, s feltételezted, nem töltötte be még tizennyolcadik életévét. Ezek a lányok kivétel nélkül „intézetisek” voltak, állami gondozásban nőttek fel. Nehéz sorsú nők. A prostitúció olyan természetes volt számukra, mint az evés vagy ivás. Őket valóban szociális helyzetük kényszerítette prostitúcióra, nem csak a könnyű pénzszerezés lehetősége. Ismertél olyan lányt, aki tizenöt évesen szülte első gyermekét. Akadt olyan, aki a tőled kapott pénzből vett aznap kenyeret és tejet gyermekének, te fizetted az életéből eltűnt csávó helyett a gyerektartást. Többnyire nagyon szép lányok. Ha nagyon fiatalnak tűntek, habozás nélkül elkérted személyi igazolványukat, ellenőrizted életkorukat. Oda is adták.

Nem akartál úgy járni, mint egyik barátod, aki imádta a fiatal lányokat. Nem voltak még nagykorúak, tizenhat éves is akadt közöttük. „Intézetis” lányok voltak. Nem a lányok, egy férfigyűlölő, magányában megkeseredett, száraz fapicsa tanárnő jelentette fel, hogy kiskorú lányokat dug pénzért. Talán ingerelte saját erkölcsi normái alapján, hogy a fiatal lányok áruba bocsájthatják a puncijukat. Talán irigyelhette és irritálónak találhatta, hogy a lányok Marlborót szívnak, fizetik az italukat, a forró nyárban a strandon tölthetik az idejüket, hűvösebb estén moziban. Szükség esetén fedél van a fejük felett, eltartják őket, megkapják a divatos, drága luxus holmikat. Gyűlölte és bűnözőnek tartotta a férfit, akiben a lányok a férfi mellett apjukat is látták. Legtöbbjüknek apakomplexusa volt, egyik sem ismerte igazi apját. (Gyakran az anyjuk sem tudta biztosan, ki a lány apja.)

A lányok szexért – és ez természetes volt számukra - mindent megkaptak attól a férfitől, aki szemükben úgy tűnt, szereti őket. Valóban szerette is őket. A lányok későn kaptak észbe, nem tudták, magukat is védik, ha megvédik a férfit. Azt sem tudták, évekig fognak ők is a bíróságra járni, nemcsak a férfi, s végül ők is kiköthetnek a vádlottak padján. Mert nem szent asszonyok, többeknek súlyos bűncselekményekért kellett számot adnia. Egy-két év felfüggesztetett büntetést kaptak egyidejűleg már más bűnügyekért, csalásért, lopásért, rablásért. Többször bűncselekményt követtek el az őket szerető férfi ellen is. Ezt te sem úszta meg egy-két esetben.

Az értük, erkölcsükért aggódó tanárnő megvádolta a férfit, hogy a lányoknak kábítószer ad. A rendőröktyúk nem szimatoltak kábítószer a lakásában. Te sem tűrsz el kábítószer, minden lányt figyelmeztetsz, drognak, cuccnak helye nincs. Nálad nem téphetnek be. Emlegeted a saját erkölcsöd szerinti három főbűnt: gyilkosság, drog, adócsalás. Amit nem tolerálsz. Mintha Amerikában élnél. Utóbbit, az adócsalást, nem nagyon értik, de rád hagyják. A „Kakas” időnként érthetetlen marhaságokat mond, ezzel elintézik.

Háremhölgyeid között szép számmal akadtak érett negyvenesek is. A negyvenes éveiket taposni kezdő hölgyek teljesítenek szexuálisan legjobban, nem az ifjabb hölgyek. Akadt

néhány ötven éven felüli, a szakmából már kikopott, egzisztenciálisan egész életükben prostituált hölgy is, már menopauza után. Három közülük több éven át partnered volt. Az üzlet mellett hálások is voltak a velük folytatott viszonyért. Ragyogóan néztek ki, igen jól tartották magukat, kiváló szexpartnerek voltak. Sorsuk úgy hozta, ötvenes éveikre magányosak maradtak. Férjük elhagyta őket, elváltak, gyermekeik felnőttek, már önálló életet éltek. Egykori szépségük lassan elvirágzott. Szeretőik is gyakran változtak már, könnyen odébbálltak. Nem panaszkodtak, mint a szép fegyverkovácsné Villon versében, aki így siratta elhervadt szépségét, és hogy többé már nem kell a férfiaknak, kikopott az ősi mesterségből:

„Elraboltad szépségem-adta  
jogomat, a nehéz igát –  
boldogan görnyedett alatta -  
tudós, kalmár, pap és diák,  
s kínálta minden vagyonát.”  
(Fordította Vas István)

Ők, bár óvatosan és tétován, felismerték az utolsó esélyt, élettársi kapcsolat létesítésére is kísérletet tettek, mivel szingli vagy. Valódi vagy igen jól színlelt érzelmekkel közeledtek. Mindent tudtak a férfiakról, és bármilyen szexuális kívánságot empátiával fogadtak és teljesítettek. Elutasítottak őket.

A legkülönösebb szexpartnereid talán a csont lesbikus nők voltak. Nagyon sok nő tapasztalatod szerint többé-kevésbé biszex, és a lesbikusságnak is árnyalatai vannak. Csont lesbi nő az, aki csak nővel folytat szexuális viszonyt és nővel él együtt, és igazi poligám, gyakran váltogatja női szexpartnereit. Meg tudod érteni őket, mert egy valami közös benned és egy lesbi nőben: mindketten a puncit szeretitek. Igazi extrémítás. Nem hivalkodnak a nyilvánosság előtt lesbikusságukkal, bár többen jelezik ezt a hüvelykujjuk közepén viselt gyűrűvel. Iskolázott, művelt nők szinte kivétel nélkül. A meleg büszkeség ünnepén, a pride-on nem vonulnak fel. A nyilvánosság előtt lehetőleg rejtőzködnék, a provokatív viselkedést kerülik. Öt-hattal is tartós viszonyt folytattál, kettő több hónapig nálad lakott. Olyan húsz és harminc év közötti, teljesen hétköznapi megjelenésű, üde és vonzó nők, akikkel ha utcán találkoznál, fel nem tételeznéd róluk, hogy lesbik és alkalmi prostituáltak. Nem nőkkel, férfival. Az egyes szám nem véletlen. Hideg fejjel, érzelem nélkül, tisztán racionálisan döntenek, ha egy férfival üzletben mégis lefeksznek. Ezt nagyon gondosan és majdnem mindig sikerrel titkolják a többi lesbi nő előtt. Meg nem jelennének például veled az utcán. Az interneten, közösségi oldalakon nem jelölnek be ismerősnek. Ha te netán bejelölnéd őket, azonnal kitörölnek. Nem ismernek téged a nyilvánosság előtt. A kapcsolat titkos és szigorúan a lakásodra korlátozódik. Mert köreikben, lesbi szexpartnereik szemében megbocsáthatatlan bűn, ha valamelyikük férfival lefekszik. Az nem is igazi lesbi, erkölcsi hitelét veszti. Különösen, ha a szexpartner „butch”, férfias nő.

A butch könnyen felismerhető, nem titkolja lesbikusságát, öntudatos. Haja rövid, uniszex módon fiúszra vágva, fiúsan öltözködik, „sportosan” szabadidő ruhában jár. Hangsúlyozottan férfiasan viselkedik, már ahogy ő elképzei a férfiakat. Viselkedése, beszédstílusa provokatív és agresszív. Férfival szex kapcsolat elképzelhetetlen számára. Életükben először és utoljára férfival szexuális kapcsolatuk akkor volt, amikor szüzességüket elvesztették. Többet nem kértek a férfiakból. Megismertél szűz butch-okat is. Nem is kevés van. A butch-okkal úgy

találkoztál, hogy egy idő után a nálad lakó leszbikus engedélyvel felhozták szeretőiket. Kíváncsi voltál, kik is ezek a nők. Megbántad liberalizmusodat, a rövid, kötelezően protokoll jellegű bemutatkozás és fagyos beszélgetés után az ellenszenv kölcsönös volt. Ezek a leszbikus már egy másik emberfajt képviselnek, nem nők és nem férfiak. S nagyon veszélyesnek találtad őket a heteroszexuális férfiak jövőjét illetően. A „butch”-okat férfi nem tolerálhatja, öngyilkosság lenne.

Paradoxonnak tűnik, ugyanakkor a csont lesbi „nőies” nők kitűnő szexpartnernek, mondhatni szeretőknek bizonyultak. Mindent megadtak, amit egy férfi szexben szeretőjétől kívánhat, technikásan és türelmesen. Néha nem tudtál szabadulni a benyomástól, hogy úgy bánnak veled, mint jó anya a hülye fiával. Nem találtad megalázónak, valódi gyönyörrel szeretkeztek velük. Meglepő, de többnyire szexuálisan ők is örömet lelték benne. Különösen az orális technikákat értékelték nagyra.

Vannak beteljesületlen álmok. Soha nem szeretkeztek szűz lánnyal, nem is fogsz. Szeretkezni szeretnél volna egyidejűleg anyával és lányával. Na, ez majdnem összejött. Csak nem egyidejűleg. A leányzó tizenkilenc éves, a mama harmincnyolc éves volt. A prostitúció náluk családi mesterség, mint a középkori velencei hetéráknál. Igaz, manapság már nincs meg az kultúra és műveltség, amelyről Pietro Aretino ír „A hetérák tudománya vagy hogyan oktatta ki Nanna, a híres kurtizán, lányát, Pippát, a szerelem művészetére” című írásában. Érdekesség, hogy a mama tudta, hogy lánya már megfordult nálad, ő a második. Ez nem zavarta, és erről nem is kommunikált lányával. Lánya sem vele. Meglepetés ért, a mama jobb volt szexben, mint a lánya. Ráfért volna a lányra némi szexuális oktatás, mint a velencei hetérára a mamától.

Vannak beteljesült álmok is. Egyidejűleg sikerült szeretkezni hosszú évekig egy testvérpárral. Luxus call görlok, öntudatosan a szexből éltek. Az egyik harminc, a másik harmincöt éves volt, amikor megismerted őket. Hosszú évekig szexpartnereid voltak, a velük töltött éjszakák felejthetetlenek maradnak. Az egyik most is jár hozzád, a másik férjhez ment, nem űzi többé az ősi mesterséget. Egy másik beteljesült álom: szeretnél volna atletikus, testépítő, body buildinges szép nővel szeretkezni. Összejött. A szőke nő harmincas éveinek közepén járt, biszex volt és szingliként élt. Fitnesz edzőként dolgozott egy testépítő szalonban, mellékfoglalkozásban luxus call görlként. Nem olcsón mérte a bájait, és nem sokan jutottak hozzá. Többször is találkoztál vele. Az első találkozáskor kissé aggódtál, nem kisportolt alkat vagy, mindig kerülted a fölösleges testmozgást. Kis ember vagy s már nem is fiatal. Meglepetésedre nem te dugtad meg őt, ő tett magáévá gyengéd erőszakkal és sok szeretettel. Még egy meglepetés ért. Igen lenézően nyilatkozott a kigyúrt, testépítő, izomagyú fickók férfiasságáról. Rosszabb véleményt csak a Kárpátalján élő magyar, ukrán és orosz nőktől hallottál a több nemzet képviselőiből is az ott kikerülő és fizetőképes szexuális partnereik férfiasságáról.

Nosztaigiával gondolsz arra a százhatvannégy nőre, akik az elmúlt húsz évben szeretkeztek veled, és minden alkalommal férfit csináltak belőled, férfinak érezhetted magad. Soha nem kellett megalázóan könyörögnöd egy nőnek a szexualitásért. Rögtön mindent megkaptál, amit egy nő adhat.

Volt, akivel csak egyszer szeretkeztél, és sokan voltak, akikkel éveken keresztül. Gondosan adminisztráltál, mint ahogy a török szultán háremében történt. Naptáradban feljegyezted a hölgy kódnevét, egy káró jel az aktust jelezte, és egy számjegy, mennyit fizettél. A p v. betűk a „penis in vaginam”, a dugást jelezte, a p.o. azt jelentette, csak orális szex volt. A nagy E. betű azt jelentette, elsült a farkad, egy száraz orgazmus mellett. Utóbbi időben, ahogy korosodtál, már nem mindig sikerült. „Sic transiit gloria mundi.” Így múlik el a világ dicsősége. Nem csak a világ dicsősége múlik, a férfiasság is. De ami megmaradt az is nagyon szép még és a nőket imádni kell.

Most megsemmisíted a húsz éven át vezetett feljegyzéseidet. A halál könyörtelenül megérkezik és menned kell. Búcsúznod kell a nőktől, az örömlányoktól, az élettől. Libitina, az ősi szerelem és halálistennő ölel magához.

ISBN 978-963-08-8637-6  
R-Press Stúdió Kft. 2014. Budapest  
Borító: Csáki Szilvia  
Megjelent: 100 A/5 ív terjedelemben